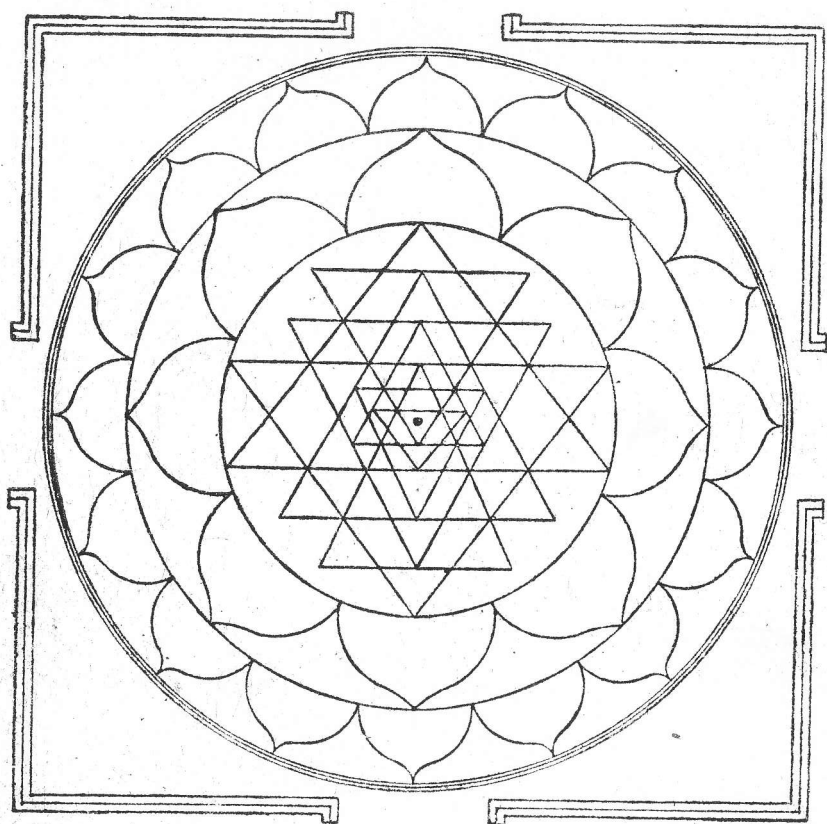

SRI
SAKTI MAHIMNA STOTRAM

(With Tamil Commentary)

N. SUBRAMANIA IYER

॥ श्रीः ॥

TA-554

ஸ்ரீ தூர்வாஸ் மஹர்ஜியால் அருவிச் செய்யப்பட்ட

॥ श्रीशक्तिमहिम्नःस्तोत्रम् ॥

ஸ்ரீ சக்திமஹிம்ந ஸ்தோத்திரம்.

(மூலமும்)

சென்னை ஸ்ரீ குஹாநந்தமண்டலி கிரந்த பிரசுராலய
சொந்தக்காரரும், தூலாசிரியருமாகிய

பிரஹ்மஸ்ரீ, ந. சுப்பிரமணிய அய்யரால்
இயற்றப்பட்ட

ஸ்ரீ ரஹஸ்யார்த்த விமர்சினி
என்னும் தமிழ் விருத்தியுரையும்.

(முதற்பதிப்பு)

TA-15

25/5/80

N. RAJAM & CO.,
VEPERY, MADRAS.

[காபிரைட்]

1943

[அணு 12

PRINTED AT
THE SRI BALAMANORAMA PRESS,
MYLAPORE, MADRAS.

முன்னுரை

ஸ்ரீ தரிபுராமஹிம்நம் அல்லது சக்திமஹிம்ந ஸ்தோத்ரம் எனும் இந்நூல் ஸ்ரீ துர்வாஸ மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டதொன்றாகும். இவர் பரமேஸ்வரனாகும் ஸ்ரீ கைலாஸபதியின் அம்சமாய், அத்திரி மஹர்ஷிக்கும் அநுஸூயாதேவிக்கும் பிறந்தவர். இவர் பரமேஸ்வரதல்வியராதலின் ஸர்வக்ஞகல்பர். இவருக்குக் குரோதபட்டாரகரென்று ஒரு பட்டப் பெயருண்டு. பட்டாரக பட்டம் தரித்தவர்கள் மூவரே யாவர். அவர்கள் பரமசிவபட்டாரகர், குரோதபட்டாரகர், சிருங்காரபட்டாரகரென்பவராவர். இவர்கள் முறையே பரமேஸ்வரன், ஸ்ரீ துர்வாஸர், காளிதாஸர் என்பவராவர்.

துர்வாஸர் பரதேவதா ஸ்தோத்திராசாரியர்களுக்குள் மிகச்சிறந்தவரும் முதன்மையானவருமாவர். பரதேவதா ஸ்தோத்திராசாரியர்கள் ஒவ்வொரு யுகத்திற்கு ஒவ்வொருவராக நான்கு யுகங்களுக்கும் நால்வராவர். அவர்கள் கிருதயுகத்திற்கு ஸ்ரீ துர்வாஸமஹர்ஷியும், திரேதாயுகத்திற்கு ஸ்ரீ பரசுராமரும், துவாபர யுகத்திற்கு ஸ்ரீ தேளம்மியரும், கலியுகத்திற்கு ஸ்ரீ முகாசாரியருமாவர்.

இவர் இரண்டாயிரம் ஸ்லோகங்கள் இயற்றியுள்ளதாகத் தக்க பிரமாணங்களால் ஏற்படினும், தற்போது சில நூற்றுக்கணக்கான, இரண்டு மூன்று ஸ்தோத்திரங்களே காணப்படுகின்றன. அவை ஆர்யாத்விசதி யென்னும் ஸ்ரீ லலிதாஸ்தவரத்தினமும் இதுவுமேயாகும்.

பரசம்புமஹிம்ந ஸ்தோத்திரமென்னும் ஒரு சிறந்த நூல் இவரால் இயற்றப்பட்டதாக எழுதியிருக்கின்றது. இதில் சிலருக்கு அபிப்பிராய பேத முண்டெனத் தெரிகின்றது. காஸ்மீர சைவத்திற்குச் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு தூர்வாஸருண்டு. பரசம்புமஹிம்ந ஸ்தோத்திரம் அத் தூர்வாஸரால் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டு மென்பது பலரது அபிப்பிராயமாகும்.

அன்றியும், அநஸூயா கர்ப்பஸம்பூதரும் குரோத பட்டாரகருமாகிய ஸ்ரீ தூர்வாஸர் ஸ்ரீ காஞ்சி கேஷத்திரத்தின் அதிஷ்டாத்ரியாகும் ஸ்ரீ காமாക്ഷி யாலயத்திற்குச் சம்பந்தப்பட்டவராக ஏற்படுகின்றது. அது வருமாறு:—

ஸ்ரீ காமாക്ഷி விலாசம் 12ம் அத்தியாயம்.

தத: ஸ்ம்புமஹாடேவோ நத்வா ஸ்துத்வா பராத்பராம் ।
 ப்ரீதிமாஸ்திய மக்தேஹ்யோ ட்டௌ வரமநுத்தமம் ॥
 பராவிர்மாவதிவசே காஞ்ச்யாமாந்ரமாரீத: ।
 யோர்ச்சயேத்ர காமாஶீர் கோடியஜ்ஜபலம் லமேத் ॥
 இதி ட்த்வா வரம் ஸ்ம்பு: டேவ்யா: பீதே திரோதே ।
 டுர்வாஸஸ: ஸ்ரூபேண ஸ ஸிவ: பூநராலயம் ॥
 பாஹ்யாடாஸ்த்ய ஸிஷ்யேஸ்ர ஸஹித: ஸ மஹாமுநி: ।
 கோஸிகாஸ்யக்ரபே: பூத்ரம் ததா கோதமநந்நமம் ॥
 காஸ்யபஸ்ய ஸுதம் சைவ ததாத்ரேஸ்தநுஸம்பவம் ।
 மரட்வாஜகூமாரம் ச க௃ண்டிபூத்ரகம் ததா ॥
 க்ரமாடாகாஸமூஸ்யந்ம் ப்ரஹ்மகல்பாந்நமேவ ச ।
 பூஜார்த்ம் து மஹாடேவ்யா: ப்ரதிஸ்தாஸ்ய க்ரமேண து ॥

प्रवालमेरुसंयुक्तां हेमरुद्राक्षमालिकाम् ।
 सौभाग्यकुंकुमं चैव गोपीमृच्चन्दनेऽपि च ॥
 देव्यास्तु शासनादेवं दत्वालंकारकाम्यया ।
 गोभूवस्त्रहिरण्यानि दत्वा दीक्षां यथाक्रमात् ॥
 कृत्वा चिन्तामणिं तन्त्रं दत्वा देव्यर्चनाविधिम् ।
 अहमद्य तु दुर्वासास्त्रेतायां रेणुकासुतः ॥
 धौम्योऽहं द्वापरयुगे कलौ मूकाह्वयः क्रमात् ॥
 युगे युगे संभवामि कृते साहस्रयुगमकम् ।
 तस्मिन् पादविहीनेन त्रेतायां द्वापरे द्विजः ॥
 पुनः पादविहीनेन कलौ पादयुगेन च ।
 कृतिं करोमि कामाक्षीस्तवमित्यभिधानतः ॥
 ततो ज्ञात्वा च मां यूयं दूर्वासा इति भावतः ।
 मां गुरुत्वेन संपूज्य यात मच्छिष्यभावकम् ॥ इति ।

மேற் கூறப்பட்ட பிரமாணங்களால், ஸ்ரீ தூர்வாஸர் பரமேஸ்வர ஸ்வரூபரென்பதும், காஞ்சி கேஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ காமாட்சிதேவியைப் பிரதிஷ்டை செய்தவரென்பதும், “ஸ்ரீ ஸௌபாக்கிய சிந்தாமணி” யென்னும் ஒரு சிறந்த பூஜாகல்ப பத்ததியையியற்றி யருளியவரென்பதும், கிரு தாதி நான்கு யுகங்களிலும் ஸ்ரீ காமாட்சி ஸ்தோத்திரா சாரியர்களாய் அவதரித்தவ ரென்பதும் நன்கு புலப்படு கின்றன.

இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் அமைப்பு.

சக்திமஹிம்ந ஸ்தோத்திரமாகும் இந்நூல் அறுபத் தொரு சுலோகங்கள் கொண்டதாய் விளங்குகின்றது.

யுகாந்தரங்களாய் விளங்கி வருகின்ற கிரந்தமாதலின் இது தேசத்துக்குத் தேசம், இடத்திற்கு இடம் ஏற்றக் குரைச்சலான ஸ்லோக ஸங்கியை யோடும், பற்பல விதமான பாடபேதங்களோடும் கூடி இலங்குகின்றது. இதில் உள்ள அறுபத்தொரு சுலோகங்களிலும், துண்ணறிவோடு ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து இரண்டாவது ஸ்லோகம் முதல் ஐம்பத்திரண்டாவது ஸ்லோகம் வரையுள்ள ஐம்பத்தொரு சுலோகங்கள் தாம் இந்நூலின் பிரதான பாகமாக ஏற்படுகின்றது. முதல் சுலோகம் மங்களாசரணம். 53ல் மானஸ பூஜையும் 54 முதல் 61 வரை எட்டு சுலோகங்களில், பலசுருதியும், உபாஸகர்களின் மஹிமையும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆதலின், இந்த ஸ்தோத்திரம் மாத்ருகாஷ்டமாலையின் ஸங்கியையாகும் ஐம்பத்தொரு சுலோகங்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளதென கருதத்தக்கதாயிருக்கின்றது.

இதில் வேத கிரோ பாகங்களாகிய உபநிஷத் பிரதிபாத்யமான பல பரம ரஹஸ்யங்களும், சாக்ததந்த்ர லித்தமான பல சிறந்த உண்மைகளும், மந்த்ர சாஸ்திர துட்பங்களும், மந்த்ரோத்தாரங்களும் அடங்கியுள்ளன.

பொதுவாய் ஸ்தோத்திரக் கிரந்தங்கள் அறுவகைப்படும். அவை நமஸ்காரம், ஆசீர்வாதம், ஸ்வரூபஸித்தாந்தம், பராக்கிரமவர்ணனம், மஹிமை, பிரார்த்தனை யென்பனவாம். இவற்றுள், இந்த ஸ்தோத்திரமானது மஹிமை, பராக்கிரமம், ஸ்வரூப ஸித்தாந்தம், பிரார்த்தனை யென்னும் பலபகுதிகளை யடக்கிக்கொண்டு விளங்குகின்றதெனக் கூறலாம். பிரதானமான பாகத்தில் பதினெட்டு ஸ்லோகங்கள் மந்த்ரோத்தார வடிவமாயும், ஒன்பது ஸ்லோகங்

கள் பரதேவதையின் பாதாதிசேசாந்த வர்ணனையாயும், மற்றவை பரதேவதையின் மஹிமை, உபாஸனையின் மஹிமை, ஆயுதங்களின் பிரபாவம், உபாஸகர்களின் சிறப்பு முதலியவைகளைக் கூறுவனவாயுமிருக்கின்றன.

வடமொழி வியாக்கியானம்.

இதற்கு வடமொழியில் ஒரு சிறந்த வியாக்கியானம் இருக்கின்றது. இந்த மஹிம்ந ஸ்தோத்திரத்தின் மஹிமை இவ்வியாக்கியனத்தால் நன்கு விளங்கும். இதையியற்றியவர் பூநீர்த்தியாநந்தநாத ரென்னும் ஓரொப்பற்ற வித்யோபாஸக துரந்தராவார். இவர் இன்னகாலத்தில் இன்னதேசத்தில் இருந்தார் என்று கூறுதற்கு யாதொரு பிரமாணமும் கிடைக்கவில்லை. இவ்வியாக்கியானம் காவ்வியமாலாகிரந்த பிரசுராவனியில் 11வது பிரசுரத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வருமையான வியாக்கியானமானது மந்த்ர சாஸ்திரத்திலும், ஸ்ரீ வித்யா தந்த்ரங்களிலும் அத்வைத வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும் நல்ல பயிற்சியுடையவர்க்கு மாத்திரம் விளங்குவதாய் இருக்கின்றதேயன்றி ஸம்ஸ்கிருத பாஷாக்கூடானம் நன்குள்ளவர்க்குங் கூட விளங்குவதாயில்லை.

இத்தகைய அருமை பெருமைகள் வாய்ந்த இந்த மஹிம்ந ஸ்தோத்திரத்தை, வியாக்கியானத்தோடு தமிழில் மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்னும் நல்லுணர்வு சென்னை, புரசவாக்கம் N. ராஜம் அண்ட் கோ சொந்தக் காரரும், ஸ்ரீபரதேவதா பக்தருமாகிய ஒருவருக்கு ஏற்பட்டு, அவரது தூண்டுதலின்மேல் அடியேனால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலில் மூலஸ்லோகம், அதற்கு அவதாரிகை, தாத்பர்யம், விசேஷவுரை இவைகள் அடங்கியுள்ளன. வடமொழி வியாக்கியானத்தைத் தழுவினும், அதிலுள்ள சில ரஹஸ்ய விஷயங்களை இதர பிரமாண சாஸ்திரங்களின் உதவியைக்கொண்டு நன்குவிளக்கியும் இது இயற்றப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல் ஸ்ரீ வித்தியோபாஸகர்களுக்கு மிகவும் அவசியமாயிருக்கு மென்பதற்கு விஷய ஸூசிகையைப் பார்த்தலே சான்றாகும்.

இப்பதிப்பு மேற்படி ராஜம் அண்ட் கோ சொந்தக் காரரின் திரவிய ஸஹாயத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளதால் இம்முதற் பதிப்பு மாத்திரம் அவருக்கு உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வரிய பெரிய நற்காரியத்தை யியற்றிய மேற்படிகம்பெனியாருக்குப் பரதேவதை பிறழாத பக்தியும், சரீர ஆரோக்கியமும், பொருட் செல்வத்தோடு அருட் செல்வமும் அருள்வாளாக.

இதை யெல்லாச் சிறப்புக்களும் நன்கமைய அச்சிட்டுத் தந்தவரும், அடியேனது ஆத்ம நண்பரும், சென்னை, மயிலை, பாலமனோரமா அச்சியந்திரசாலையின் சொந்தக்காரருமாகிய பிரஹ்மஸ்ரீ C. சங்கரராம சாஸ்திரிகள் M. A., B. L., அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வந்தனங்கள் அளிக்கின்றேன்.

இதில், அடியேனது பிரமாதாதி தோஷங்களாலும், ஆராய்ச்சிக் குறைவினாலும் பலபிழைகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்; அவற்றை நுண்ணறிவுடைய பெரியோர் அடியேன்

பால் அருள் புரிந்து தெரிவிப்பாரேயாயின் மறுபதிப்பில் அவற்றைத் திருத்தி வெளியிடச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்.

எந்த ஸத்குரு சரணாவிரந்தங்களின் அநுக்கிரஹ வலிமை யொன்றினாலேயே இந்நூல் வெளியாயிற்றோ அவரது பாதுகைகளுக்கே இது அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீ குஹாநந்த மண்டலி
கிரந்த பிரசாராலயம்,
சென்னை,
30-11-1943.

இங்ஙனம், விதேயன்,
ந. சுப்பிரமணிய அய்யர்.

விஷய ஸூசிகை

சுலோகம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	மங்களாசரணம்	1
2.	இஷ்ட தேவதா பிரார்த்தனை (மஹா ஷோ டசீ, காமகலைகளின் மந்த்ரோத்தாரம்)	3
3.	குண்டலினீ சக்தியின் ஸ்தோத்திரம்	4
4.	குண்டலினீ சக்தியை ஸஹஸ்ராரத்தில் தியானிக்கும் விதம்	7
5.	ஸங்கேதஸார வித்தையின் முதலாவதான வாக்பவ பீஜத்தின் ஸ்தோத்திரம்	9
6.	அதே பீஜத்தைப் பாலாத்ரிபுரஸுந்தரீ வித்தையின் முதலாவது பீஜமாக ஸ்து தித்தல்	10
7.	வாக்பவ பீஜத்தின் மூலகாரணமாகும் ஸமஷ்டி குண்டலினீ ஸ்தோத்திரம்	12
8.	ஸங்கேதஸார வித்தையின் இரண்டாவ தான காமராஜபீஜ ஸ்தோத்திரம்	13
9.	காமராஜ பீஜத்தின் ஸாமர்த்திய வர்ணனை	15
10.	காமராஜ பீஜத்திற்குப் பிரணவஸ்வரூப மும், அதனால் தத்துவஞானத்தை யரு ளும் சக்தியும் உள்தென நிரூபித்தல்	16
11.	ஸங்கேதஸார வித்தையின் மூன்றாவது பீஜத்தைக் காமகலாஸ்வரூபமாயும், பிர ஹ்மாபின்ன சித்ரூபமாயும் நிரூபித்தல்	18

சுலோகம்	விஷயம்	பக்கம்
12.	ஸ்ரீ பாலா வித்தையின் மூன்றாவதான பரா பீஜத்தின் ஸ்தோத்திரம்	21
13.	பரா பீஜத்தின் ஸ்மரணமே பரதேவதை யின் ஸாக்ஷாத்கார ஸாதனமா மெனல்	22
14.	வித்தை, ஐஸ்வர்யம், மோக்ஷம் இவைகளை யருளக் கூடிய பராபீஜத்தின் தியானம்	23
15.	ஸங்கேதஸாரம், பாலையென்னும் இரண்டு வித்தைகளில் ஏதாவதொன்றனுடைய ஒரு பீஜமே யபிஷ்ட வித்தியை யருளு மெனல்	24
16.	வித்தையின் ஸ்வரூப தத்வத்தை யறிந்த வித்துவானது மஹிமையின் வர்ணனம்	25
17.	ஸ்ரீ வித்தையாகும் பஞ்சதசாக்ஷரியின் உத் தாரம்	27
18.	பரதேவதையின் ஸாங்கமான உபாஸனை அத்தியாவசியமெனல்	28
19.	உபாஸனையின்றிய சாஸ்திராப்பியாஸம் பய னற்றதென நிரூபித்தல்	30
20.	பிறர்க்கு அபிஷ்டமானவை உபாஸகர்க ளுக்கு இஷ்ட வஸ்துக்களாக ஏற்படு மெனல்	31
21.	காமகலா பிந்துத்திரயங்களின் விமர்சன மும் திரிபுரா சப்த நிர்வசனமும்	32
22.	ஸ்ரீ பஞ்சதசாக்ஷரீ வித்தையின் கூடத்திரய ஸ்வரூபவர்ணனம்	34

23. பரதேவதையை காயத்ரீஸ்வரூபமாகவும்,
ஸ்ரவதர்ஸனங்களுக்கும் அதிஷ்டான
ஸ்வரூபமாகவும் பிரதிபாதித்தல் 36
24. பரதேவதையை ஆத்மபின்னமாகவும், பிர
ஹ்மபின்னமாகவும் நிரூபித்தல் 37
25. ஸத்குருவிற்பால் ஸ்ரீ வித்யா தீக்ஷையைப்
பெறுதல் அத்தியாவர்ய மென்றும்,
தீக்ஷையைப் பெறுதலனுக்கு உண்மை
விளங்காதென்றும் கூறுதல் 39
26. ஸ்ரீ வித்தியோபாஸனையின் மேன்மையைக்
கூறல் 41
27. பரதேவதையின் ஆயுதங்களின் விலாஸமா
னது உபாஸகரல்லாதவர்க்கு ஸம்ஸார
மாயும், உபாஸகர்க்கு மோக்ஷஸ்வரூப
மாயும் பவிக்கின்றதென நிரூபித்தல் 43
28. பாமர (அஞ்ஞ)ர்களின் க்ஷேமத்தின் பொ
ருட்டுப் பரதேவதையைப் பிரார்த்
தித்தல் 45
29. கர்மத்தினால் மோக்ஷம் வலித்திக்காதென்று
கூறல் 47
30. பராஹந்தாஸ்வரூப பராகாமகலையின்
ஸ்தோத்திரம் 48
31. ஸ்ரீ சக்கிரத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், ஆவ
ரண சக்திகளின் ஸ்வரூபத்தையும் வர்
ணித்தல் 51
32. மஹாப் பிராஸாத வித்தையின் உத்தாரம் 55

33. பிந்து சக்கிரத்தின் அதிஷ்டாத்திரியாகும்
ஸ்ரீ மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ தியானம் 57
34. பரதேவதையின் பாதாரவிந்த ஸ்துதி 59
35. பரதேவதையின் நிதம்ப வர்ணனை 61
36. பரதேவதையின் குசமண்டல வர்ணனை 62
37. அம்பாளது சதுர்ப்புஜங்களினுடையவும்
கண்டத்தினுடையவும் வர்ணனை 63
38. அம்பாளது காதுகள், நாவலிகை இவை
களின் வர்ணனை 64
39. மாதாவின் பிரஸன்னமான முகமண்டல
வர்ணனை 65
40. மாதாவின் சரீரம், நெற்றி, உதடுகள் இவை
களை வர்ணித்தல் 66
41. பரதேவதையின் கூந்தல் வர்ணனை 67
42. ஷே சிரஸ்வலின் வர்ணனை "
43. சத்திரம், சாமரம், முதலிய பரதேவதை
யின் பிருதுகளின் வர்ணனை 68
44. ஆவரண தேவதைகளோடு கூடிய (ஸபரி
வார) ஸ்ரீ லலிதையின் ஸ்தோத்திரம் 69
45. ஸ்ரீ வித்தியோபாஸ்திமஹிமையின் வர்
ணனம் 71
46. பரதேவதையின் ஆயுதங்களில் ஒன்றான
கரும்பு வில்லின் ஸ்தோத்திரம் 72
47. புஷ்ப பாணங்களின் ஸ்தோத்திரம் 73
48. பாசத்தியானத்தின் பயன் 75
49. அங்குசத்தின் தியானம் 76

50. பரதேவதையின் நான்கு ஆயுதங்களையும்
ஸமஷ்டியாய்த் தியானித்தலால் ஏற்
படும் விசேஷ பலத்தின் நிரூபணம் 76
51. நியாஸங்களால் ஏற்படும் விசேஷ பலத்
தின் நிரூபணம் 78
52. வித்தியோபாஸனையால் ஏற்படும் ஐஹிக
பல நிரூபணம் 79
53. மானவிக பூஜையின் வர்ணனை 81
54. கிரந்த கர்த்தாவின் தாழ்மையின் வர்ணனை 82
55. உபாஸகர்கள் பரதேவதையைப் பிரார்த்தி
க்கும் வகையைக் கூறல் 83
56. இந்தஸ்தோத்திர பாராயணத்தின் பயன் 84
57. ஷே பாராயணத்தாலேற்படக் கூடிய
ஐஹிக பலன் 85
58. ஷே ஷே 86
59. ஸ்ரீ வித்தியோபாஸகனது மஹிமை 87
60. கிரந்த கர்த்தாவின் பிரஸம்ஸை 88
61. கிரந்தாந்த மங்களாசரணம். 89
- மொழிபெயர்ப்பாசிரியரின் மங்களாசரணம். 90

—: 0 :—

உ

ஸ்ரீதூர்வாஸ மஹர்ஷியால் அருளிச் செய்யப்பட்ட

சக்திமஹிம்ந ஸ்தோத்திரம்.

(மூலமும்)

ரஹஸ்யார்த்த விமர்சனியென்னும் விருத்தியுரையும்.

(அவதாரிகை) ஸகல ஆகமங்களின் ஆசார்யர்களுக்
குச் சக்கிரவர்த்தியும், ஸ்ரீ அநஸூயையின் கர்ப்பத்தில்
அவதரித்த ஸாக்ஷாத் பரசிவஸ்வரூபரும் குரோதபட்டா
ரகரென்னும் திருநாமமுடையவருமான ஸ்ரீ தூர்வாஸ
மஹர்ஷியானவர், தமது ஆத்மபின்ன ஸ்ரீ லலிதா மஹா
த்ரிபுர ஸுந்தர் ஸ்வரூபத்தை, ஸந்தேஹ விபரீதங்களற
அபரோக்ஷமாய் நன்குணர்ந்து, அவ்வதுபவ மஹிமையை
முமுகூஷக்களினிடத்துள்ள பெருங் கருணையால் ஸ்தோ
த்திரம் செய்ய நினைத்துப் பெரியோர்களின் ஸம்பிர
தாயத்தின்படி, ஆரம்பத்தில் இஷ்டதேவதாஸ்மரணரூப
மங்கலம் இயற்றுகின்றனர்.

मातस्ते महिमा वक्तुं शिवेनापि न शक्यते ।

भवत्याहं स्तोतुमिच्छामि प्रसीद मम सर्वदा ॥ १ ॥

(தாத்திரியம்) ஹே தாயே ! உமது மஹிமையானது
பாமசிவனாலும் சொல்லத்தக்கதல்ல; அப்படியிருந்தும்,
அடியேன் அன்பாகிய பக்தியால் உமது ஸ்வரூபமாகும்

त्रिकोणनिलयं ज्योतिर्मयं वाङ्मयम् ।

ஸ்வர்க்க மர்த்திய பாதாளமென்னும் மூன்று லோகங்
களும் அல்லது ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம காரணமென்னும் மூன்று
சரீரங்களும் நிஸ்ஸேஷமாய் லயிக்கும் இடம் துரிய ஸ்வரூப
காமகலையேயாகும். அது ஜ்யோதிர்மயம் = ஸோம ஸூர்யாக்களி
ஸ்வரூபமானது; வாङ्मयं = பஸ்யந்தி, மத்யமா, வைகரீ என்
னும் வாக்குக்களுக்குக் காரணமானது. त्रिकोणनिलयं = த்ரி
கோணம் பிஜத்திரய வடிவமானது. அது ஒடுங்கும்
ஸ்தானம் மஹாபிந்து; மஹாபிந்துவே காமகலை.

ஆகவே இந்த ஸ்லோகத்தால் மஹா ஷோடசீ வித்தை
யும், காமகலா வித்தையும் உத்தாரம் செய்யப்பட்டது
அறியத்தக்கது. (2)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில், மூலாதார சக்கிரத்தி
லுள்ளவனும், ஸகலமான வித்தைகள், மந்த்ரங்கள்
சக்கிரங்கள் முதலியவற்றிற்குக் காரணஸ்வரூபமானவனும்,
ஆதாராதி ஷட் சக்ரங்களைப் பேதித்துக்கொண்டு மேலே
போய், ஸஹஸ்ரார கமல கர்ணிகையிலுள்ள திரிகோண
வலிம்ஹாஸனத்தில் பிரகாசிக்கும் சித்ரூபிணியுமான குண்
டலினீ சக்தி ஸ்துதிக்கப்படுகின்றனள்.

आदिक्षान्तसमस्तवर्णसुमणिप्रोते वितानप्रमे
ब्रह्मादिप्रतिमाभिकीलितषडाधाराब्जकक्षोन्नते ।
ब्रह्माण्डाब्जमहासने जननि ते मूर्ति भजे चिन्मयीं
सौषुम्नायतपीतपङ्कजमहामध्यत्रिकोणस्थिताम् ॥ ३ ॥

(தா-ம்) ஹே ஜனனீ! அ முதல் ஷ வரையிலுள்ள
ஐம்பத்தோரக்ஷரங்களாகிற நல்ல முத்துக்களாலலங்கரிங்

கப்பட்ட மேல்தட்டோடு கூடி விளங்குவதும், மூலாதா
ராதி ஷட் சக்கிரங்களின் நடுவில் பிரஹ்மா விஷ்ணு முத
லிய தேவர்கள் அமர்ந்து விளங்க அவற்றிற்கெல்லாம் உயர
விளங்குவதும் ஆகிய பிரஹ்மரந்திர ஸ்தானத்திலுள்ள
ஸஹஸ்ரதள கமல கர்ணிகையில், மஹாத் திரிகோணாகார
மாயுள்ள பெரிய ஆஸனத்தில், ஸுஷும்நா நாடிக்குச் சம்
பந்தப்பட்டதும், மஞ்சள் நிறமுள்ளதுமான பெரிய
தாமரைப் புஷ்பத்தின் கர்ணிகையிலுள்ள த்ரிகோணத்தில்
(பிந்துரூபமான ஸ்வயம்பு லிங்கத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு)
இருக்கிறதும், சித்ஸ்வரூபமானதுமான குண்டலினீயென்
னும் உமது ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் செய்கின்றேன்.

(வி-ரை) ஸுஷும்நா நாடியானது பிரஹ்மரந்தரத்தி
லுள்ள ஸஹஸ்ரதள கமலத்தின் நாளமா (தண்டா)க
விளங்குகின்றது. மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞாந்தமான
சக்கிரங்களில் ஆகாராதி க்ஷகாராந்தமான மாத்ருகைகள்
விளங்குகின்றன. (இம்மாத்ருகைகளை மணிகளாகவும்,
ஸுஷும்நா நாடியை நூலாகவும், இரண்டையும் சேர்த்து
அக்ஷமாலையாகவும் பாவித்து ஜபம் செய்பவர் ஸகல
வித்தியா பாரங்கதராவர்.)

மஹா ஆஸனமென்பது ஸஹஸ்ராரம்.

மஞ்சள் நிறமான ஸஹஸ்ரதள கமலம் மூலாதாரத்
திற்குக் கீழுள்ள குளஸஹஸ்ராரமாகும். இதுதான்
குண்டலினீஸ்தானம். இதன் நடுவிலுள்ள முக்கோணத்
திற்கு அ க தா ஸன மென்றுபெயர். இக் குளஸஹஸ்ரா
ரத்திலிருந்து குண்டலினீ சக்தியை எழுப்பி மூலாதாரம்
முதலிய ஷட்சக்கிரங்களின் மூலமாய்ச் செலுத்திப்
பிரஹ்மரந்தரத்திலுள்ள அகுள ஸஹஸ்ராரத்தில் சித்
கலாஸ்வரூபமாய்த்தியானம் செய்தல் மிகச்சிறப்பானது.

இதற்குத்தான் சிவயோக மென்று பெயர். ஜீவப்பிரஹ்மைக்கிய மென்பதுவு மிதுவேயாகும். இத்தகைய குலா குல் ஐக்கியத்தினால் சித்சந்திர மண்டலமாகும் பிரஹ்மாண்டத்திலிருந்து சைதன்யாம்ருதமானது அகண்டமாய்ப் பிரஸரித்து ஒவ்வொரு சக்கிரத்திலுமுள்ள தேவதையை அபிஷேகம் செய்வித்து, அந்த அந்த ஆதாரங்களில் பிந்துக்களாக அமைகின்றது. இந்த சைதன்யாம்ருதபிந்துக்களே அகாரரதி ஷ்காராரந்தமான அக்ஷரங்களாகும். இவைகளே நல்ல முத்துக்களெனக் கூறப்பட்டது. இம்முத்துக்கள் ஸுஷும்னையாகும் பிரஹ்மநாடிஸுத்திரத்தில் கோக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இதன் சிகரத்தில் விளங்குவது பிரஹ்மாண்ட கமலம். இக்கமலத்தின் மத்தியில் பிரஹ்ம சக்தியாகும் சித்தகலையைத் தியானித்தலே ஸமயமத ரஹஸ்யமாகும். விஸ்வரூபினியாயுள்ள குண்டலினீ சக்தியை விஸ்வ ஸாக்ஷினியாயும் விஸ்வாதிஷ்டாத்திரியாயுமுள்ள சிதாநந்தஸ்வரூபமாய்த் தியானிக்கும் நிதித்தியாசனம் இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸுசிசுக்கப் பட்டுள்ளது உணரத்தக்கது.

அன்றியும், அந்தர்மாத்ருகா யோகினீ நியாசங்களும் இதனால் குறிப்பிடப் படுகின்றன. (3)

ஷ்டாதார விளக்கம்.

1. மூலாதாரம். நான்கு வ முதல் தளம். ௪ வரை 4 மஹாகணபதி.
2. ஸ்வாதிஷ்டானம். ஆறு வ முதல் தளம். ௬ வரை 6 பிரஹ்மா.
3. மணிபூரகம். பத்து வ முதல் தளம். ௧௦ வரை 10 விஷ்ணு.
4. அநாஹதம். துவாதச வ முதல் தளம். 12 வரை 12 ருத்ரன்.

5. விசுத்தி.

ஷோடச வ முதல்

தளம். ௧6 வரை 16 மஹேஸ்வரன்.

6. ஆக்ஞை.

இரண்டு வ முதல்

தளம் ௨ வரை 2 ஸதாசிவன்.

குறிப்பு:—மாத்ருகைகள் ௧ முதல் ௧6 வரையில் ஐம் பத்தொன்றாகும். மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞைவரை ஆறு ஆதாரங்களிலும் ஐம்பது மாத்ருகைகளே விளங்குகின்றன. ௧ காரம் ௧ காரத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய் இருக்கின்ற தென்பது உணரத்தக்கது.

(அ-கை) ஆசிரியர் இந்த ஸ்லோகத்தினால் குண்டலினீ சக்தியை ஸஹஸ்ரதள கமலத்தில் தியானம் செய்யும் விதத்தைக் கூறுகின்றனர்.

या बालेन्दुदिवाकराक्षिमधुरा या रक्तपद्मासना

रत्नाकल्पविराजिताङ्गलतिका पूर्णेन्दुवक्त्रोज्ज्वला ।

अक्षस्रक्सुणिपाशपुस्तककरा या बालभानुप्रभा

तां देवीं त्रिपुरां शिवां हृदि भजेऽभीष्टार्थसिद्धयै सदा ॥४॥

(தா-ம்) எந்த தேவியானவள் பாலசந்திரனையும் பாலஸ்வரீயனையும் நேத்திரங்களாக வுடைத்தாய் விளங்குகின்றனளோ, எந்த தேவியானவள் செந்நாமரை மலரில் அமர்ந்து, தனது அங்கங்களில் நவரத்தினகதிதமான ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளவளோ, எந்த தேவியானவள் பூர்ணசந்திரனை யொத்த முகமண்டலத்தோடு பிரகாசிக்கின்றனளோ, எவள் தனது கரங்களில் அக்ஷமாலை, அங்குசம், பாசம், புஸ்தகம் என்னும் இவைகளைத் தரித்துள்ளவளோ, எவள் பாலகூரியனை யொத்த அருண நிறத்தோடு

கூடியவனோ, எவன் ஸர்வமங்களங்களையும் அருள்பவனோ அத்தகைய திரிபுரகந்தரியை எனது அபீஷ்ட விரித்தியின் பொருட்டு ஸதா எனது ஹ்ருதயத்தில் பஜிக்கின்றேன்.

(வி-ரை) இந்த ஸ்லோகம் சில பிரதிகளில் கிடை யாது. ரக்தபத்மாஸனே : மூலாதாரத்திற்குக் கீழுள்ள அக்ஷரங்கள் ரக்தவாணம். இது குளபத்மம். இதில் வலிப்பவன் குண்டலினீ சக்தியாகும். முன் ஸ்லோகத் தில் குளபத்மத்தை மஞ்சள் நிறமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதே; அது ஸரியா? இது ஸரியா என்னும் சங்கை யாருக்கு முண்டாதல் ஸஹஜம். குண்டலினீ சக்தி தூங்கும்போது குலஸஹஸ்ராரம் மஞ்சள் நிறமாகவும், விழிக்கும்போது ரஜோ குணத்தினால் அதுவே சிவப்பாகவும் மாறுகின்றது.

இடை, பிங்களை யென்னும் சந்திரசூர்ய நாடிகளை கண்களாம்.

ஷடாதாரங்களே அங்கங்களாகும்.

ஆதாரங்களிலுள்ள அக்ஷரங்களே இரத்தினங்களா லான ஆபரணங்களாம்.

அந்தக்கரணமே ஆயுதங்களாகும்.

அக்ஷமாலை = சித்தம்.

அங்குசம் = அஹங்காரம்.

பாசம் = மனம்.

புஸ்தகம் = புத்தி.

இளஞ்சூரியனை யொத்த சிவப்பு நிறம் ஞானம் அல் லது விமர்சமாம். (4)

(அ-கை) பகவான் தூர்வாஸ மஹர்ஷியானவர், ஸகல சப்த ஜாலங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஞான பாதுவை யொத்ததும், ஸங்கேதஸார மென்னும் மஹா

வித்தையின் முதலாவது பீஜமானதுமான வாக்பவ பீஜத் தை இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றனர்.

वन्दे वाग्भवमैन्दवात्मसदृशं वेदादिविद्यागिरो

भाषा देशसमुद्भवाः पशुगताश्छन्दांसि सप्त स्वरान् ।

तालान्पञ्च महाध्वनीन्प्रकटयत्यात्मप्रकाशेन य-

त्तद्वीजं पदवाक्यमानजनकं श्रीमातृके ते परम् ॥ ५ ॥

(தா-ம்) ஹே மாத்ருகா ஸ்வரூபினியே ! எந்த பீஜா க்ஷரமானது, ஸகல வேத, சாஸ்திர, ஸம்ருதி, புராணதி களையும், ஸகல சப்தங்களையும், ஸம்ஸ்க்ருதம், பிராக்ருதம் முதலிய ஸகல பாஷைகளையும், பசு பக்ஷியாதிகளின் விவ காரங்களுக்கு யோக்கியமான சப்தங்களையும், ஸகலமான சந்தஸ்ஸுகளையும், நிஷாதம் முதலிய ஸர்வ ஸ்வரங்களே யும், த்ருவம் முதலிய ஸகல தாளங்களையும், பேரீ முத லிய பஞ்சவாத்தியங்களின் துவனிகளையும் (தனது) ஸ்வப் பிரகாசத்தால் விளக்கமுறச் செய்கின்றதோ, எது சந்திர மண்டலத்தின் அம்ருதத்திற்கு ஒப்பாயிருக்கின்றதோ, எது ஸகலமான பதங்கள், பதங்களாலாகிய வாக்கியங் கள், பிரத்தியக்ஷாதி பிரமாணங்கள் இவைகளுக்குங்காரண மாயிருக்கின்றதோ அத்தகைய மேலான வாக்பவ பீஜ மாகும் உமது ஸ்வரூபத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

(வி-ரை) வாக்பவ பீஜம் அம்ருதஸ்வரூபமானதென் பது ஸம்பிரதாய ரஹஸ்யமாகும்.

வேதங்களுக்குப் பிறப்பிடமாயுள்ளது வாக்பவ மெனப்படும். ஆகவே சதுர்வேதங்களுக்கும் இது விதை போன்றது. இந்த பீஜத்தில் இரண்டு அகாரங்களும்,

ஒரு இகாரமும், ஒரு அதுஸ்வாரமும் அடங்கியிருக்கின்றன.

ஒரு அகாரம் ருக் வேதத்தையும், இகாரம் யஜுர் வேதத்தையும், மற்றொரு அகாரம் ஸாமவேதத்தையும், அதுஸ்வாரம் அதர்வண வேதத்தையும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆதலின் இந்த பீஜம் சதுர்வேத ஸங்கேத ஸாரமெனப்படும்.

ஸங்கேதம் என்பது குறியாகும். லிங்கமென்பது மிதுவேபாம். உபநிஷத் பிரதிபாத்தியமாயுள்ள பிரஹ்ம வித்தை (ஸ்ரீ வித்யா பஞ்சதசாஷரி) யானது மூன்று கூடங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மூன்று கூடங்களுக்கும் ஸங்கேதமாய் ஏற்பட்டவை ஃயஜரி யென்னும் மூன்று பீஜங்கள். இவை வாக்பவ, காமராஜ, சக்தி பீஜங்களை எனப்படும். இவற்றிலுள்ள மெய்யெழுத்துக்களை நீக்கிய போது மிஞ்சும் சுத்தமான ஸ்வரங் (உயிரெழுத்துக்) களுக்கு ஸங்கேதஸார வித்தையென்று பெயர். அது 'ஓ' 'ஐ' 'அ' என்பதாம். இவற்றுள் முதலாவது வாக்பவ பீஜமென்பது இதில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. (5)

(அ-கை) முன் ஸ்லோகத்தில் ஸங்கேதஸாரவித்தையின் முதலாவது பீஜமான வாக்பவத்தைத் தியானித்து அதே ஸ்வரூபமான பாலா பரமேஸ்வரி வித்தையின் ஆத்ய பீஜத்தை இதில் ஸ்துதிக்கின்றார்.

त्रैलोक्यस्फुटमन्त्रतन्त्रमहिमा स्वात्मोक्तिरूपं विना
यद्बीजं व्यवहारजालमखिलं नास्त्येव मातस्तव ।

तज्जाप्यस्मरणप्रसक्तसुमतिः सर्वज्ञतां प्राप्य कः

शब्दब्रह्मनिवासभूतवदनो नेन्द्रादिभिः स्पर्धते ॥ ६ ॥

(தா-ம்) ஓ மாதாவே! உம்முடைய ஸ்வரூபமான வித்தையின் முதலாவதாகிய வாக்பவமென்னும் பீஜமென்றி ஒருவனாவது முல்வுலகங்களிலுள்ள தேவாஸுர மனுஷ்யர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தக்கூடியதும், பிரமிக்கச் செய்யக்கூடியதுமான மந்த்ர தந்த்ர ஸாமர்த்தியங்களையடைய முடியாது. உமது வாக்பவ பீஜ ஸாதனமென்றி ஒருவிதமான காரியத்தையும் செய்யமுடியாது. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பீஜாக்ஷாத்தை ஸர்வகால ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் ஸ்மரிப்பதால், ஸாதகர்கள், ஸர்வ சாஸ்திரங்களிலும் பற்றுதலையும் பரிசயத்தையும் பெற்று ஸர்வக்ஞராய் விளங்குவார்கள். அவர்களின் முகங்கள் சித்தசக்தியின் நிவாஸஸ்தலமாக விளங்கும். இத்தகைய உபாஸகர்களைப் பார்த்து இந்திராதி தேவதைகளும் கர்ஷ (பெருமை) யுடையவராவார்கள்.

(வி-ரை) வாக்பவ பீஜோபாஸனையால் ஸர்வசாஸ்திர பாண்டித்தியமும், மஹா காவ்யங்களையியற்றும் ஸாமர்த்தியமும் ஏற்படுவது சாஸ்திர லித்தாரந்தமும் அதுபவமுமாகும். மந்த்ர ஸாமர்த்தியம் = சாபாறுக்கிரஹம் முதலியன; தந்த்ரஸாமர்த்தியம் = வியாக்கியானம் செய்தல். சாஸ்திரங்களில் விதித்துள்ளபடி தக்க காலத்தில் ரிஷி, சந்தஸ் முதலிய அங்கங்களோடு செய்யும் மந்த்ராவர்த்திக்கு ஜபமென்று பெயர்; நடக்கும்போதும், படுத்துள்ள போதும், உட்கார்ந்திருக்கும் போதும் செய்யும் மந்த்ராவர்த்திக்கு ஸ்மரணமென்று பெயர். இது மானவிகமாகவே இருத்தல் வேண்டும். வாசிகம், உபாம்சு, மானவிகம் என ஜபம் மூன்று வகைப்படும். இவற்றுள் மானவிகமே மிகச் சிறந்தது. ஸ்மரணரூபமான இந்த மானவிக ஜபத்தால் உபாஸகனது சித்தத்தில் தேவியின் ஸாந்நித்தியம்

எற்படுகின்றது. வாகீஸ்வரியின் ஸாந்தித்தியத்தால் ஸகல வித்தைகளும் அவனுக்கு எளிதில் ஸ்புரிக்கின்றன. (6)

(அ-கை) முன் ஸ்லோகத்தில் வாக்பவ பீஜத்தின் அதிதேவதையாகும் வாகீஸ்வரியைத் துதித்து, இதில் வாக்பவ பீஜத்தின் மூலகாரணமாகும் மூல குலகுண்ட த்ரிகோணாதிஷ்டாத்ரிராகும் ஸமஷ்டி குண்டலினீசக்தியைத் துதிக்கின்றனர்.

मात्रा यात्र विराजतेऽतिविशदा तामष्टधा मातृकां
शक्तिं कुण्डलिनीं चतुर्विधतनुं यस्तत्त्वविन्मन्यते ।
सोऽविद्याखिलजन्मकर्मदुरितारण्यं प्रबोधाग्निना
भस्मीकृत्य विकल्पजालरहितो मातः पदं तद्भजेत् ॥७॥

(தா-ம்) வாக்பவ பீஜத்தில் ஸகல பிரபஞ்சத்திற்கும் மாத்ருபூதமான ஸாமவேதாதிபான “அ” என்னும் மாத்ருகையானது, மிகவும் ஸ்பஷ்டமான ஐம்பத்தோ ரக்ஷரமாகவும், வசினி முதலிய வாக்தேவதைகளின் வர்க்காஷ்டக மாகவும், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் ஸாமர்த்தியமுடைய சக்தியாகவும், நான்குவகையான சரீரங்களோடுள்ள ஸர்வப் பிராணிகளின் மூலாதாரத்தில் வஸிப்பதாயுமுள்ள குண்டலினீசக்தியை எவன் குருபதேசத்தின் மூலமாய் நன்குணருகின்றானோ அவன் அவித்தையையும், அதனாலேற்பட்ட பலகோடி ஜன்மங்களையும், சகல கர்மங்களையும், ஸமஸ்தமான பாபங்களையும், அக்னியால் பெருங்காட்டை யெரிப்பதுபோல், ஞானாக்னியால் பஸ்மம் செய்து ஸர்வவிகல்ப ரஹிதனாய் நித்தியாநந்தப் பெருவாழ்வையடைகின்றான்.

(வி-ரை) வாக்பவ பீஜத்தின் அக்ரபாகம் அகாரம். இது சுத்த குண்டலினீஸ்வரூப மெனப்படும். குண்டலினீசக்திக்கு நான்கு சரீரங்கள் உண்டு. அவை அக்கினி குண்டலினீ, ஸூர்யகுண்டலினீ, ஸோமகுண்டலினீ, ஸமஷ்டி குண்டலினீ யென்பனவாம். இவை முறையே, மூலாதாரம், ஹ்ருதயம், ப்ரூமத்தியம், மூலாதாரத்திற்குக்கீழுள்ள த்ரிகோணாகார குலகுண்டம் இவைகளில் விளங்குவனவாகும்.

அஷ்டவர்க்கம்:—அ. க. ச. ட. த. ப. ய. ர என்பனவாம். இவற்றிற்கு முறையே வஸிநீ, காமேஸ்வரீ, மோதனீ, விமலா, அருணா, ஜயினீ, ஸர்வேஸ்வரீ, கௌளினீ என்னும் எண்மரும் தேவதைகளாவர். இவர்கள் வாக்தேவதைகளெனப்படுவர்.

ய: தத்வவீத் = ஸம்ப்ரதாயக் கிரமத்தில் வந்து குருமுகமாய் ஸகல பாரமார்த்திக தத்துவத்தை யறிந்தவன் எனலானே அவன். தத் = அநிர்வசனீயமான. (7)

(அ-கை) இதில் ஸங்கேத ஸாரவித்தையின் இரண்டாவது அக்ஷரத்தைக் காமராஜ பீஜமாய் ஸ்துதிக்கின்றார்.

तत्ते मध्यमबीजमम्ब कलयाण्यादित्यवर्णं क्रिया-
ज्ञानेच्छादिमनन्तशक्तिविभवव्यक्तिं व्यनक्ति स्फुटम् ।
उत्पत्तिस्थितिकल्पकल्पिततनु स्वात्मप्रभावेन य-
त्काम्यं ब्रह्महरीश्वरादिविबुधैः कामं क्रियायोजितैः ॥ ८ ॥

(தா-ம்) ஹே அம்ப! உமது வித்தையின் மத்திய பீஜத்தைத் தியானிக்கின்றேன். அது எத்தகைய தெனின், ஆதித்தியவர்ணமானதாயும், இச்சாக்ஞானக் கிரியா சக்திகளுக்குக் காரணமானதாயும், பலகோடி சக்தி

களை நன்றாய் அறியும் ஆற்றலைத் தருவதாயும் இருக்கின்றது; அன்றியும், அக் காமராஜபீஜமானது தனது ஸ்தூலாதி மூன்று சரீரங்களிலிருந்தும் வாமாதிசக்திகளை யுண்டாக்கி, சதுர்முகப்பிரஹ்மாத் திரிமூர்த்திகளால் சிருஷ்டியாதிகளை யியற்றுகின்றது. ஆதலின் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலிய தேவர்களால் உபாவிக்கப்பட்டுள்ளதாயிருக்கின்றது. திரிமூர்த்திகள் காமராஜ பீஜத்தை யுபாவித்துத்தான் சிருஷ்டியாதி தொழில்களில் சமர்த்தராயினரென்பது கருத்து.

(வி--ரை) ஸங்கேதஸாரஸித்தையின் இரண்டாவது பீஜம் நான்காவது ஸ்வரமாகும் ஈங்காரமாம். இதற்குக் காமகலா பீஜமென்றுபெயர். இது மூன்று பிந்துக்களின் ஸமஷ்டி வடிவமானது. இதன் பிரஸரணத்தினாலேயே ஸர்வப் பிரபஞ்சமும் ஏற்பட்டது.* இச்சா ஞானக்கிரியைகள், வாமா ஜ்யேஷ்டா ரௌத்ரீ, பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திரர், ஸூர்யஸோமாக்கினிகள், அகார உகார மகாரங்கள், ஸ்வர்க்க மர்த்திய பாதாளங்கள், காமகிரி பூர்ணகிரி ஜாலந்தர பீடங்கள், ஸ்வயம்புவாதி லிங்கத்ரயங்கள், பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் காலத்திரயங்கள், வேதத்திரயங்கள், அக்கினித்திரயங்கள் முதலிய யாவும் காமகலையின் ஆத்மபிரஸரணத்தினால் தோன்றியனவேயாகும். ஸர்வகாமனைகளையும் தருதலால் இதற்குக் காமராஜமென்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இதனால் இது யாவராலும் உபாவிக்கப்படுவதாயிற்று.

* இதைப்பற்றி விளக்கமாய் அறிய விரும்புவோர் சென்னை ஸ்ரீ குஹாநந்தமண்டலியின் பிரசுரமாகிய காமகலாவிலாஸம் என்னும் நூலைப் பார்க்கவும்.

कल्याणि = “ककारलकारकं कालकलाञ्जलित्वादि
पेरोत्तुकिन्नेरन्” என்னும் அர்த்தமும் ஏற்படும்.
இதனால் ஸ்பஷ்டமான காமராஜபீஜம் ஏற்படுகின்றது. (8)

(அ-கை) இதில் காமராஜபீஜத்தின் ஸாமர்த்தியம் வர்ணிக்கப்படும் மூலமாய் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றது.

कामान्कारणतां गतानगणितान्कायैरनन्तैर्मही-

मुख्यैः सर्वमनोगतैरधिगतान्मानैरनेकैः स्फुटम् ।

कामक्रोधसलोभमोहमदमात्सर्षादिषट्कं च यत्

बीजं ब्राजयति प्रणौमि तदहं ते साधु कामेश्वरि ॥९॥

(தா-ம்) ஹே காமேஸ்வரி! ஜகத்காரணத் தன்மையைடைந்த சதுர்முகப்பிரஹ்மாதிகளின் காமனைகளையும், பிரிதிவி முதலிய பூதகாரியங்களாலேற்படும் எண்ணிறந்த காமனைகளையும், ஸர்வமனோரதங்களையும், ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணாதி அநேக பிரமாணங்களால் அறியப்பட்ட காமனைகளையும், காமாதி அரிஷ்டவர்க்கங்களையும் எந்த பீஜமானது நன்கு பிரகாசப்படுத்துகின்றதோ அந்த, உம் முடைய பெருமை தங்கிய, பீஜத்தை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

(வி-ரை) ஸர்வ காமனைகளையும் பரிபூர்த்தி செய்யும் ஸாமர்த்தியம் ஸங்கேத ஸாரஸித்தையின் மத்திய பீஜத்திற்குள்ளதால் அதற்குக் காமராஜபீஜமெனப் பெயர் வந்ததென்று முன்னர் கூறப்பட்டது. காமனைகள் மூவ்வகைப்படும். அவை ஐஹிகம், ஆமுஷ்டிகம், பாரமார்த்திகம் என்பனவாம். வைஷயிக ஸுகேச்சை ஐஹிகமென்றும்,

ஸ்வர்க்காதி லோகாந்தரேச்சை ஆமுஷ்மிகமென்றும், மோக்ஷேச்சை பாரமார்த்திகமென்றும் கூறப்படும். இவையாவும் தார்மிகமாம். ஆதலின் விதியுத்தமானவை, அதர்மமான காமனைக்குக் காமமென்று பெயர். இதனால் ஏற்படும் காரியங்கள் குரோதம், லோபம் முதலியன. இவை தர்மமார்க்கத்திலுள்ள முமுக்ஷுக்களுக்கு அந்தர சத்துருக்களாம். இவற்றையும் பிரகாசப்படுத்தும் சக்தி காமராஜ பீஜத்திற்குள்ளதென்று கூறியதால் பக்தர்களுக்கு அவற்றிலுண்டாகுந் தீமையை யுணர்த்தி அவர்களிடத்தில் அவையணுகாவாறு செய்யும் ஸாமர்த்தியம் அதற்குள் தென அறிதல் வேண்டும்.

சுகாரத்தினால் தர்மாதர்ம காமனைகள் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டன. (9)

(அ-கை) முன் ஸ்லோகத்தில் காமபீஜத்திற்கு ஸகல காமனைகளையும் பரிபூர்த்தி செய்யும் ஸாமர்த்தியம் வர்ணிக்கப்பட்டது. அந்த ஸாமர்த்தியம் அந்த பீஜத்திற்குள்ள காரணத்தால், அதற்குச் சிறந்த தத்துவ ஞானத்தைப் பிரகாசப்படுத்துந் தன்மையும், பிரணவஸ்வரூபமான தன்மையும் உள்ளதென்று இதில்பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது.

यद्भक्ताखिलकामपूरणचणखात्मप्रभावं महा-
जाड्यध्वान्तविदारणैकतरणिज्योतिः प्रबोधप्रदम् ।
यद्वेदेषु च गीयते श्रुतिमुखं मात्रात्रयेणोमिति
श्रीविद्ये तव सर्वराजवशकृत्तत्कामराजं भजे ॥ १० ॥

(தா-ம்) ஸங்கேதஸார ஸ்ரீ வித்தியாஸ்வரூபினியே !
தனது ஸ்வபாவமான மஹிமையால் ஸாதாரணமாய்

ஸ்வ ஜீவராசிகளையும், விசேஷமாய் ஸர்வராஜாக்களையும், பக்தர்களின் வசப்படுத்தி, அவர்களின் ஸகலமனோரதங்களையும், பரிபூர்த்திசெய்யும் ஸாமர்த்தியம் எந்த பீஜத்திற்குள்ளதோ அந்த உன்னுடைய காமராஜ பீஜமானது வேதத்தின் ஆரம்பத்தில் மூன்று மாத்திரைகளோடு கூடிய “ஓம்” என்னும் பிரணவஸ்வரூபமாய்க் கானம் பண்ணப்படுகின்றது; அன்றியும், அது ஜடஸ்வரூப மூலாக்ஞானமாகும் மஹா அந்தகாரத்தை யொழிக்கவல்ல ஞானஸூரீயப்பிரகாச ஸ்வரூப தத்வக்ஞானத்தையும் தரக்கூடியதாய்மிருக்கின்றது. அத்தகைய காமகலா பீஜத்தைப் பஜிக்கின்றேன்.

(வி-ரை) பிரணவமும் காமகலையும் ஒரே ஸ்வரூபமானவை. பிரணவத்திற்கு மூன்றுமாத்திரைகளுண்டு; அங்ஙனமே காமகலையும் த்ரிபிந்துஸ்வரூபமானது.

तुरीयस्वरः साक्षात् तुरीयमेव । य ई शृणोत्यलकं शृणो-
ति । नहि प्रवेद सुकृतस्य पन्थाम् ॥ इति श्रुतेः ।

கீர். இதில் “ககார லகாரங்களின்றி பிந்துவோடுகூடிய துரீயஸ்வரவடிவ இ காமகலா சிரவணத்தினால் ஸத்கர்மாக் களால் கிடைக்கும் உத்தமலோகங்கள் அடையப்படுவ தில்லை; மற்றோ இங்கேயே நிர்க்குண ஞானம் ஏற்பட்டு பிரஹ்மஸ்வரூப மோக்ஷம் வித்திக்கின்றது” என்னும் பிரமாணத்தால் காமகலைக்குப் பிரணவஸ்வரூபமும், நிர்க்குணக்ஞானப் பிரகாசத்துவமும் உண்டென்று ஏற்படு கின்றது.

காமராஜ பீஜத்தினால் திரிவர்க்கங்களும், காமகலையால் அபவர்க்கவடிவ மோக்ஷமும் வித்திக்கு மென்பது பரம லித்தாந்தமாம். கீர் என்னும் காமராஜ பீஜத்திலுள்ள

க காரமானது தர்மபுருஷார்த்தத்தையும், க காரமானது அர்த்தமென்னும் புருஷார்த்தத்தையும், இ என்னும் உயி ரெழுத்தானது காமபுருஷார்த்தத்தையும், பிந்து நித்திய திருப்தியையும் உண்டாக்குகின்றன வென்பது பரம ரஹஸ் யமாம். தர்மார்த்தகாமங்களென்று கூறப்படும் திரிவர் கங்களுள் அடங்கிய காமபுருஷார்த்தமே உபாதிராஹித் தியத்தினால் மோக்ஷமாக ஆய்விடுகின்றது.

यतस्तृतीयं विदुषां तुरीयं त्रैपुरं महः ।

என்னும் பிரமாணம் இதை வலிவுறுத்துகின்றது. (10)

(அ-கை) ஸ்ரீ தூர்வாஸ பகவான் இந்த ஸ்லோகத் தில் ஸங்கேத ஸாரவித்தையின் மூன்றாவது பீஜத்தைக் காமகலைக்கு ஸமானமாயும், சித்ரூபமாயும், பிரஹ்மஸ்வரூப மாயும் பிரதிபாதிக்கின்றனர்.

यत्ते देवि तृतीयबीजमनलज्वालावलीसंनिभं
सर्वाधारतुरीयबीजमपरब्रह्माभिधाशब्दितम् ।
मूर्धन्यान्तविसर्गभूषितमहौकारात्मकं तत्परं
संविद्रूपमनन्यतुल्यमहिम स्वान्ते मम द्योतताम् ॥ ११ ॥

(தா--ம்) ஸ்வயம் பிரகாசமாய் விளங்கும் பரதேவ தையே ! முன்னால் சகாரத்தினாலும் பின்னால் விஸர்க்கத் தினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஔ காரத்தின் ஸ்வரூபம் சௌ என்பதாகும். இந்த பீஜத்திற்கு ஆஸ்பதமாயும், விஸர்க் கத்தைப் பரமாயுடைத்தானதாயுமுள்ளது ஸர்வாதார பீஜமாகும் பதினேராவது ஸ்வரமான ஏகாரத்திற்கு நான் காவதான ஔ என்பதாகும் ; என்றால் ஔ: என்று ஏற்படு கின்றது. இது உன்னுடைய ஸங்கேதஸார வித்தையின்

மூன்றாவது பீஜமாகும். இது அக்கினி ஜ்வாலையின் கூட் டத்தைப் போன்ற பிரகாசமுடையதும், உவமையற்ற ஸம் வித்ரூபமாகவும், அபரப்பிரஹ்ம மென்னும் நாமத்தினால் உரைக்கப்படுவதாயும் இருக்கின்றது. இத்தகையது எந்த பீஜமோ அது எனது ஹ்ருதயத்தில் நன்கு விளங்கட்டும்.

(வி--ரை) ஸங்கேத ஸாரவித்தையின் மூன்றாவது பீஜம் இதில் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றது. இதற்குச் சக்திபீஜ மென்று பெயர். இது ஔ: என்னும் ஸ்வரூபமாய் விளங் குவதாகும். இதன் உத்தாரம் சர்வாधारतुरीयबीज என்பத னாலும் மூர்धन्यान्तविसर्गभूषितमहौकारात्मक என்பதனாலும் ஏற்படு கின்றது.

यदेकादशमाधारं बीजं कोणवयोद्भवं என்னும் பிரமாணத் தால் ஆதார பீஜமானது பதினேராவது ஸ்வரமான ஏகார மாகும். இதற்கு நான்காவதான ஸ்வரம் ஔ காரமாம்.

மூர்धन्यान्तविसर्गभूषित. மூர்धन्य பதம் ஷ காரம்; அதன் அந் தம் ச காரம். அதனாலும் விஸர்க்கத்தினாலும் அலங்கரிக் கப்பட்ட ஔகாரம் சௌ; அதற்கு ஆஸ்பதமாயிருப்பது ஔ:. ஆனால் மூர்धन्यान्तविसर्गभूषित. மூர்धन्य பதம் பிந்து வாசகம்; அதன் பின் விஸர்க்கம் என்னும் இரண்டு பிந்துக்கள்; பிந்து விஸர்க்கங்களோடு சேர்ந்த ஔ காரம்—ஔ: என்றேற் படுகின்றதென்று வடமொழி வியாக்கியாதா ஸ்ரீ நித்தியானந் தநாதர் வியாக்கியானம் செய்துள்ளார். ஆனால், ஸங்கேத ஸார வித்தையின் மூன்றாவது பீஜம் ஔ: என்பது மாத் திரமேயாகும். ஔ: என்பது பிராஸாதபராவின் ஸங்கேத மென்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலின் மூர்धन्यान्त மென்ப தற்கு ச காரம் என்று பொருள் செய்யவேண்டியிருக் கிறது. அதன் விமர்சமாவது :—

षकारः श्वेत आख्यातो मूर्धन्यो वृषसंज्ञकः என்னும் மாத்ருகா நிகண்டுவின் பிரமாணத்தின்படி, மூர்धन्य பீஜம் ஷ காரம். இதற்கு அந்தத்தில் அதாவது இறுதியில் விளங்குவது ஷ காரமாகும்; இதனோடு விஸர்க்கம் சேர்ந்தால் ஸ்; என்று ஏற்படுகிறது. இதனோடு சர்வாதாரூரீயவீஜ மாகிற ஔ கார மும் சேரவே ஸௌ: என்று ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ நித்தியாநந்தநாதர் ஔ: என்று வியாக்கியானம் செய்ய நினைத்து அவதாரிகையில் இந்த மூன்றாவது பீஜத் திற்குக் காமகலா ஸாம்யம் கூறினார். பிந்து வில்லாமலே ஔ: என்பதற்கே காமகலா ஸாம்யம் ஏற்படுகின்றது. விஸர்க்கம் என்னும் இரண்டு பிந்துக்கள் கலாஸ்வரூபமாகும். ஔ என்பது ஸாமரஸ்ய பீஜமென்பது சாஸ்திரப்பிரஸித்தம். இரண்டு வஸ்துக்களுக்கு ஸாமரஸ்யம் கூறுதலே தகுதி. ஆதலின் ஔ என்னும் ஸாமரஸ்ய பீஜவலிமையால், உபலக்ஷணமாய்க் காமஸ்வரூபமும் இருப்பதாகப் பாவித்தல் தகுதியாய். ஆதலின் ஔ: என்பதும் காமகலாஸ்வரூபமாய் இருக்கின்றது. கலாஸ்வரூபமாகும் விஸர்க்கம் எங்கே யுண்டோ அங்கு விளக்கமாகவோ அல்லது மறைவாகவோ காமஸ்வரூபமாகும் பிரகாசபிந்து இருப்பதாக அறிவது சாஸ்திர லித்தாந்தமாம். சக்தி பீஜமாகிற ஸௌ: என்பதிலுள்ள உபாதியாகும் ஸகாரம் நீங்கியுள்ள காரணத்தால் ஔ: என்பது (நிருபாதிக) ஸம்வித் ரூபமென்று கூறப்பட்டுள்ளது அறியத்தக்கது. तत्परं—இதில் तत् என்பது விஸர்க்கத்தைக் கிரஹிக்கிறது. (11)

(அ-கை) இதில் பாலா மந்தரத்தின் மூன்றாவது பீஜமாகிய பராபீஜம் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றது.

सर्वं सर्वत एव सगसमये कार्येन्द्रियाण्यन्तरा
तत्तद्विव्यहृषीककर्मभिरियं संव्यश्रुवाना परा ।
वागर्थव्यवहारकारणतनुः शक्तिर्जगद्रूपिणी
यद्बीजात्मकतां गता तव शिवे तन्नौमि बीजं परम् ॥१२॥

(தா-ம்) ஹே சிவையே! உத்க்ருஷ்டமான உமது சக்தியானது, சிருஷ்டியின் ஆரம்ப காலத்தில், ஸகலத்திலிருந்தும் ஸகல வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டி செய்து, இடையில் கர்மேந்திரியங்களையும், ஞானேந்திரியங்களையும், அந்த அந்த இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களான சப்தாதிகளையும், காரியமான வசனாதிகளையும் கற்பித்து, ஸகலமான சப்தங்களினுடையவும் அர்த்தங்களினுடையவும் ஆன விவஹாரங்களுக்குக் காரணமாயிருந்துகொண்டு, உலகத்தில் எங்கும் வியாபித்து, உலக வடிவமாகவே இருக்கின்றது. இத்தகைய பராசக்தி எந்த பீஜாக்ஷரமாக ஆவிர்ப்பவித்திருக்கின்றனளோ, அதை அதாவது அந்த சக்தி பீஜத்தை வணங்குகின்றேன்.

(வி-ரை) பாலாவித்தையின் த்ருதீய பீஜத்திற்குச் சக்தி பீஜமென்றே பெயர். ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் சக்தியும், அதை ஸம்ஹரிக்கும் சக்தியும் இதற்குண்டு. ஆதலின் பராசக்தி யெனப்படும். இந்தப்பராசக்தியானது சிருஷ்டிகாலத்தில், காமகலையாக ஆவிர்ப்பவித்து ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகப்பிரபஞ்சத்தை எப்படி எப்படியிருக்கவேண்டுமோ அப்படி அப்படியே சிருஷ்டித்துப் பிறகு அதற்குரிய அதிஷ்டான தேவதைகளோடு ஞானகர்மேந்திரியங்களை யேற்படுத்தி, காரிய, காரண, கர்த்ருவடிவமாயும், ஞேய, ஞான, ஞாத்ருவடிவமாயும், வாச்சிய, வசன, வக்த்ரு

வடிவமாயுமுள்ள ஸகல வியவஹாரங்களுக்குக்காரணமான பிரபஞ்ச வடிவ சரீரமாய் விளங்கிப் பின்னர் பராபீஜவடிவமாகவே நிற்கின்றன.

ஆகவே, பராசக்தி பிரபஞ்ச சிருஷ்டி காலத்தில் காம கலையாகவும், லயகாலத்தில் பராபீஜமாகவும் விளங்குவது உணரத்தக்கது. (12)

(அ-கை) பராபீஜஸ்மரணத்தினால் பரதேவதையின் ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாகு மென்பதை இதில் கூறுகின்றனர்.

अग्नीन्दुद्युमणिप्रभञ्जनधरानीरान्तरस्थायिनी
शक्तिर्ब्रह्महरीशवासवमुखामर्त्यासुरात्मस्थिता ।
सृष्ट्यावरजङ्गमस्थितमहाचैतन्यरूपा च या
यद्वीजस्सरणेन सैव भवती प्रादुर्भवत्यम्बिके ॥ १३ ॥

(தா-ம்) ஹே அம்பிகே! முன் ஸ்லோகத்தில் பிரதிபாதனம் செய்யப்பட்ட பராபீஜஸ்வரூபினியாயுள்ளவள் எவளோ, எவள் ஸூர்யன், சந்திரன், அக்கினி, பூமி, ஜலம், வாயு, ஆகாசம் என்னும் இவற்றில் விளங்கும் ஸத்ஸ்வரூபமாகவும், பிரஹ்மா, விஷ்ணு, நுத்திரன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், அஸுரர்கள் இவர்களிடத்துள்ள ஸாமர்த்திய வடிவமாகவும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாகவும், ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் விளங்கும் சைதன்ய வடிவமாகவும் விளங்குபவளோ அவளே நீ. ஆதலின் பராபீஜ ஸ்மரணத்தினால் நீ எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகின்றாய்.

(வி-ரை) இந்த ஸ்லோகத்தில் பரதேவதையின் ஸாக்ஷாத்காரம் கூறப்படுகின்றது. அம்பாள் அந்தர்யாமி ஸ்வரூபமாகவும், ஸாமர்த்திய வடிவமாகவும், ஞானாகாமாகவும் அபரோக்ஷமாகுந்தன்மை இதில் கூறப்பட்டுள்ளது கூர்ந்து அறியத்தக்கது. ஸத்ஸ்வரூபம் அந்தர்யாமி யாகவும், ஆநந்தம் சக்தியாகவும், சித்ரூபம் ஞானமாகவும் விளங்குகின்றன. ஸச்சிதாநந்த அநுபவமே அபரோக்ஷ மாமென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாம். (13)

(அ-கை) ஸகலவித்தியாப்பிரதமாயும், ஸ்ரீப்பிரதமாயும், மோக்ஷப்பிரதமாயுமுள்ள பராபீஜத்தினைத் தியானம் செய்கின்றனர்.

स्वात्मश्रीविजिताजविष्णुमधवश्रीपूरणैकव्रतं
सद्विद्याकविताविलासलहरीकल्लोलिनीदीपकम् ।
बीजं यन्निगुणप्रवृत्तिजनकं ब्रह्मेति यद्योगिनः
शान्ताः सत्यमुपासते तदिह ते चित्ते दधे श्रीपरे ॥१४॥

(தா-ம்) ஸ்ரீ வித்யாஸ்வரூபினியான ஹே பரதேவதே! எந்தப்பீஜமானது, தனது ஆத்மப்பிரபாவத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட பிரஹ்ம விஷ்ணு இந்திரர்களின் ஐஸ்வரியங்களைப்பூரணம் செய்வதிலேயே தத்பரமானதோ, எது உத்தமமான ஸகல வித்தைகளின் ஞானத்தையும், உத்தம காவ்வியங்களின் ரசனா (இயற்றும்) ஸாமர்த்தியத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவதோ, எது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் திரிகுணத்மகப் பிரவ்ருத்தியை யுண்டுபண்ணுவதோ, எது, மஹாயோகிகளாலும், பரமசாந்தர்களான ஞானிகளாலும் ஸத்ய ஸ்வரூபமாகவும், பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவும்,

மோக்ஷப்பிரதமாகவும் கருதப்பட்டு உபாஸிக்கப்படுகின்றதோ, அத்தகைய உமது பராபீஜத்தை இந்த ஜன்மத்திலேயே எனது சித்தத்தில் பாவிக்கின்றேன்.

(வி-ரை) பராசக்திக்குப் பகவதி யென்றொரு பெயருண்டு. பகத்தை யுடையவள் பகவதி. ஐஸ்வரியம், தர்மம், கீர்த்தி, ஸ்ரீ, ஞானம், வைராக்கியமென்னும் இவை ஆறும் பகஸ்வரூபங்களாகும். இவை யாவும் பராபீஜோபாஸனையால் ஏற்படுவனவாம். (14)

(அ-கை) वन्दे वाग्भवं என்னும் ஸ்லோகம் முதல், स्वात्मश्री என்னும் ஸ்லோகம் வரையிலுள்ள பத்து ஸ்லோகங்களாலும் ஸங்கேதஸார, பாலாவித்தைகளின் ஸ்வரூபமும் மஹிமையும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இதில் அவற்றுள் ஏதாவதொரு பீஜத்தை யுபாஸிப்பதனால் உண்டாகும் அபீஷ்ட பலப்பிராப்தி அதாவது விரும்பியவற்றின் அடைவு இந்த சுலோகத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது.

एकैकं तव मातृके परतरं संयोगि वास्योगि वा
विद्यादिप्रकटप्रभावजनकं जाड्यान्धकारापहम् ।
यन्निष्ठाश्च महोत्पलासनमहाविष्णुप्रहर्त्रादयो
देवाः खेषु विधिष्वनन्तमहिमस्फूर्तिं दधत्येव तत् ॥१५॥

(தா-ம்) ஹே மாத்ருகாஸ்வரூபினியே! வியஞ்ஜன ஸஹிதமான பாலாத்ரியக்ஷரியிலும், வியஞ்ஜன ரஹிதமான ஸங்கேத ஸாரத்ரிபீஜங்களிலும் ஏதாவதொன்றே வித்தை முதலிய ஸ்வேஷ்ட பிரவ்ருத்தியில் அலௌகிக ஸாமர்த்தியத்தை யருளுவதாயும், ஜடஸ்வபாவ அஞ்ஞானத்தை யொழிப்பதாயும், ஹரிஹரப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்

இதர தேவதைகளுக்கும், தத்பரரான உபாஸகர்களுக்கும் அவரவர்க்குக் கர்த்தவ்விதமான காரியங்களை முடித்துக் கொள்ளும் பேராற்றலை யருளுவதாயும் இருக்கின்றது.

(வி-ரை) பாலாவித்தையானது வாக்பவம், காமராஜம், சக்தி யென்னும் மூன்று பீஜங்களையுடையது. இது ஸம்யோக (வியஞ்ஜன ஸஹித) வித்தையாகும். ஸங்கேத ஸார வித்தையானது ஸ்ரீ வித்தியா கூடத்திரயங்களின் பீஜரூபமான பாலாமந்த்ரத்தின் பரம ஸாரமாய் ஏற்பட்டுள்ளது. இது அயோக (வியஞ்ஜன ரஹித) வித்தையெனப்படும். மேற்கூறிய இரண்டு வித்தைகளில் உள்ள ஆறுபீஜங்களில் ஏதாவதொன்றை யுபாஸிப்பதனாலேயே பதினான்கு வித்தைகளையும், மூலாக்ஞானத்தை யொழிக்கவல்ல ஜீவப் பிரஹ்மைக்கிய ஞானத்தையும், ஸகலவிதமான விபூதிகளையும் ஸாமர்த்தியத்தையும் உபாஸகர்கள் அடைகிறார்கள். (15)

(அ-கை) இதுகாறும் விமர்சிக்கப்பட்ட இருவிதமான வித்தைகளின் பீஜத்திரயங்களையும், மஹாவித்தையாகும் ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாக்ஷரியின் த்ரிகூடங்களையும் நன்கறிந்த மஹா புருஷனுடைய ஸாமர்த்தியம் இத்தகைய தென்று இதில் பிரதிபாதிக்கின்றன.

इत्थं त्रीण्यपि मूलवाग्भवमहाश्रीकामराजस्फुर-

च्छत्त्याख्यानि चतुःश्रुतिप्रकटितान्युत्कृष्टकूटानि ते ।

भूतर्तुश्रुतिसंख्यवर्णविदितान्यारक्तकान्ते शिवे

यो जानाति स एव सर्वजगतां सृष्टिस्थितिध्वंसकृत् ॥१६॥

(தா-ம்) ஹே சிவே ! அருணவடிவ விமர்ஸ ஸ்வரூபினியே !! இதுகாறும் பிரதிபாதித்து விமர்ஸம் செய்யப் பட்ட இரண்டுவகையான வித்தைகளிலுமுள்ள மூன்று பீஜங்களே, நான்கு வேதங்களாலும் பிரகடனம் செய்யப் பட்டனவாயும், மிகச்சிறந்தனவாயும் விளங்கும் வாக்பவம், ஸ்ரீ காமராஜம், சக்தியென்னும் மூன்று கூடங்களையுடைய மஹாவித்தையாக விளங்குகின்றன. இந்தக்ஷரங்களோடு கூடியது வாக்பவ கூடம்; ஆறக்ஷரங்களோடு கூடியது காமராஜகூடம்; நான்கக்ஷரங்களோடு கூடியது சக்திகூடம். ஆகவே பதினைந்து அக்ஷரங்களோடு கூடியது மூலவித்தையாகும். இதையும், முற்கூறிய த்ரிபீஜாத்மக இரண்டு விதமான வித்தைகளையும் எந்தவொரு மஹா புருஷன் அபேதமாக அறிகின்றானோ அவனே ஸர்வப் பிரபஞ்சங்களின் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் பரமேஸ்வரனுக்குச் சமானமாவன். என்றால் ஈஸ்வர துல்யமான ஸாமர்த்தியத்தைப் பெறுவனென்பது கருத்து.

(வி-ரை)

வாக்பவ கூடம் ஸகல வித்தியாப்பிரதம்.
காமராஜ கூடம் ஸ்ரீ ஸௌந்தர்யப்பிரதம்.
சக்தி கூடம் சமத்கார ஸாமர்த்தியப்பிரதம்.

சுதிபிரகடதம் வேதப்பிரதிபாத்தியம்.

காமோ யோனி: என்று அதர்வ வேதத்திலும்,

இन्द्रோ மாயாமி: என்று ருக்வேதத்திலும்,

चत्वार ई विभ्रति क्षेमयन्त: என்று யஜுர் வேதத்திலும்,

य ई चकार न सो अस्य वेद—स ई पाहि यजजी तरु: என்று

ஸாமவேதத்திலும் ஸ்ரீ வித்தையைப் புகழ்ந்துள்ளது அறியத்தக்கது.

यो जानाति—எவன் ஸத் ஸம்பிரதாயத்தில் வந்த ஸத்குருவை ஆஸ்ரயித்து, அவரது அதுக்கிரஹத்தினால் கிரமமாய் திகைப்பைப்பெற்று, உபாஸக தர்மத்தினின்றும் சிறிதும் வழுவாது நடக்கின்றானோ அவனாலே தான் ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாக்ஷரீ, பாலா, ஸங்கேதஸார வித்தைகளின் ஏகத்துவத்தை அறிய முடியும். அவனே பரமேஸ்வரனாவன். (16)

(அ-கை) ஸ்ரீ வித்தியா பஞ்சதசாக்ஷரீ இந்த ஸ்லோகத்தில் உத்தாரம் செய்யப்படுகின்றது:—

ब्रह्मयोनिरमासुरेश्वरसुहृद्वेद्याभिरुक्तैस्तथा

मार्ताण्डेन्दुमनोजहंसवसुधामायाभिरुक्तंसितै: ।

सोमाम्बुक्षितिशक्तिभि: प्रकटितैर्वाणाङ्गवेदै: क्रमा-

द्वणै: श्रीशिवदेशिकेन विदितां विद्यां तवाम्बाश्रये ॥१७॥

(தா--ம்) இந்த ஸ்லோகம் பிரகடித்தம்.

ब्रह्मा = கவர்க்கத்தின் முதலெழுத்து.

योनि: = உத்பத்தி ஸ்தானமாகும் திரிகோணவடிவமான பதினோராவது ஸ்வரம்.

रमा = லக்ஷமீ; நான்காவது ஸ்வரம்.

सुरेश्वर = இந்திரன்; யவர்க்கத்தில் மூன்றாவது எழுத்து.

सुहृद्वेद्या = ஹகாரம், ரேபம், ஈகாரம், ரிந்து இவைகளின் ஸமுதாயம்.

இவ்வைந்து பீஜங்களும் சேர்ந்தது வாக்பவ கூடமாகும்.

मार्ताण्ड = ஸூர்யன்; ஸவர்க்கத்தில் நான்காவது வர்ணம்.

इन्दु = சந்திரன்; ஸவர்க்கத்தில் மூன்றாவது எழுத்து.

டது. பாலா பீஜங்கள் மூன்றையும் தனித்தனி ஸ்ரீ பஞ்ச தசாக்ஷரியின் ஒவ்வொரு கூடத்தின் முன் சேர்க்கப் பதினெட்டு பீஜங்களாகும். இது ஸௌபாக்கிய வித்தை யென்பது ஸம்பிரதாயமாகும்.

மாத்ருகா அக்ஷமாலை :—மாத்ருகைகள் ஐம்பத் தொன்று; அ முதல் க வரையில் நேராகச் சொல்லி ஊ காரத் தைவிட்டு மறுபடியும் க முதல் அ வரையில் தலைகீழாகச் சொன்னால் அது ஒரு அக்ஷமாலையாம். இந்த மாலைக்கு ஊ காரம் மேருவாம். இதைச் சேர்க்கக் கூடாதென்பது விதி. இங்ஙனம் கணக்கின் ஒரு அக்ஷமாலை நூறு எண்ணிக்கையாகின்றது. இத்தகைய அக்ஷமாலையோடு சேர்த்து ஜபம் செய்வது க்ஷிப்பிர பலதாயகமா மென்பது சாஸ்திர சித்தாந்தமாகும். (18)

(அ-கை) ஸ்ரீ பரதேவதையை நன்கு ஆரதிக்காமல் ஒருவன் எவ்வளவு காலம் எத்தனை சாஸ்திரங்களைக் கற்கினும் அவை பயன்படுவதில்லை யென்பது இந்த ஸ்லோகத்தில் வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

काव्यैर्वा पठितैः किमल्पविदुषां जोषुष्यमाणैः पुनः

किं तैर्व्याकरणैर्विबोबुधिषया किं वाभिधानश्रिया ।

एतैरम्ब न बोभवीति सुकविस्तावत्तव श्रीमतो-

र्यावन्नानुसरीसरीति सरणिं पादाब्जयोः पावनीम् ॥ १९ ॥

(தா--ம்) ஹே அம்ப! உத்தமமான வித்யாஸம்பத்த முதலிய சிறப்புக்களைத்தரும் உனது சரண கமலங்களினுடைய பரிசுத்தமான மார்க்கத்தை எவ்வளவு காலம்

ஒருவன் நன்றாக அநுசரிக்கவில்லையோ, அவ்வளவு காலம் வரை, அற்பமதியையுடைய அவன், மஹா கவிகளியற்றிய ஹா காவ்வியங்களைப் படித்ததனால் என்ன பயனுண்டாகும்? நன்றாக அப்பியாஸம் செய்யப்பட்டு வாதத்தில் மஹாரம் செய்யப்படுகின்ற வியாகரணம் தர்க்கம் முதலியவற்றால் தான் என்ன பிரயோஜனம்? கற்றதைப் பிறர் வியக்கும்படி சமத்காரமாய்ப் பேசுவதால்தான் என்ன பயன்? விசேஷமான அறிவைப் பெறவேண்டுமென்னும் விருப்ப முடைமையால் தான் என்ன பயன்? இவற்றால் அவன், ஞானிகளாகிற வித்வான்களைச் சந்தோஷப்படுத்தக்கூடிய கவிதா சக்தியுள்ளவனாக ஆவதேயில்லை; அது உனது உபாஸனையால் தான் ஏற்படும். (19)

(அ-கை) ஸ்ரீ வித்யோபாஸகர்களுக்குப் பிறரால் அறிஷ்டமாய்ப் பாவிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் கூட இஷ்டமானவையாய்ப் பவிக்குமென்பது இதில் நிர்ந்தேசம் செய்யப்படுகின்றது.

गोहं नाकति गर्वितः प्रवणति स्त्रीसंगमो मोक्षति

द्वेषी मित्रति पातकं सुकृतति क्षमावल्लभो दासति ।

मृत्युर्वैद्यति दूषणं सुगुणति त्वत्पादसंसेवनात्

त्वां वन्दे भवभीतिभञ्जनकरीं गौरीं गिरीशप्रियाम् ॥ २० ॥

(தா--ம்) பிறப்பாகும் மஹாபயத்தை யொழித்தருளும் அபயஸ்வரூபியே! உனது சரணங்களைச் சேவிப்பதனால், கிருஹமானது துன்பத்தைத் தருவதாயினும் அது துன்பத்தைத்தரும் ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸமானமாகின்றது ;

அஹங்காரத்தினால் கர்வங்கொண்டவன் வணங்குகின்றான் ; சிறிதன்பம் பேரின்பமாகின்றது ; சத்துரு மித்திரனாகின்றான் ; பாபகிருத்தியங்களெல்லாம் தர்மமாக மாறுகின்றான் ; அரகனும் அடிமையாகின்றான் ; பிராணனை யபகரிக்கவரும் மிருத்யுவும் பிராணனைக் காப்பாற்ற வழிதேடும் வைத்தியனாகின்றான் ; பிறர் செய்யும் தூஷணையாவும் அவனுக்குப் பூஷணமாகின்றன. ஆதலின் பரமசிவத்தின் மஹிஷியாயும், கௌரியாயுமுள்ள உனது ஸ்வரூபத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன். (20)

(அ--கை) ஸாதகனுக்குக் கிருதகிருத்யத்துவவலித்தியின் பொருட்டு, காமகலாஸ்வரூப பிந்துத்திரயங்களின் விலாஸமான பாஹ்யாந்தர மும்மைகளின் விமர்ஸன பூர்வகமாய்த் திரிபுராசபத்தின் அர்த்தத்தைப் பிரதிபாதனம் செய்கின்றனர்.

आद्यैरग्निरवीन्दुबिम्बनिलयैरम्ब त्रिलिङ्गात्मभि-
मिश्रारक्तसितप्रभैरनुपमैर्युष्मत्पदैस्तैस्त्रिभिः ।
स्वात्मोत्पादितकाललोकनिगमावस्थामरादिव्रयै-
रुद्भूतं त्रिपुरेति नाम कलयेद्यस्ते स धन्यो बुधः ॥२१॥

(தா--ம்) ஹே மாதா! உமக்குத் திரிபுரா வென்னும் திருநாமமானது, உமது பராஸ்வரூபமாயும், த்ரிபிந்து ஸ்வரூபமாயுமுள்ள காமகலையா லேற்பட்ட மும்மைகளினால் வந்ததென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவைகள் எவையெனின், அ. க. த. ஹ. க. ஷ என்னும் மாத்ருகாத்ரி கோணமணிபீடம் ; அக்கினி, ஸூர்ய ஸோம மண்டலத்திரயம் ; மூலாதாரம், ஹ்ருதயம், புருவமத்திகளில் விளங்

கும் ஸ்வயம்பு, பாண, இதரங்களென்னும் லிங்கத்திரயங்கள் ; சக்கிலம், ரக்தம், மிஸ்ரமென்னும் சரணத்திரயங்கள் ; காலே, உச்சிப்போது, மாலையென்னும் காலத்திரயங்கள், ஸ்வர்க்கம், மர்த்தியம், பாதாளமென்னும் லோகத்திரயங்கள் ; ருக், யஜுஸ், ஸாமமென்னும் நிகமத்திரயங்கள் ; ஜாக்கிரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி யென்னும் அவஸ்தாத்திரயங்கள் ; பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரரென்னும் தேவதாமூர்த்தி த்திரயங்கள் ; இங்ஙனம் மும்மூன்றாய் ஏற்பட்டுள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் நீயே அதிஷ்டானமாய் விளங்குகின்றனை யென்னும் உண்மையை எவன் நிச்சயமாய் அறிகின்றானோ அவனே தன்னியன், ஞானி ; கிருதகிருத்தியனும் அவனே யாவன்.

(வி--ரை) ஆதி சப்தத்தினால் காமகிரி, பூர்ணகிரி, ஜாலந்தர மென்னும் பீடத்திரயங்கள், கார்ஹபத்தியம், ஆஹவரீயம், தக்ஷிணாக்கினி என்னும் வஹ்ரித்திரயங்கள் இச்சா, ஞானம், கிரியைகளென்னும் சக்தித்திரயங்கள், முதலியனவும் கொள்ளத்தக்கன. இங்ஙனம் மும்மூன்றாய் உள்ளனவற்றிற்கெல்லாம் அதிஷ்டானமாய் பரதேவதை ந்குவதால் அவளுக்குத் திரிபுரை யென்னும் பெயரேற்பட தென்னும் தத்துவத்தைச் சற்குருபால் விதிப்படியறிந்த உபாஸகன் ஸ்வஸ்வரூப ஆத்ம ஞானத்தைப்பெற்றுத் தன்னியனாகின்றான். (21)

(அ--கை) மும்மைகளுக்குக் காரணமாயும், காமகலாஸ்வரூபினியாயுமுள்ள பரதேவதையின் பஞ்சதசாக்ஷரீ வித்தையின் கூடத்திரயங்கள் வாச்சிய, வாசக, வக்தாஸ்வரூப அக்ஷரத்திரயவடிவ பிரணவஸ்வரூபமாயிருக்கின்றதென்பது கூறப்படுகின்றது.

आद्यो जाप्यतमार्थवाचकतया रूढः स्वरः पञ्चमः

सर्वोत्कृष्टतमार्थवाचकतया वर्णः पवर्गान्तकः ।

वक्तृत्वेन महाविभूतिसराणिस्त्वाधारगो हृद्रतो

भूमध्ये स्थित इत्यतः प्रणवता ते गीयतेऽम्बागमैः ॥२२॥

(தா-ம்) ஹே அம்பிகே! பிரணவமானது மூன்று அக்ஷரங்களோடுகூடி விளங்குகின்றது. அவற்றுள் முதலாவதான அகாரமானது, ஜபிக்கக்கூடிய மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் உத்க்ருஷ்டமான ஸ்ரீ வித்தையின் அர்த்த பூதமான உம்மையே பிரதிபாதிக்கின்றது; அதன் இரண்டாவது வர்ணமாகிய உகாரமானது சிறந்த வஸ்துக்களிலெல்லாம் சிறந்த உம்மையே தெரிவிக்கின்றது; அதன் மூன்றாவது வர்ணமாகும் மகாரம் மஹா விபூதியாகும் பரமஸ்வர்யத்தை யளிக்கின்றதென்னுங் காரணத்தால் மஹாஸௌபாக்கிய வடிவ உம்மையே குறிக்கின்றது. மேற்கூறிய அகார, உகார, மகாரங்கள் முறையே மூலாதாரம், ஹ்ருதயம், புருவமத்திகளில் விளங்குகின்றன வென்றும், வாசகம், வாச்சியம், வக்தாஸ்வரூபமாய் இருக்கின்றன வென்றும், ஆதலின் உமக்குப்பிரணவஸ்வரூப முண்டென்றும் வேதாகமங்கள் கோஷிக்கின்றன.

(வி-ரை) ஆயு: = மாத்ருகா வர்ணமாலையில் முதலாவது அகாரம்; ஐந்தாவது ஸ்வரம் உகாரம்; பவர்க்கத்தில் கடைசி யெழுத்து மகாரம். அகார: सर्ववर्णाय: प्रकाश: परम: शिव: என்னும் ஸங்கேத பத்ததியின் பிரமாணத்தின்படி அகாரம் பரப்பிரஹ்ம வாசகம். உகாரம் விஷ்ணு வாசகம், ஸ்ரீவிஷ்ணு வர்ணம். உகாரம் வாச்சியம், வக்தாஸ்வரூபமாய் இருக்கின்றன வென்றும், ஆதலின் உமக்குப்பிரணவஸ்வரூப முண்டென்றும் வேதாகமங்கள் கோஷிக்கின்றன.

வாதலின் விஷ்ணு சக்திகளுக்குப்பேதமின்மையின் உகாரம் சக்திவாசகமுமாகும்.

மகாரம் ஜீவ வாசகம்; வக்தா. அகாரம் வாசகம் சப்தரூபம்; உகாரம் வாச்சியம் சித்சக்திரூபம். ஆதலின் வாசக, வாச்சிய, வக்த்ருவடிவ திரிபு ஸ்வரூபமே அகார, உகார, மகாரங்களாகும். ஆதலின் திரிபிந்து ஸ்வரூப காமகலா வடிவமாகும்.

அகாரம் அக்கினிமண்டலம், மூலாதாரம்.

உகாரம் ஸூர்யமண்டலம், ஹ்ருதயம்.

மகாரம் ஸோம மண்டலம், புருவமத்தி.

இவற்றின் ஸமஷ்டி ஓம் என்னும் பிரணவம்.

ஓம் என்பதன் நாதமே அர்த்தமாத்திரை யாகும்.

उमेति परमा शक्तिः पूर्वभावमुपेयुषी ।

अधुष्टवल्याकारा प्रणवत्वमुपागता ॥

அத்புஷ்ட வலயம் = மூன்றரைச்சுற்று வளைவு. அகார, உகார, மகாரங்கள் மூன்று சுற்றுகள். அர்த்த மாத்திரை = பாதி வளையம்: ஆக மூன்றரைச் சுற்றுகள். ஆதலின் பிரணவ ஸ்வரூபமே அத்புஷ்ட வலய மென்பதன் ரஹஸ்யார்த்தமாம். ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாக்ஷரீ வித்தையின் வாக்பவகூடம் அகாரம், காமராஜ கூடம் உகாரம், சக்தி கூடம் மகாரம்; அந்திய கூடத்தின் நாதமே அர்த்த மாத்திரை. ஆதலின் பஞ்சதசாக்ஷரீ வித்தை பிரணவ வடிவமே யாகும்.

(22)

(அ-கை) ஸ்ரீ பரதேவதைத் துரிய பாதத்தோடும் கிரஸோடுங்கூடிய காயத்ரீ ஸ்வரூபமாகவும், ஸர்வ தர்ஸனங்களுக்கும் அதிதேவதையாகவும், ஸர்வமதங்களுக்கும் அதிஷ்டான ஸ்வரூபமாகவும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

गायत्री सशिरास्तुरीयसहिता सन्ध्यामयीत्यागमै-

राख्याता त्रिपुरे त्वमेव महतां शर्मप्रदा कर्मणाम् ।

तत्तद्दर्शनमुख्यशक्तिरपि च त्वं ब्रह्मकर्मेश्वरी

कर्ताहन्पुरुषो हरिश्च सविता बुद्धः शिवस्त्वं गुरुः ॥ २३ ॥

(தா-ம்) ஹே த்ரிபுரசுந்தரியே! உம்மை வேதங் களும் ஆகம சாஸ்திர புராணதிகளும், துரீய பாதத்தோடும் சிரோ மந்த்ரத்தோடுங்கூடிய காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தின் அதிஷ்டான ஸ்வரூபமாகக்கூறுகின்றன. அன்றியும் நீயே ஸ்ரோளத, ஸ்மார்த்த, நித்திய, நைமித்திக, காம்யாதி கர்மங்களின் பயணை ஸுகத்தை யருள்பவளாயும், வேதாந் திகளுக்குப் பிரஹ்மஸ்வரூபமாகவும், பூர்வமீமாம்ஸகர் களுக்குக் கர்மமாகவும், சாக்தர்களுக்குப் பராசக்தியாகவும், தார்க்கிகர்களுக்குக் கர்த்தாவாகவும், சார்வாகர்களுக்கு அதாவது தேஹாத்மவாதிகளுக்கு அர்ஹனாகவும், ஸாங் கியர்களுக்குப் புருஷனாகவும், வைஷ்ணவர்களுக்கு விஷ்ணு வாகவும், ஸௌரர்களுக்கு ஸூர்யனாகவும், பெளத்தர் களுக்கு புத்தராகவும், சைவர்களுக்குச்சிவனாகவும் விளங்கு கின்றன. எல்லா மதங்களிலும் தர்சனங்களிலும் முதல் முதலில் வழிபடத்தக்க குருரூபினியாகவும் நீயே பிர காசிக்கின்றன.

(வி-ரை) இந்த ஸ்லோகத்தில், பரதேவதைக்கு ஸர்வ மதங்களின் அதிஷ்டானத்துவம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ மத் பஞ்சதசாக்ஷரீ வித்தையின் ஒவ்வொரு கூடத்திற்கும் துரீய பாதத்தோடு கூடிய காயத்திரீஸ்வரூபம் திரிபுராதா பினீ உபநிஷத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பது அறியத் தக்கது.

सशिरा: तुरीयसहिता என்று கூறப்பட்டுள்ளதால் ஸ்ரீமஹா ஷோடசீஸ்வரூபமும் ஸுகிப்பிக்கப்படுகின்றது. பிரணவ வியாஹ்ருதிகள் ஒரு கூடம், திரிபதா காயத்ரீ மூன்று கூடங்கள், துரீயபாதம் ஒரு கூடம், சிரோமந்த்ரம் ஒரு கூடம். ஆக ஆறு கூடங்கள். இந்த ஆறு கூடங்களும் ஸ்ரீ மஹாஷோடசியின் ஆறுகூடங்களோடு துல்யமானவை யென்றுணரத்தக்கது.

सन्ध्यामयी = ஸந்தியாகாலஸ்வரூபினி, ஸந்திகள் நான் கென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. பிராதஸ் ஸந்தி, மாத்யாந்ஹிக ஸந்தி, ஸாயம் ஸந்தி, துரீய ஸந்தி யென்பன வாம். இந்த நான்கு ஸந்திகளிலும் காயத்ரீஸ்வரூப மாகப் பரதேவதையே உபாவிக்கப்படுகின்றன. வாக் பவகூட காயத்ரீ, காமராஜகூட காயத்ரீ, சக்திகூட காயத்ரீ, துரீயகூட காயத்ரீ என நான்கு காயத்ரீகள் ஸ்ரீ வித்யோ பாஸ்தியில் மிகப்பிரசித்தமானவை. (23)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் பஞ்சகோசங்களுக் கும் அதீதமானதும், விலக்ஷணமானதுமான ஆத்மஸ்வ ரூபமே பரதேவதை யென்றும், விஸ்வாதிஷ்டான பரப் பிரஹ்மத்திற்கும் பரதேவதைக்கும் கிஞ்சித்தும் பேத மில்லை யென்றும், ஆதலின் பரதேவதையை யுள்ளபடி அறிந்தவனே பிரஹ்மனித் என்றுங் கூறப்படுகின்றது.

अन्नप्राणमनःप्रबोधपरमानन्दैः शिरःपक्षयु-

क्पुच्छात्मप्रकटैर्महोपनिषदां वाग्भिः प्रसिद्धीकृतैः ।

कोशैः पञ्चभिरेभिरम्ब भवतीमेतत्पलीनामिति

ज्योतिःप्रज्वलदुज्ज्वलात्मचपलां यो वेद स ब्रह्मवित् ॥२४॥

(தா-ம்) ஹே அம்பிகையே! அந்நமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விக்ஞானமயம், ஆநந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களும் முறையே சிரஸ், இரண்டு இரக்கைகள், புச்சம் (வால்), ஆத்மாவாக நான்மறைகளின் சிரோபாகங்களான வேதாந்தங்கள் முறையிடுகின்றன. இங்ஙனம் அந்நமயாதி பஞ்சகோசவடிவ விஸ்வ சரீரத்திற்குள் அநுப் பிரவேசித்து, அதிஷ்டானமாயும், ஸ்வயம்பிரகாசவடிவமாயும், ஜ்யோதிர்மயமான மின்னலைப்போல் பிரகாசிப்பவளாயுமுள்ள உமது ஸ்வரூபத்தை எந்த உபா தேசத்தின் மூலமாய்த் தெரிந்துகொண்டிரு தருணே அவனை பிரஹ்மவித் எனப்படுவன்.

(வி-ரை) பஞ்சகோசவிலக்ஷணமாயும் அவஸ்தாத் திரய ஸாக்ஷியாயுமுள்ளது அஹம்பத லக்ஷ்யார்த்த பிரத்தியகாத்மாவாகும். இந்த அஹம்பதலக்ஷ்ய ஆத்மஸ்வரூபமே பரதேவதை. பஹுக்ராமிகா விद्या த்ரிபுரா கலிதாமிவிகா என்னும் பிரமாணம் பஞ்சகோசங்களுக்கு அதீதமாயும், ஜாக்கிரஸ்வப்ன ஸுஷுப்திகளில் ஸாக்ஷி ரூபமாய் விளங்குபவளாயுமுள்ள ஸ்ரீ பரதேவதையின் ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயிப்பது அறியத்தக்கது.

வேதன் — அறிதல்; இதனால் அறிபவன், அறியப்படுவது, அறிவு என்னும் திரிபுடி வலித்திக்கின்றது. வியாபக பூமாஸ்வரூப, அஹம்பதலக்ஷிய, ஆத்மவடிவ, பரதேவதையை அகண்டாகார வருத்தியினால் தான் அறியமுடியும். இந்த அகண்ட வருத்தியில் அறிதல் என்னும் அதிஸூக்ச்ம சுத்த கர்மமும், அறிபவனும் ஒடுங்க, பிரஹ்மாபின்ன ஆத்மஸ்வரூபமே யாகின்றனன். ஆதலின் **ब्रह्मवित् ब्रह्मैव भवति** - பிரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பிரஹ்மமே யாகின்றனன் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன.

ஆத்மாவின் உபாதியாகும் பஞ்சகோசங்களும் விஸ்வ சரீரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஈக்ஷணாதி பிரவேசாந்தமான ஸ்ருதிகள் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஜீவபாவம் கற்பித்து ஒரு பக்ஷியின் ஆகாரமாக வர்ணிக்கின்றன. அதற்கு அந்நமயகோசம் தலை. பிராணமயம், மனோமயம் என்னும் இரண்டு கோசங்களும் இரண்டு பக்ஷங்கள் (இரக்கைகள்). விஞ்ஞானமயகோசம் வால் (புச்சம்). ஆநந்தமயகோசம் ஆத்மா. இங்கே ஆத்மா வென்னும்பதத்திற்கு ஜீவாத்மா வென்பது பொருளாகும். கூடஸ்தஸாக்ஷியே சுத்த ஆத்மஸ்வரூபமாகும். (24)

(அ-கை) இதுகாறும் **श्रीमातः** என்னும் ஸ்லோகம் முதல் **अज्ञप्राणमनः** என்னும் ஸ்லோகம் வரையில் கூறப்பட்ட அதிரஹஸ்யமான விஷயங்கள் யாவும் ஸத்குருவினிடத்தில் விதிப்படி திகைஷயப்பெற்ற ஸச்சிஷ்யனுக்கே விளங்கும். குருபரம்பராக்கிரமத்தில் வராத அதீக்ஷிதனுக்கு விளங்கவே விளங்காது. ஆதலின் திகைஷயப் பெறுதல் அத்தியாவசிய மென்றும், திகைஷயினால் அடையும் மஹா பலன் இது வென்றும் இதில் கூறப்படுகின்றது.

सच्चित्तन्वमसीति वाक्यविदितैरध्यात्मविद्याशिव-

ब्रह्माख्यैरखिलप्रभावमहितैस्तच्चैस्त्रिभिः सद्वुरोः ।

स्वद्रूपस्य मुखारविन्दविवरात्संप्राप्य दीक्षामतो

यस्त्वां विन्दति तत्त्वतस्तदहमित्यार्ये स मुक्तो भवेत् ॥२५॥

(தா-ம்) ஹே ஆர்யே! உம்முடைய ஸ்வரூபமான, ஸத்குருவின் முகாவிந்தத்தினின்று, “ஸத,” “சித்,” “தத்துவமஸி” என்னும் உபதேச மஹா வாக்கியங்களால் முறையே அறியப்படுவனவாகும் ஆத்ம தத்துவம், வித்யா

தத்துவம், சிவ தத்துவம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களின் சோதனையால் பிரகாசிக்கும் பிரஹ்ம அல்லது துரிய தத்துவஸ்வரூப பூர்ண தீக்ஷையைப்பெற்று எந்த ஸாதக முமுக்ஷுவானவன் உம்மை ஸந்தேஹ விபரீதங்களற “ஸோஹம்” என்று அறிகின்றானே அவன் ஜீவன் முக்தனாகின்றான்.

(வி-ரை) एव सर्वथा सतिमान् दीक्षेत என்பது பரசுராம கல்ப ஸூத்ரம். “பிரஹ்மம் விளங்கவில்லை” யென்னும் அபாநாபாதக ஆவரண பூமிகையில், விவேகியாகும் தீவிரதர முமுக்ஷுவானவன் எந்நன்மாவது தீக்ஷையைப் பெறுதல் அத்தியாவசியம்.

தத்துவ சோதனத்தோடு கூடிய மஹாவாக்கிய உபதேசமே தீக்ஷையாகும். இதன் ரஹஸ்யமாவது:—

ஸத்துவமஸி = ஆத்மதத்துவ ஸ்தூலதேஹசோதனம்.

சித்துவமஸி = வித்யாதத்துவ ஸூக்ஷ்மதேஹ சோதனம்.

தத்துவமஸி = சிவதத்துவ காரணதேஹ சோதனம்.

ஸத்சித் தத்துவமஸி = துரியமாகும் பிரஹ்ம தத்துவ ஸ்வரூபம்.

இந்த துரியஸ்வரூபம் உவமையற்ற பிரபாவத்தோடு கூடியது. இந்த அகண்டார்த்த போதக ஸர்வதத்துவ சோதனஸ்வரூப மஹாவாக்கியோபதேசத்திற்கே தீக்ஷையென்று பெயர்.

ஸ்ரீ வித்யா தீக்ஷைக்கு முந்தியே மஹா வாக்கியோபதேசம் பெற்றுள்ளவனே ஸ்ரீ வித்தைக்கு முக்கியாதிகாரியாவன். மஹாவாக்கியோபதேசம் பெற்றும் பிரதிபந்தகங்களின் வலிமையால் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படவில்லை. தத்துவசோதனபுரஸ்ஸரமாய் ஏற்படும் மஹா

வாக்கியோபதேசத்தால் பிரதிபந்தகங்கள் கிரமமாய் நசித்து அபரோக்ஷஞான மேற்படுகின்றது. “ஸோஹம், அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” யென்னும் ஸ்வாநுபவமே அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரமாகும். அபரோக்ஷ ஞானானுபவியே ஜீவன் முக்தன்.

பரதேவதைக்கும் ஸத்தகுருநாதருக்கும் கிஞ்சித்தும் பேதமில்லை. இவ்விஷயம் குருமண்டலரூபிணி, குரு மூர்த்தி, குரு ரூபதரா, குருப்ரியா என்னும் நாமங்களால் வித்தாந்தப்படுகின்றது. (25)

(அ--கை) “அல்பாயாஸ ஸாத்தியமாயும், நியாஸம், பூஜை முதலிய கலாபங்கள் அற்றவையாயும், முக்தி ஸாதனங்களாயுமுள்ள சைவ, வைஷ்ணவ, ஸௌராதி பல மார்க்கங்களிருக்கையில் வெகு கிரமப்பட்டு ஸாதிக்கக்கூடியதாயும், நியாஸம் பூஜை முதலிய கர்ம கலாபங்கள் நிறைந்ததாயும் அபாரமாயுமுள்ள வித்யோபாஸ்தியாகும் இந்த மார்க்கத்தில் ஆதரவு கொள்ளும்படி ஏன் கூறுகிறீர்” என்று பார்வதி பரமேஸ்வரனைக் கேழ்க்கப் பரமேஸ்வரன் ஸமாதானங் கூறுகிறார். அவ்விஷயம் இதில் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது.

सिद्धान्तैर्वहुभिः प्रमाणगदितैरन्यैरविद्यातमो

नक्षत्रैरिव सर्वमन्धतमसं तावन्न निर्भिद्यते ।

यावत्ते सवितेव समतमिदं नोदेति विश्वान्तरे

जन्तोर्जन्मविमोचनैकमिदुरं श्रीशाम्भवं श्रीशिवे ॥ २६ ॥

(தா-ம்) ஆத்மாநந்த ஸ்வரூபினியாய் விளங்கும் ஓசைவையே! ஜனன மரண வடிவ ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் முழுகித் தவிக்கும் ஜீவனுக்குப் பிறப்பிறப்பற்ற முக்தியை

யளிக்க வல்லதும், ஸர்வமத ஸம்மதமும், வலித்தாந்த
மானதும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதுமான “ஸ்ரீ சாம்ப
வம்” என்னும் ஸ்ரீ வித்தியா மார்க்கமே மிகச்சிறந்த
தாம். இந்த ஸத்ஸம்பிரதாய வலித்தமான சிவ சக்தி
ஸாமரஸ்ய அகண்டஞான ஸூரியன் எதுவரையில்வுலகில்
உதிக்கவில்லையோ அதுவரையில், பிரத்தியக்ஷாதி பிர
மாணங்களால் வலித்தித்தனவாயும், நானாவய் விளங்குவன
வாயுமுள்ள ஸாங்கிய, தார்க்கிகராதியரின் வலித்தாந்த
மான நக்ஷத்திரங்களால் அஞ்ஞான இருள் நீங்காது.
காடாந்தகாரம் அற்பப் பிரகாசமுள்ள நக்ஷத்திரங்களால்
நீங்குமோ?

(வி-ரை) அவிद्याதம: = மயக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவ
தால் அவித்தையே இருள் எனக்கூறப்பட்டது. எங்
னனம் பேரிருளானது சிறிய நக்ஷத்திரப்பிரகாசத்தால்
நீங்காதோ அங்னனமே துவைத மதங்களாலேற்பட்ட அஞ்
ஞானமாகிற பேரிருள் அத்வைத வலித்தாந்தமாகும் ஸ்ரீ
சாம்பவ அதாவது ஜீவப்பிரஹ்மைக்கிய அகண்டஞான
சூரியனானறி மற்றொன்றால் நீங்காது. ஆதலின் ஜீவர்
களின் ஸம்ஸார பந்தத்தை நீக்கவல்ல ஒப்பற்ற மார்க்கம்
சாம்பவமாகும் சித்வித்யா மார்க்கமேயாகும். சாம்பவம்
என்றதனால் ஷடன்வய சாம்பவ ஞானம் ஸூசிக்கப்படு
கின்றது. ஷண் மதங்கள், ஷட் தர்சனங்கள், ஷட் சாஸ்
திரங்கள், ஷடங்கங்கள், ஷடாதாரங்கள், ஷடாம்நாயங்
கள், முதலியவற்றின் ஸமன்வயமாகும் அத்விதீய சித்சக்
தியபின்ன பரப்பிரஹ்மமே ஷடன்வய சாம்பவ ஞான
மாகும். இந்த ஞானம்தான் சித்வித்யோபாஸ்தியின்
அவதி. ஆதலின் சாம்பவ தத்துவமாகிய சித் வித்தையே
நன்கு உலகில் பிரசாரம் அடைதல் வேண்டும். (26)

(அ-கை) ஆத்மாநுஸந்தானமே அவித்தையை
யொழிக்கும் என்பது பரம சித்தாந்தமாம். அயாஸா ரே
ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: சாஸாஸ்கர்தவ்ய: என்னும் பிர
மாணத்தின்படி நெடுநாள் இடைவிடாது சிரத்தையுடன்
ஆத்மாநுஸந்தானமே செய்யத்தக்க தென்றேற்படுகின்
றது. துர்க்கடமாயும், சிரமம் தரத்தக்கதாயுமுள்ள ஸ்ரீ
வித்யோபாஸ்தியானது ஏன் ஆதரிக்கப்படல் வேண்டும்?
என்னும் ஆக்ஷேபணைக்குச் சமாதானம் கூறப்படுகின்றது.

आत्मासौ सकलेन्द्रियाश्रयमनोबुद्ध्यादिभिः शोचितः
कर्मावद्धतनुर्जनिं च मरणं प्रैतीति यत्कारणम् ।

तत्ते देवि महाविलासलहरीदिव्यायुधानां जय-

स्तस्मात्सद्गुरुमभ्युपेत्य कलयेत्त्वामेव चेन्मुच्यते ॥ २७ ॥

(தா-ம்) ஹே தேவி! ஸம்ஸாரியான இந்த ஜீவன்
ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமான அந்தக்
கரணத்தால் துக்கத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு சுபாகப
கர்மங்களுக்குட்பட்டு அவற்றின் வாஸனையால், லிங்க
சரீரத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு ஜனனமரணப் பிர
வாஹத்தில் சிக்கிச் சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றான்.

இதற்குக்காரணம் மஹாவிலாஸமாகும் சிருங்கார
ஸௌந்தரியக் கடலாகும் உமது ஸ்வரூபத்தின் அலைகள்
போன்ற திருக்கரங்களில் விளங்கும் திவ்வியமான ஆயுதங்
களின் பிரதாபமே யாகும். எப்பொழுது ஒரு ஜீவன்
உமது தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்த ஸத்குருவை யாஸ்ர
யித்து, அவர் மூலமாய் ஸதுபதேசத்தைப்பெற்று, உமது
பாரமார்த்திக ஸ்வரூபத்தைத் தனக்கபின்னமாய் அறிகின்

ருளே அப்பொழுது உமது ஆயுதங்களின் பிரதாபம் அவனிடத்திற் செல்லுவதில்லை. ஆகவே அவன் முக்தனாகின்றான்.

(வி-ரை) பரதேவதையின் ஆயுதங்கள் பாசம், அங்குசம், கோதண்டம், புஷ்ப பாணங்களாம். இவற்றின் பிரதாபமே ஜீவத்துவமும் ஜனனமரண ரூப ஸம்ஸாரமும்.

ஞானேந்திரியங்கள் :— துவக், சக்ஷுஸ், ஸ்ரோத்திரம், ஜிஹ்வை, கிராண மென்பனவாம்.

கர்மேந்திரியங்கள் :—வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்த மென்பனவாம்.

அந்தக்கரணம் :—மனோ, புத்தி, சித்த அஹங்காரங்களாகும்.

மனோவாக்காயங்களாகும் திருக்கரணங்களில் இச்சாக் ஞானக்கிரியைகள் தோன்றி ராகத் துவேஷாதிகளே யுண்டு பண்ணுகின்றன. இவற்றால் பிரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும், ஸுகதுக்கங்களும் ஏற்படுகின்றன. இது தான் ஸம்ஸார பந்தமாகும். இது பரதேவதையின் ஆயுதங்களின் பிரதாபமே யாகுமென்று கூறப்பட்டது.

இச்சாக் ஞானக்கிரியைகளே பரதேவதையின் ஆயுதங்களின் தத்துவமாம்.

इच्छाशक्तिमयं पाशमङ्कुशं ज्ञानरूपिणम् ।

क्रियाशक्तिमये बाणधनुषी दधदुज्ज्वलम् ॥

என்று யோகினி ஹ்ருதயம் கூறுகின்றது.

பாசம் இச்சாசக்தி; அங்குசம் ஞான சக்தி; ததுர்ப் பாணங்கள் கிரியாசக்தி. ததுஸ்ஸம் பஞ்சபாணங்களும்

முறையே அந்தக்கரணமும் ஞானேந்திரியங்களுமாகும். அந்தக்கரணத்தின் வ்ருத்திகளே ராகத் துவேஷங்களாகும். அஞ்ஞானிகளுக்குப் பந்தத்தையும், ப்ரஹ்ம வித்தியா ஸாதகர்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் அருளுவது பரதேவதையின் ஆயுதங்களின் பராக்கிரமமாகும். இவ்விஷயம் भवचक्रप्रतिनि पाशहस्ता என்றும், बन्धमोचनी पशुपाशविमोचनी पाशहन्त्री என்றும் ஸஹஸ்ரநாமம் கூறுவதால் தெளிவாகின்றது.

பரதேவதையின் தியானமே நிதித்தியாஸனமாகும். அஹம்பத லக்ஷ்ய பிரத்தியகாத்மாவே ஸ்ரீ லலிதை யென்பது ஸ்ரீ வித்தையின் பரம ஸித்தாந்தமாகும். அஹம்பத வாச்சியனான தீவிரதர முமுக்ஷுவானவன், ஜஹதஜஹல் லக்ஷணையால் அவித்தையாகும் உபாதியை நீக்கி ஆத்மஸ்வ ரூபமாகித் தத்பதலக்ஷயார்த்த பிரஹ்மத்தோடு ஐக்கியமாகின்றான். இதுதான் ஸாக்ஷாத்கார மெனப்படுவது. இதுதான் ஸகல வேதாந்த ஸ்ருதிகளின் பரம தாத்பரியமானது. ஆதலின் ஸ்ரீ வித்தையே பிரஹ்மவித்தை. (27)

(அ-கை) பகவான் துர்வாஸர், இதில் ஸம்ஸாரமாகின்ற ஜனன மரணப் பிரவாஹத்தில் மூழ்கித்தவிக்கும் ஜீவர்களின் க்ஷேமத்தைக் கருதிப் பரதேவதையைப் பிரார்த்திக்கின்றனர்.

नानायोगिनिसहस्रसंभववशाज्जाता जनन्यः कति

प्रख्याता जनकाः कियन्त इति मे सेत्स्यन्ति चाग्रे कति । .

एतेषां गणनैव नास्ति महतः संसारसिन्धोर्विधे-

भीतं मां नितरामनन्यशरणं रक्षानुकम्पानिधे ॥ २८ ॥

(தா-ம்) கருணைக்கடலான பரதேவதையே! எண்ணிறந்த பற்பலயோனிகளிற் பிறந்துள்ள காசணத்தால் எனக்கு எத்தனையோ தாய்தந்தையர் ஏற்பட்டுள்ளார். இனி எனக்கு ஏற்படப்போகும் ஜன்மங்களிலும் எத்தனையோ தாய்தந்தையர் ஏற்படப் போகின்றனர். ஜன்மங்களுக்கும் மாதாபிதாக்களுக்குங் கணக்கே யில்லை. இங்ஙனம் கரைகாணாத அபார ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கண்டு மஹாபயத்தை யடைந்தவனும் வேறுகதி யற்ற வனுமாகிய அடியேனைத் தாங்கள் தான் காப்பாற்றவேண்டும்.

(வி-ரை) அநுகம்பாநிஷே = தயாஸமுத்திரமே! என்னும் ஸம்போதனம் ஸாபிப்பிராய விசேஷணம். பிரார்த்தனைக்கு உடனே இணங்கி யருள்புரிவது பரதேவதையின் ஸ்வபாவமாகும்.

துவைததர்சனமாகும் ஸம்ஸாரபயத்திலிருந்து ரக்ஷிப்பது அபேத தர்சனமாகும் அகண்ட ஞானமே யாகும். இந்த அகண்ட (அபேத) ஞானம் மஹாவாக்கியோபதேசத்தினால் ஏற்படுவதாகும். இதற்கு ஸத்குருவின் கருணை வேண்டும். ஸத்குருஸ்வரூபினியே பரதேவதை. ஆதலின் பரதேவதை குருவாகவும், மாதாபிதாக்களாகவும் விளங்குவது சாஸ்திர வஸ்த்தாந்தமாகும்.

தந்தைதா யாவானும் சார்கதியிங் காவானும்

அந்தமிலா விற்பநமக் காவானும்—எந்தனுயிர்

தானாக வானும் சரணாகுவானு மருட்

கோனாக வானுங் குரு.

ஆதலின் குருஸ்வரூபினியாயுள்ள பரதேவதையைத் தவிர வேறு அடைக்கலம் ஜீவர்களுக்கு இல்லை யென்பது திரண்ட பொருளாகும்.

(28)

(அ-கை) காயிக, வாசிக, மானவிக கர்மாக்களால் வித்தியாநந்த மோக்ஷம் விரித்திக்காது என்னும் விஷயம் இதில் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது.

देहक्षोभकरैर्व्रतैर्बहुविधैर्दानैश्च होमैर्जपैः

संतानैर्हयमेधमुख्यसुमुखैर्नानाविधैः कर्मभिः ।

यत्संकल्पविकल्पजालमलिनं प्राप्यं पदं तस्य ते

दूरादेव निवर्तते परतरं मातः पदं निर्मलम् ॥ २९ ॥

(தா-ம்) ஓ தாயே! சரீரத்திற்குச் சிரமம் தரக்கூடிய பலவகையான விரதங்களாலும், தானங்களாலும், ஜப ஹோமங்களாலும், ஸந்தானத்தாலும், அஸ்வமேதாதி மஹாயாகங்களாலும், இன்னும் இத்தகைய பற்பல கர்மாக்களாலும் அடையக்கூடியதும், ஸங்கல்ப விகல்பங்களால் மாலின்யமானதுமான ஆமுஷ்மிக ஸ்வர்க்க பதவியானது நஸ்வரமானது. உம்முடைய ஸ்தானமோவெனின் அதற்கு அதாவது ஸ்வர்க்கபதவிக்கு வெகு தூரமானது; என்றால், விலக்ஷணமான தென்பது பொருள். ஆதலின் நித்தியமும், உத்கிருஷ்டமும் பரிசுத்தமுமாகும்.

(வி-ரை)

न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैकेऽमृतत्वमानशुः ।

என்னும் பிரமாணத்தின்படி அம்ருதத்துவ ஸ்வரூப மோக்ஷமானது கர்மாக்களாலும், ஸந்தானத்தினாலும், செல்வத்தினாலும் அடையப்படமாட்டாது. ஆனால் அது அக்ஞானத்தின் நீக்கத்தினால் மட்டுமே அடையத்தக்கதாகு மென்றேற்படுகின்றது.

கர்மாக்களெல்லாம் அஞ்ஞான காரியங்களாகும். ஆதலின் கர்மாக்கள் அஞ்ஞானத்தை யொழிக்கா.

“இந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறேன்” என்பது ஸங்கல்பமும், “செய்யவில்லை” யென்பது விகல்பமுமாகும். அக்ஞானமே மாலின்யம் (அழுக்கு) எனப்படும்.

புண்ணியகர்மாக்களால் ஸ்வர்க்காதிலோகாந்தரங்களும், பாப கர்மாக்களால் நரகாதிகளும் ஜீவனால் அடையப்படுகின்றன. இவை யாவும் அறித்தியங்களே. புண்ணிய பாபங்களின் அதுபவகாலம் முடிந்த பின் மறுபடியும் இம்மண்ணுலகில் பிறத்தல் நியமம். பரமபதமாகும் பரதேவதையின் ஸ்தானமோ அழிவில்லாதது; அக்ருதமானது. அக்ஞானத்திற்கு அதீதமானது. (29)

(அ-கை) சப்தப்பிரபஞ்சமான ஸகல மாத்ருகைகளுக்கும் மூல பூதமான அகார ஹகார வடிவ பராசக்தி ஸ்வரூப காமகலை இதில் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றனள்.

पञ्चाशन्निजदेहजाक्षरमयैर्नानाविधैर्धातुभि-

र्बह्यैः पदवाक्यमानजनकैरर्थाविनाभावितैः ।

साभिप्रायवदर्थकर्मफलदैः ख्यातैरनन्तरिदं

विश्वं व्याप्य चिदात्मनाहमहमित्युज्जृम्भसे मातृके ॥३०॥

(தா-ம்) ஓ மாத்ருகா ஸ்வரூபிணியான பரதேவதே! உமது ஸகலமதமசரீரமாகும் பராவாக்கிலிருந்து ஆவிர்ப்பவித்த ஐம்பது வர்ணகங்களினின்றுண்டானதும், நானாவிதமான அர்த்தஸ்வரூபமானதும், பதமாகும் வியாகரணம், வாக்கியமாகும் பூர்வமீமாம்ஸை, பிரமாணமாகும் உத்தரமீமாம்ஸை இவற்றால் ஏற்படும் தாத்பரியத்திற்குக் காரணமானதும், கர்மபலத்தைத்தெரிவிப்பதும் பிரஸித்தி பெற்றதும், எண்ணற்றதுமாகிய தாதுக்க (பகுதிக) ளால்

இந்த வுலகம் முழுமையும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த தாதுக்கள் யாவும் சைதன்னிய ஸ்வரூபமான உமது வடிவினவே யாகும். “அஹம், அஹம்” என்று ஸ்புரித்து ஸ்வயம்பிரகாசமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றீர்.

(வி-ரை) इदं विश्वं = பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படும் இந்த பாஞ்ச பௌதிகப் பிரபஞ்சமும், சாஸ்திரங்களின் மூலமாய்க் கேட்கப்படும் ஸ்வர்க்க நரகங்களும் மற்றுமுள்ள லோகாந்தரங்களும். இவை யாவும் சப்தமயமாகவும், அர்த்தமயமாகவும் விளங்குகின்றன. அர்த்தங்களாகும் ஸகலவஸ்துக்களும் சப்தத்தினின்றுண்டானவையே யாகும். வேத சாஸ்திர புராண இதிஹாஸ ஆகமாதிகள் யாவும் சப்தமயமே. இவை யாவும் பத, வாக்கிய, பிரமாண வடிவினவாகும். பதங்கள் ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களாலானவை. எழுத்துக்கள் ஐம்பது; அகாரம் முதல் ஔகாரம் வரை அகாரம் நீங்கலாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளன. இந்த ஐம்பது அக்ஷரங்களும் பரதேவதையின் உண்மைநிலையான பரா ஸ்வரூபத்திலிருந்து உண்டானவையே யாகும்.

वन्दे तामहमक्षय्यां क्षकाराक्षररूपिणीम् ।

देवीं कुलकलोल्लासप्रोल्लसन्तीं परां शिवाम् ॥

என்னும் பிரமாணத்தின்படி பரதேவதையின் பரா ஸ்வரூபம் அகார ஸ்வரூபமென்றேற்படுகின்றது. இந்த பராஸ்வரூபத்தினின்றுதான் “அஹம், அஹம்” என்னும் சைதன்ய ஸ்புரணமுண்டாகின்றது. இந்த பராஹர் நாஸ்புரணத்திலிருந்து அகாரம் முதல் ஹகாரம் வரையுள்ள நாற்பத்தொன்பது அக்ஷரங்களுமுண்டாயின. இவற்றினின்று பல அர்த்தங்களை யுடைய தாதுக்க (பகுதிக)

ளும், பதங்களும் வாக்கியங்களும், பிரமாணங்களும் உண்டாயின.

இங்கே பிரமாணமென்பது ஒரு குறிப்பிட்ட தாத் பரியத்தை வலித்தாந்தம் செய்யும் ஒரு பிரகரணமாகும். இது உபக்கிரமம் உபஸம்ஹாரம் முதலிய அறுவித லிங்கங்களோடு கூடியதாகும். இத்தகைய பிரகரணங்கள் பூர்வமீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் மிகப்பிரலித்தமானவை.

வாக்கிய மென்பது ஐந்து அவயவங்களோடு கூடியது. பிரதிக்கை, ஹேது, உதாரணம், உபநயம், நிகமனம் இவை அவயவங்களாகும். இவை யாவும் சேர்ந்தது ஒரு வாக்கியமாகும். இது தர்க்கசாஸ்திரத்தில் மிகப்பிரலித்தமானது.

பதம் என்பது பற்பல விதமான அர்த்தங்களைத்தரும் பல தாதுக்க (பகுதிக) ளால் ஏற்படுவதாகும். இவற்றைப் பற்றிய ஸகல விஷயங்களும் இலக்கணமாகும் வியாகரண சாஸ்திரத்தில் நன்கு விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. சப்தமும் அர்த்தமும் பரஸ்பரம் தம்முள் வேற்றுமை யுடையன வல்ல. அர்த்தவிநாபாவிதே: என்னும் விசேஷணம் இந்த அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றது.

சாமிபிராயவதர்மகர்மகலதே: = சொல்லுவோனுடைய அபிப்பிராயத்திற்குத் தக்கவண்ணம் அர்த்தத்தையும், செய்கையையும், அதற்குரிய பலத்தை(பயனை)யும் அளிப்பது. “ஸைந்தவம் கோண்வோ” என்னும் வாக்கியத்தில் சாப்பிடும்போது உப்பிலும், பிரயாணமாய்ச் செல்லும்போது குதிரையிலும் வக்தாவின் அபிப்பிராயம் இருத்தலால், பயனாகும் செயல் அபிப்பிராயத்திற்கு மாறுபடாமல் இருப்பது தகுதி. ஆதலின், உலக வியவஹாரங்கள் யாவும் சொல்லுவோனது தாத்பரியத்திற்கணங்க அர்த்தம் செய்யப்

படும் சப்தப் பிரமாணஸ்வரூபமாய் விளங்குகின்ற தென்பது துட்பமாய் அறியத்தக்க விஷயமாகும். ஸகல, அதாவது, பத வாக்கிய பிரமாணஸ்வரூப சப்தப்பிரமாணங்களும், “அஹம், அஹம்” என்னும் சைதன்யரூப அந்த: (உள்) ஸ்புரணத்தையே காரணமாக வுடையனவாகும். இந்த பராஹந்தா ஸ்புரணமே விமர்ச சக்தியாகும் சித்தசக்தியின் காமகலாஸ்வரூபமாம். இதைப்பற்றி அதிகமாய் அறிய விரும்புவோர், இவ்வாசிரியராலியற்றப்பட்ட காமகலா விலாஸம், ஆநந்தோல்லாஸ விரிவுரையில் கண்டு தெளிக.

(30)

(அ-கை) ஸ்ரீ சக்கிரத்தின் ஸ்வரூபமும், அதிஷ்டான சக்திகளின் ஸ்வரூபமும் இந்த ஸ்லோகத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

श्रीचक्रं श्रुतिमूलकोश इति ते संसारचक्रात्मकं

विख्यातं तदधिष्ठिताक्षरशिवज्योतिर्मयं सर्वतः ।

एतन्मन्त्रमयात्मिकाभिररुणं श्रीसुन्दरीभिर्वृतं

मध्ये बैन्दवसिंहपीठललिते त्वं ब्रह्मविद्या शिवे ॥३१॥

(தா-ம்) பிரஹ்ம வித்யாஸ்வரூபினியும் ஸ்ரீ லலிதாம் கை யென்னும் திருநாமமுடையவளுமான ஓ சிவையே ! ம்முடைய ஸ்தானமும், சரீரமும், பூஜாசக்கிரமும் மாகும் சக்கிரமானது ஸகல வேதங்களின் மூலகாரணமான பரணவஸ்வரூபத்திற்கு இருப்பிடமானதும், மிகப்பிரலித்தமானதுமாகும்; மேலும் உன்னுடைய ஸ்ரீ சக்கிரமே ஸம் பர சக்கிரமாய் விளங்குகின்றது. உன்னுடைய சக்கிரம் உன்னுடைய மந்த்ரமாகும் ஸ்ரீ மத்பஞ்சதசாக்ஷரியினின்று

முண்டானதென்பது சாஸ்திரப்பிரஸித்தமானது. ஸ்ரீ சக்கிரத்தின் மத்தியில் உள்ள மஹாபிந்துவாகும் லிம்ஹாஸனத்தில் ஸ்ரீ அதிஷ்டிதையாய் இருக்கின்றன. திரிகோணம் முதல் நாற்சதுர பூபுரம் வரையில் உள்ள எல்லாச் சக்கிரங்களிலும் பீஜாக்ஷரமயமாய் விளங்கும் செந்நிறமான ஆவரண தேவதைகள் விளங்குகின்றனர்.

(வி-ரை) ஸுதிமூலகோச: = ஸ்ருதிகளின் மூல காரணமான பிரணவத்திற்கு இருப்பிடம். ஸ்ரீ சக்கிரத்தின் மத்தியத்திரிகோணம் பிரணவாத்மகமானது. திரிகோணத்தின் மூன்று கோணங்கள் அகார, உகார, மகாரங்களாம்; அர்த்தமாத்திரை பிந்து வடிவினதாகும்.

ஸ்சாரச்சுக்ரம் பிரபஞ்சமே ஸம்ஸார சக்கிரமாகும். சரீரமும் ஸம்ஸார சக்கிரமாம்; மனமே ஸம்ஸார சக்கிரமாமென்பது மிகவும் ரஹஸ்யமானது. காலசக்கிரத்தேச சக்கிரங்களின் வடிவமாய் ஸ்ரீ சக்கிரத்தைத் தந்த்ராஜம் கூறுகின்றது அறியத்தக்கது. ஸம்ஸார சக்கிரமாகும் பிரபஞ்சமோ, சரீரமோ அல்லது மனமோ தேவதையின் வித்தையாகிற ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாட்சி பின்புலவொரு வர்ணாத்மகமான பஞ்சதன்மாத்ராவ்ருபமாயுள்ளது சாஸ்திரப் பிரஸித்தமாகும். ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாட்சரீ வித்தையின் பதினைந்து வர்ணகங்களும் (5 சப்தம், 4 ஸ்பர்சம், 3 ரூபம், 2 ரஸம், 1 கந்தம் ஆக) பதினைந்து தன்மாத்ரா வடிவினவாகும். இத்தகைய ஸ்வரூபமுடைய பஞ்சதசீ வித்தையின் பீஜங்களிலிருந்துதான் ஸ்ரீ சக்கிரம் தோன்றி யிருக்கின்றது. அது வருமாறு:—

ல காரத்திலிருந்து பூபுரமும், ஸ காரத்திலிருந்து ஷோடச தள கமலமும், ஹ காரத்திலிருந்து அஷ்டதள கமலமும், ஈ காரத்திலிருந்து பதினான்குகோண சக்கிரமும்

ஏ காரத்திலிருந்து பஹிர்த்தசாரமும், ரேப (ரகார) த்திலிருந்து அந்தர்த்தசாரமும், க காரத்திலிருந்து அஷ்டகோணமும், நாதத்திலிருந்து முக்கோணமும் தோன்றின. பிந்துவே மஹாபிந்துஸ்வரூபமாகும். ஆகவே பஞ்சதசீவித்தைக்கும் ஸ்ரீ சக்கிரத்திற்கும் அபேதமாம். இவ்விஷயம் வரிவஸ்யாரஹஸ்யம் இரண்டாவது அம்சம் 46, 47 ஸ்லோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது அறியத்தக்கது. ஆதலின் ஸ்ரீ சக்கிரமும் பாஞ்சபௌதிகமே யாகும். ஆகவே, அதுவும் காலதேச வஸ்து பரிச்சேதமுடையதாந் தன்மையால் ஸம்ஸார சக்கிரமென்று கூறப்பட்டது.

தததிஷ்டிதாஹரசிவஜ்யோதிர்மயம் = ஸ்ரீ சக்கிரத்தை யதிஷ்டித்து விளங்கும் மஹாப்பிரகாச ஸ்வரூப சிவத்தின் விமர்ஸ வடிவ ஜ்யோதியின் கிரணவடிவ, அகாராதி க்ஷகாராந்த மாத்ருகாஸ்வரூபராய் விளங்கும் ஆவரண தேவதைகளின் மயமாய் விளங்குவது.

சர்வத: பூதமந்நமயாமிகாமிரஹம் = ஸ்ரீ சக்கிரம் முழுமையும் அங்குள் தங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள மந்த்ராத்மக ஸைக்ஷம ரீரத்தோடும், ஆத்மஸ்வரூப விமர்ஸத்தின் லிங்கமாகும் செந்நிறத்தோடுங் கூடியுள்ள,

ஸ்ரீசுந்தரிமீவூத் = சிவஞான ஸாதனங்களை நன்கருளும் ஆவரண தேவதைகளால் சூழப்பட்டுள்ளது ஸ்ரீ சக்கிரம்.

மத்யே வௌ்வசிஹிதே = ஸ்ரீ சக்கிரத்தின் மத்தியிலுள்ள ஸாதனமான லிம்ஹாஸத்தின்கண்; பிந்து சக்கிரமே லிம்ஹாஸனம். இதற்குப் பஞ்சபிரேத மஹா லிம்ஹாஸன மென்றும் வேறு பெயருண்டு. இதில் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மஹேஸ்வரன் என்னும் நால்வர் கால் காரகவும், ஸதாசிவம் பலகையாகவும் விளங்குகின்றனர்.

இதன்மேல் பிரஹ்மவித்யா ஸ்வரூபினியாயும், ஸமஸ்தமான கல்யாணங்களையும் அருள்பவளாயும், துவம்பத லக்ஷியார்த்த கூடஸ்தஸ்வரூபினியாயுமுள்ள ஸ்ரீ லலிதா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ தேவியானவள் நிர்விசேஷப் பிரஹ்மவடிவ, ஸ்ரீ காமேஸ்வரரின் வர்மாங்கத்தின்மேல் வீற்றிருக்கின்றனள்.

ஆவரண தேவதைகளின் விமர்சமாவது :—

ஆவரணம்.	ஆகாரம்.	தேவதைகள்.
முதலாவது	பூபுரம்.	அணிமாதிகள், பிராஹ்மயாதிகள், முத்ராத்தேவதைகள்.
இரண்டாவது	ஷோடசதள கமலம்.	காமாகர்ஷணியாதிகள்.
மூன்றாவது	அஷ்டதள கமலம்.	அநங்க குஸுமாதிகள்.
நான்காவது	மன்வஸ்ரம்	ஸர்வஸங்க்ஷோபிணியாதிகள்.
ஐந்தாவது	பஹிர்த்த சாரம்	ஸர்வ ஸித்திப் பிரீதாதிகள்.
ஆறாவது	அந்தர்த்த சாரம்	ஸர்வக்ஞாதிகள்.
ஏழாவது	அஷ்டகோணம்	வசின்யாதிகள்.
எட்டாவது	திரிகோணம்	மஹாகாமேஸ்வரயாதிகள்.
ஒன்பதாவது	பிந்து	மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ.

இவர்களுக்கெல்லாம் பீஜாக்ஷரங்களும் மந்த்ரங்களு ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம், ஸ்ரீ சக்கிரத்தின் ஸ்வரூபமும் அதன் அதிஷ்டானமான ஸ்ரீ லலிதையின் வலிம்ஹாஸனத்தின் விமர்சமும், ஆவரணதேவதைகளின் விளக்கமும் இதில் பிரதி பாதிக்கப்பட்டுள்ளது அறியத்தக்கது. (31)

(அ-கை) இங்ஙனம் ஸ்ரீ சக்கிரவித்தையை நன்குணர்ந்து ஸ்ரீ சக்ராராதனம் செய்துவந்த பின்னர், பூர்ணபிஷேகத்தைப்பெற்ற உத்தமாதிகாரி யாகும் ஸாதகன் பராபுஜையைச் செய்தல் அத்தியாவசியமாதலின் அதன்பொருட்டு இந்த ஸ்லோகத்தில் மஹாப்பிராஸாத மந்த்ரம் உத்தாரம் செய்யப்படுகின்றது.

बिन्दुप्राणविसर्गजीवसाहितं बिन्दुत्रिवीजात्मकं
षट्कूटानि विपर्ययेण निगदेत्तारत्रिवालाक्षरैः ।
एभिः संपुटितं प्रजप्य विहरेत्प्रासादमन्त्रं परं
गुह्यादुद्यतमं सयोगजनितं सद्भोगमोक्षप्रदम् ॥ ३२ ॥

(தா-ம்) அதுஸ்வாரம், ஹகாரம், விஸர்க்கம், ஸகாரம் இவற்றின் சேர்க்கையால் ஏற்பட்டது ஹ்ஸ: என் பதாகும். இதை ஹ்ஸ:; சோஹ்; அஹ்ஸ: அ: சோஹ் என்றபடி மூன்றாகப் பிரித்துக்கொண்டு அந்த மூன்றையும் நேராகவும் தலை கீழாகவும் சொல்ல ஆறு கூடங்களாகின்றன. இந்த ஆறு கூடங்களுக்கும் முதலில் த்ரிதாரியையும், பாலாபீஜங்களையும் சேர்க்கவேண்டும். இவற்றோடு பிராஸாத பரை, பராப்பிராஸாதத்தையும் சேர்க்க மஹா பராப்பிராஸாத வித்தையாகின்றது. இதை அர்த்தாநுஸந்தானத்தோடு ஐபிக்கின், ஸாதகர்கள் போக மோக்ஷங்களை யடைந்து இவன்முக்தர்களாய் விளங்குவார்கள்.

(வி-ரை) இதில் உத்தரம் செய்யப்பட்டுள்ள மஹா பராப்பிராஸாதமாகும் மஹாவித்தை ாஹஸ்யங்களுக்கெல்லாம் பரமஹஸ்யமானது. இதனால் ஐஹிகத்தில் புஷ்பம், சந்தனம், ஸ்திரீ ஸுகம், யானை, குதிரை, பல்லக்கு முதலிய சிரேஷ்ட வாஹனங்களின் அடைவு, சக்கிரவர்த்திகளாலும் பூஜிக்கப்படும் தன்மை முதலிய ஸகலத்தையும் அடைந்து மோக்ஷத்தையும் பெறலாமென்பது சாஸ்திரப்பிரஸித்தமானது.

இதன் உத்தரமாவது:—

I. ओं, ऐं ह्रीं श्रीं, ऐं ह्रीं सौ:—

हंस: सोहं, अं हंस: अ: सोहं हसौ: सहौ:—

1 2 3

सोहं अ: हंस: अं, सोहं हंस:—

3 2 1

सौ: ह्रीं ऐं, श्रीं ह्रीं ऐं, ओं.

என்பனவாம். அல்லது,

II. ॐ अं हंस: हसौ: सहौ:—

III. ॐ हंस: सोहं ह्रीं हसौ: सहौ:—

இங்ஙனம் மூன்று விதமான உத்தரங்கள் சாஸ்திரங்களில் காணப்படுகின்றன. (32)

(அ-கை) இனி இந்த சுலோகத்தில் பிந்துசக்கிரமாகும் ஸிம்ஹாஸனத்தில் அமர்ந்திருப்பவனும், ஸர்வபரண பூஷிதையும், மஹாராஜோபசாரங்களால் ஆராதிக்கத்தக்கவருமான ஸ்ரீ மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியை ஸ்ரீ தூர்வாஸ மஹர்ஷி தியானம் செய்கின்றனர்.

आतामार्कसहस्रदीप्तिपरमा सौन्दर्यसारैरलं
लोकातीतमहोदयैरुपयुता सर्वोपमागोचरै: ।

नानानर्घ्यविभूषणैरगणितैर्जाज्वल्यमानाभित-

स्त्वं मातस्त्रिपुरारिसुन्दरि कुरु स्वान्ते निवासं मम ॥ ३३ ॥

(தா--ம்) ஜகன்மாதாவாகும் ஓ மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ தேவியே! லோகோத்தரமாயுள்ள ஸௌந்தரியத்தின் ஸாமானவையும், லோகாதீத மஹிமையுடையவையும், ஸர்வ உபமானங்களாலும் கூறமுடியாதவையும், விலைமதிக்கக் கூடாதவையுமான பலவித திவ்விய பூஷணங்களால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவளும், பல்லாயிரம் பாலஸூர்யர்களின் சிவந்தகாந்தியைவிட அதிகப்பிரகாசமுடைய தன்மையால் தன்னைச்சுற்றிலும் பிரகாசித்துக்கொண்டு விளங்குபவளான உம்மை என் ஹ்ருதயத்தில் தியானம் செய்கின்றேன்; நீ என் ஹ்ருதயத்தில் வாஸம் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

(வி-ரை) இந்த ஸ்லோகத்தில் பரதேவதையைத் தியானம் செய்யும் வகை கூறப்பட்டுள்ளது. தியானம் செய்யும் வகைக்குத் தக்கபடி பலத்தின் பேதம் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது மிகப்பிரஸித்தமாம். இங்கே பரதேவதையை அருண நிறத்தோடு கூடிய சரீர காந்தியையும் பூஷண லங்காரங்களையும் உடையவளாய் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

कुङ्कुमरागशोणे ; सकुङ्कुमविलेपनां ; अरुणमाल्यभूषाम्बरां ;
जपाकुसुमभासुरां ; अरुणां करुणातरङ्गिताक्षीं ; सिन्दूरारुण-
विग्रहां ; उद्यत्कोटिरविप्रख्यां ; सर्वारुणा ; जपापुष्पानिभाकृतिः ॥

என்பனவாதி பிரமாணங்களால், பரதேவதையைச் செந்நிறமாகவும், செந்நிற வஸ்திரமால்ய பூஷணங்களைப் பூண்டுள்ளவளாகவும் தியானித்தல் அவசியமென்றேற்படுகின்றது. தியானிக்கும் நிறத்தின் வேறுபாட்டிற்குத்தக்க படி தியானத்தின் பயனும் வேறுபடுமென்பது சாஸ்திர வித்தாந்தமாகும்.

लौहित्यमेतस्य सर्वस्य विमर्शः என்னும் பாவனோபநிஷத் தின் வாக்கியப்படி, லௌஹீத்ய மென்னும் செம்மை நிறத் தின் தத்துவம் சிவாபின்ன ஆத்மகோசர அகண்டாகார வ்ருத்தியே யாமென்றேற்படுகின்றது.

ஹ்ருதயமே அநாஹதமென்னும் ஸம்வித்சக்கிர மாகும்.

मम स्वान्ते निवासं कुरु “என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நீக்க மின்றி நீ வலிப்பாயாக” என்பது பிரார்த்தனை : இது னால் நிரந்தரம் இடைவிடாது விளங்கும் ஆத்மாகார அகண்ட வ்ருத்தி வடிவ நிதித்தியாஸம் ஏற்படவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கப்படுகின்றது அறியத்தக்கது.

त्रिपुरारिसुन्दरि திரிபுரங்களைச்சுட்ட பரமேஸ்வரனது ஆத்மஸ்வரூப விமர்சவடிவமாகும். புரம் = சரீரம். ஸ்தூல ஸுக்ஷ்மகாரண சரீரங்களை முப்புரங்களாகும். உபாதி யாகும் சரீரங்கள் மாயா கார்யங்களாதலின் அவற்றை யொழிக்க தத்துவ ஞானமே வேண்டும். தத்துவ ஞான ஸ்வரூபினியே பரதேவதையாகும் மஹா த்ரிபுரஸுந்தரி யாம். (33)

(அ-கை) மஹாயோகேஸ்வரராகும் ஸ்ரீ தூர்வாஸ மஹர்ஷியானவர் முன் ஸ்லோகத்தில் அம்பாளே ஸமஷ்டி யாய்த்தியானித்து, இது முதல், மேலானதாயுள்ள ஸௌ பாக்கிய மென்னும் மோக்ஷத்தை யருளக்கூடியவனும்,

நானாவித வஸ்திர, பூஷண, புஷ்பாலங்காரங்களோடு விளங் குபவருமான பரதேவதையின் திவ்விய அங்கங்களையும், பூஷணங்களையும், ஆயுதங்களையும் தனித்தனியாய் வர்ணித் துத் துதிக்கத்தொடங்கி, இதில், அம்பாளின் சரணங் களைத் துதிக்கின்றனர்.

शिवसूत्रपादकङ्कणमहामுद्रासुलाक्षारसा-

लंकाराङ्कितपादपङ्कजयुगं श्रीपादुकालंकृतम् ।

उद्भास्वनखचन्द्रखण्डरुचिरं राजञ्जपासंनिभं

ब्रह्मादित्रिदशासुरार्चितमहं मूर्ध्नि सराम्यम्बिके ॥३४॥

(தா-ம்) ஹே அம்பிகையே ! சலங்கைகள் சப்தித்துக் கொண்டுள்ள பாதஸரங்களாலும், காப்புகளாலும், செம் பஞ்சுக்குழம்பாலும், உபாஸகர்களால் இயற்றப்பட்ட மஹா முத்திரையாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டனவாயும், மணிமய மான பாதுகைகளின் மேல் விளங்குவனவாயும், சந்திர ரேகைகள் போல் பிரகாசிக்கும் நகங்களோடு பிரகாசிப்பன வாயும், அப்பொழுது தான் மலர்ந்த ஜபா (செம்பருத்திப்) புஷ்பத்தைப்போன்ற செந்நிறமுடையனவாயும், பிரஹ் மாதிரி மூர்த்திகளாலும், இந்திரனாதி தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் ஆரதிக்கப் படுவனவாயுமுள்ள இர ண்டு பாதாரவிந்தங்களை அடியேனது கிரலில் தியானம் செய்கின்றேன்.

(வி-ரை) महासुद्रा:—உபாஸகர்கள் தங்கள் கிரலில் (பிரஹ்மரந்திரமாகும் ஸஹஸ்ராரத்தில்) பாதுகாமந்தி ரத்தை ம்ருகீமுத்திரை இயற்றித் தியானிப்பது ஸம்பிர தாயமாம். இந்த ம்ருகீமுத்திரையே இங்கே மஹா முத்

திரை யென்பதாகும். இதன்மேல் பரதேவதையின் சரணங்கள் விளங்குகின்றன. அம்பாளின் சரணங்களைத் தாங்குவன பாதுகைகளாகும். இவை சிந்தாமணி யென்னும் இரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன.

சாம்மவீச்சரணவிய்யாசா: பரதேவதையின் பாதாரவிந்தங்களைச் சிரவியில் பொருத்தித் தியானித்தல் சாம்பவீ யென்னும் சிவயோகமாகும். ஆதலின் சிவயோகம் இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அறியத்தக்கது.

சிஷ்நூபுரபாதகங்குல பாதபங்கஜங்களில் விளங்கும் நூபுரத்தின் மணிச்சிலங்கைகள், காப்புகள் இவைகளின் சப்தம்.

**चिरादन्तःशल्यं दहनकृतमुन्मूलितवता
तुलाकोटिकाणैः किलिकिलितमीशानरिपुणा ॥**

“முது பழம்பகை கருதிவேள்
இறையை வென்றனன் விழியை வென்றனன்
எனமு முங்கிய குரலெனது
அறை சிலம் பெழும் அரவ மென்ப”

(இ-ள்) “அம்பாளின் பாத நூபுரச்சிலங்கைகளின் சப்தமானது, மன்மதன் தன்னைப் பரமசிவன் நீருக்கியதால் ஏற்பட்ட வெகு காலத்திய பகைமையை யொழித்து அவ் விறையை வென்று ஜய கோஷம் செய்வது போலிருக்கின்றதெ”ன்று ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாள் ஸ்ரீ செளந்தர்யலஹரியில் 86-வது ஸ்லோகத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளது ஈண்டறிதற்பாலது.

उद्गास्वन्नखचन्द्रखण्डरुचिरः—நகங்கள் சந்திரனைப்போல் விளங்குகின்றன வென்பதைப் பரமாசார்யாள் ஸௌந்தர்ய லஹரியில்—

**नखैर्नाकस्त्रीणां करकमलसंकोचशशिभिः
तरुणां दिव्यानां हसत इव ते चण्डि चरणौ ॥**

“முற்றுபொற்பர மாதர் கைத்தல
முண்டகங்குவி வெண்ணிலா
நற்றிறத் தொடுநாடி நாடிந
கைக்க வாளுகி ரென்பரே.”

(இ-ள்) இந்தராணி முதலிய தேவலோக ஸ்திரீகள் அம்பாளின் சரணங்களை நமஸ்கரிக்கும்போது அவர்களுடைய கைகளாகிற தாமரை மலர்களைக் குவியச்செய்வதில் ஸாமர்த்தியமுள்ள சந்திரனைப்போன்ற வெண்மையான நகங்களால் பரிகாஸம் செய்வது போன்றிருக்கின்றதென்று கூறுகின்றனர். (34)

(அ-கை) இதில் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பூனிக் கப்பட்டதுமான பரதேவதையின் நிதம்பம் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

**आरक्तच्छविनातिमार्दवयुजा निश्वासहार्येण य-
त्कौशेयेन विचित्ररत्नघटितैर्मुक्ताफलैरुज्ज्वलैः ।
कूजत्काञ्चनकिङ्किणीभिरभितः संनद्धकाञ्चीगुणै-
रादीप्तं सुनितम्बबिम्बमरुणं ते पूजयाम्यम्बिके ॥३५॥**

(தா-ம்) ஓ அம்பிகே! நானாவித ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பெற்று நல்ல முத்துக்களால் பிரகாசிக்கப்பட்டதும், சப்திக்கின்ற தங்கச் சலங்கைகளால் சூழப்பட்டதுமான ஒட்டியாணத்தோடும், அரைஞாணோடும் பிரகாசிப்பதும், மிருதுவானதும், அருண நிறத்தோடு கூடியதும், மூச்சுக்

காற்றினாலுங்கூட அலையக்கூடிய அவ்வளவு மெல்லிய பட்டுவஸ்திரத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஆன உமது அழகிய நிதம்ப மண்டலத்தைத் தியானம் செய்கின்றேன்.

(வி-ரை) நிதம்பம் = இடுப்பின் பின்புறம். பரதேவதை செந்நிறப் பட்டுச்சேலையைத் தரித்திருக்கின்றனள். அது மூச்சுக்காற்றினாலும் அலையக்கூடிய அவ்வளவு மெல்லியதாய் இருக்கின்றது. நிதம்பத்தின் மேற்பாகத்தில் ஒட்டியாணம் விளங்குகின்றது. அதில் தங்கச்சிலங்கைகளும் மதயானைகளின் மத்தகத்தினின்றுதிரும் நல்ல முத்துக்களும் விளங்குகின்றன. அது பற்பல விதமான மணிகளால் இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த மேகலையைச் சுற்றி அரைஞாணும் பிரகாசிக்கின்றது. என்பது திரண்ட பொருளாகும். (35)

(அ-கை) இதில் அம்பாளின் குசமண்டலம் ஸ்துதிக் கப்படுகின்றது.

कस्तूरीघनसारकुङ्कुमरजोगन्धोत्कटैश्चन्दनै-
रालिप्तं मणिमालयातिरुचिरं ग्रैवेयहारादिभिः ।
दीप्तं दिव्यविभूषणैर्जननि ते ज्योतिर्विभास्यत्कुच-
व्याजस्वर्णघटद्वयं हरिहरब्रह्मादिपीतं भजे ॥ ३६ ॥

(தா-ம்) ஓ ஜனனீ! கஸ்தூரி, பச்சைக்கற்பூரம், குங்குமப்பூ, இவற்றின் பொடியின் வாஸனையால் மேன்மையுற்றதாய் விளங்கும் சந்தனப்பூச்சை யுடையதும், நவரத்தின மாலைகளால் மிகவும் பிரகாசிப்பதும், கண்டாபரணங்களால் திகழ்வதும், விலைமதிக்கப்படாத திவ்விய பூஷணங்களால் ஜாஜ்வல்யமாய்ப் பிரகாசிப்பதும், பிரஹ்மா,

விஷ்ணு, ருத்திரர்களால் பானம் செய்யத்தக்க இனிய அம்ருதம் நிறைந்ததுமான உமது ஸ்தனயுகள மென்னும் இரண்டு பொற்கலசங்களை அடியேன் மனத்தில் பாவிக்கின்றேன். (36)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் மெல்லிய கொடிகளைப் போன்ற அம்பாளின் நான்கு கைகளும், சங்கை யொத்த கண்டமும் தியானிக்கப்படுகின்றன.

मुक्तारत्नसुवर्णकान्तिकलितैस्ते बाहुवल्लीरहं
केयूरोत्तमबाहुदण्डवलयेहस्ताङ्गुलीभूषणैः ।
संपृक्ताः कलयामि हीरमणिमन्मुक्ताफलाकीलित-
ग्रीवापट्टविभूषणेन सुभगे कण्ठं च कम्बुश्रियम् ॥३७॥

(தா-ம்) ஓ தேவியே! முத்து, வைரம் முதலிய இரத்தினக்கார்திகளாலும்; ஸ்வர்ணம் முதலியவற்றின் பிரகாசத்தாலும் மனோஹரமாய் விளங்கும் கேயூரம், அங்கதம், கங்கணம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நான்கு கைகளோடும், மோதிரங்களால் சோபிக்கும் விரல்களோடும் கூடிய உமது நான்கு புஜங்களையும், வைரமுத்துக்களும் நல்லமுத்துக்களும் கலந்து கோக்கப்பட்டுள்ள கண்டாபரணத்தோடிலங்கும் சங்கினை யொத்த கண்டத்தையும் நான் மனத்தில் தியானிக்கின்றேன்.

(வி-ரை) கேயூரம் = மணிக்கட்டில் அணியும்படியான ஒருவித ஆபரணம்.

அங்கதம் = தோளுக்குக் கீழும் முழங்கைக்கு மேலும் அணியும் ஆபரணம். (37)

(அ-கை) ஸ்ரீ தூர்வாஸ முனிவர் இந்த ஸ்லோகத்தில் அம்பாளின் இரண்டு காதுகளையும், நாவிகையையும் வர்ணித்துத் துதிக்கின்றனர்.

तमस्वर्णकृतोरुकुण्डलयुगं माणिक्यमुक्तोल्लस-
द्दीराबद्धमनन्यतुल्यमपरं हैमं च चक्रद्वयम् ।

शुक्राकारनिकारदक्षमपरं मुक्ताफलं सुन्दरं
विभ्रत्कर्णयुगं नमामि ललितं नासाग्रभागं शिवे ॥३८॥

(தா-ம்) ஸகலமான மங்களங்களையும் அருளும் ஓசைவையே! பத்தரை மாற்றுள்ள தங்கத்தாற் செய்யப்பட்ட இரண்டு பெரிய குண்டலங்களையும், மாணிக்கத்தாலும்முத்துக்களாலும் வஜ்ஜிரங்களாலும் இழைக்கப்பட்ட ஸ்வர்ணமயமான சக்கிராகாரமான இரண்டு தாடங்கங்களையும் தரித்துள்ள உமது இரண்டு கர்ணங் (காது) களையும், சக்கிரனுடைய வெள்ளிய பிரகாசத்தையும் தோர்க்கச்செய்யும் அவ்வளவு பிரகாசமுள்ளதும், மனோஹரமானதுமாகிய உயர்ந்த நல்ல முத்தாலாக்கப்பட்ட நாஸாபரணத்தை (மூக்குத்தியை) யுடைய உமது நாவிகையின் துனிப்பாகத்தையும் நான் தியானம் செய்கின்றேன்.

(வி-ரை) கர்ணபூஷணங்கள் இரண்டு. அவை குண்டலங்களும் தாடங்கங்களும். குண்டலம் = தோடு. தாடங்கம் = வட்டமாயும் காதுகளின் மேற்பாகத்திலணியத்தக்கதாயு முள்ள வட்டமான ஆபரணம். (38)

(அ-கை) இதில் அம்பாளுடைய ஸுப்பிரஸன்னமுகமண்டலம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது.

उद्यत्पूर्णकलानिधिश्चि वदनं भक्तप्रसन्नं सदा
संफुल्लाम्बुजपत्रचित्रसुषुमाधिकारदक्षेक्षणम् ।

सानन्दं कृतमन्दहासमसकृत्प्रादुर्भवत्कौतुकं
कुन्दाकारसुदन्तपङ्क्तिशशिभापूर्णं सराम्यम्बिके ॥३९॥

(தா-ம்) ஹே அம்பிகே! ஷோடச கலைகளோடும் உதிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கின்றதும், பக்தர்களிடத்தில் ஸதா பிரஸன்ன வடிவ மலர்ச்சியோடு கூடியதும், நன்கு மலர்ந்த தாமரை இதழின் சோபையை திக்காரம் செய்வதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளதும், கருணை நோக்கம் ததும்பும்படியானதுமான நேத்திரங்களோடு விளங்குவதும், அடிக்கடி ஆநந்தத்தைக் குறிப்பிடும் மந்தஹாஸத்தோடு கூடியதும், குந்த புஷ்பங்களைப் போன்ற நல்ல பல்வரிசையோடு கூடியதுமான உமது முகமண்டலத்தைத் தியானம் செய்கின்றேன்.

(வி-ரை) இதில் அம்பாளின் முகமண்டலத்தின் சோபை, பிரஸன்னத்துவம், கருணை நோக்கத்தோடு கூடிய நேத்திரங்கள், அகமுக மலர்ச்சியை (மனக்களிப்பை)ப் பிரகடம் செய்யும் மந்தஹாஸத்தோ (குறுநகையோ)டு கூடிய தந்த பங்க்தி (பல் வரிசை) என்னும் இவைகள் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. (39)

(அ-கை) இதில், ஸ்ரீ தூர்வாஸ முனிவர் பரதேவதையின் நெற்றியையும், இரண்டு அதாங்(உதடு)களையும், சரீரத்தையும் ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றார்.

शृङ्गारादिरसालयं त्रिभुवनीमाल्यैरतुल्यैर्युतं
सर्वाङ्गीणसदङ्गरागसुरभिः श्रीमद्वपुर्धूपितम् ।
ताम्बूलारुणपल्लवाधरयुतं रम्यं त्रिपुण्ड्रं दध-
द्भालं नन्दनचन्दनेन जननि ध्यायामि ते मङ्गलम् ॥४०॥

(தா-ம்) ஹே ஜகன்மாதாவே! கிருங்காரம் முதலிய நவரஸங்களுக்கும் வாஸஸ்தானமாயும், மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள நிகரற்ற புஷ்பமாலைகளோடு கூடி விளங்குவதும், சந்தனக்கலவைப் பூச்சினால் எல்லா அங்கங்களிலும் வியாபித்துள்ள வாஸனையோடு கூடியதும், தாம்பூலத்தினால் சிவந்த இரண்டு அதர பல்லவங்களையுடையதும், அழகாயும் மனோஹரமாயுமுள்ள திரிபுண்ட்ரம் (விபூதி ரேகைகள்) சந்தன திலகம் இவற்றோடு விளங்கும் நெற்றியோடு கூடியதுமான உமது மங்கள சரீரமாகும் ஸ்தூலரூபத்தைத் தியானம் செய்கின்றேன்.

(வி-ரை) த்ரிபுவனானி ஸ்வர்க்கம், மர்த்தியம், பாதாள மென்பனவாகும். இம்மூன்று லோகங்களிலும் உண்டாகும் புஷ்பங்களால் மாலையைத் தொடுத்துத் தேவ, மனுஷ்ய, அஸுரர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட விஷயம் இதனால் தொனிக்கின்றது.

இதனால் பரதேவதையின் ஸ்தூல சரீரமும், ஸ்ரீராதிரசாலயம் என்பதனாலும் சர்வாங்கிண சதங்கராசுரபிஷ்ரிமத்பு: என்பதனாலும், முறையே, மனோமய பிராணமயகோசங்களின் வடிவ ஸைக்ஷ்ம சரீரமும் குறிப்பிடப்படுவது அறியத்தக்கது.

நவவித்ருமபிம்வசுரிந்யகாரிதசனச்சுதா என்னும் ஸஹஸ்ரநாமப் பிரமாணம் பரதேவதையின் அதரங்களின் அருண நிறத்தை வலிவுறுத்துகின்றது. (40)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீ தூர்வாஸ மஹர்ஷி பரதேவதையின் கூந்தலை வர்ணிக்கின்றனர்.

जातीचम्पककुन्दकेसरमहागन्धोद्विरत्केतकी-
नीपाशोकशिरीषमुख्यकुसुमैः प्रोत्तंसिता धूपिता ।
आनीलाञ्जनतुल्यमत्तमधुपश्रेणीव वेणी तव
श्रीमातः श्रयतां मदीयहृदयाम्भोजं सरोजालये ॥ ४१ ॥

(தா-ம்) ஸஹஸ்ரதள கமலத்தை யிருப்பிடமாக வுடைய ஓ ஸ்ரீ மாதாவே! ஜாதீ, சம்பகம், முல்லை, வாசனை மிகுந்த மகரந்தப்பொடியோடு கூடிய தாழை, கடம்பு, அசோகம், வாகை முதலிய சிறந்த புஷ்பங்களாலலங்கரிக் கப்பட்டதும், (அகரு, தசாங்கம் முதலியவற்றின்) தூபத் தால் வாஸனை கட்டப்பட்டதும், அதிக கறுப்பான மை போன்ற மதங்கொண்ட வண்டுகளின் வரிசையைப்போல் இலங்கும் உமது பின்னிய கூந்தலானது எனது ஹ்ருதய கமலத்தில் நன்கு விளங்கிக் கொண்டிருக்கட்டும். (41)

(அ-கை) இதில் பரதேவதையின் சிரஸ் ஸ்துதிக்கப் படுகின்றது.

लेखालभ्यविचित्ररत्नघटितं हैमं किरीटोत्तमं
मुक्ताकाञ्चनकिङ्किणीगणमहाहीरप्रबद्धोज्ज्वलम् ।
चञ्चच्चन्द्रकलाकलापमहितं देवद्रुपुष्पांचितै-
र्माल्यैरम्ब विलम्बितं सशिखरं विभ्रच्छिरस्ते भजे ॥ ४२ ॥

(தா-ம்) ஹே அம்பிகையே! மிகவும் நெருக்கமாகப் பதிக்கப்பட்ட நவரத்தினங்களோடு கூடியதும், நல்லமுத்

துக்கள், தங்கச் சலங்கைகள், நீரோட்டம் பெற்ற சிறந்த
வைரங்கள் இவற்றால் சுற்றிலும் கட்டப்பட்டு விளங்கு
வதும், பிரகாசிக்கின்ற சந்திரகலை யென்னும் பூஷணத்தால்
விளங்குவதும், மந்தாரம், பாரிஜாதம் முதலிய தேவ
குஸுமங்களால் தொடுக்கப்பட்ட புஷ்ப மாலைகள் சுற்றி
லும் தொங்கவிடப்பட்டதும், சிகரத்தோடுகூடியதுமான
ஸ்வரண கிரீடத்தையுடைய உமது சிரஸ்ஸைத்தியானம்
செய்கிறேன். (42)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் பரதேவதையின் சத்
திரம் சாமரம் முதலிய பிருதுகள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

उत्क्षिप्तोच्चसुवर्णदण्डकलितं पूर्णेन्दुबिम्बाकृति
च्छत्रं मौक्तिकचित्ररत्नखचितं क्षौमांशुकोत्तंसितम् ।
मुक्ताजालविलम्बितं सकलशं नानाप्रसूनार्चितं
चन्द्रोद्दामरचामराणि दधते श्रीदेवि ते स्वस्त्रियः ॥ ४३ ॥

(தா-ம்) ஸ்ரீ தேவியே! உயரத்தூக்கப்பட்டதும், நீள
மானதுமான தங்கக் காம்போடு கூடியதும், பூர்ண சந்திர
பிம்பத்தைப்போல் ஆக்ருதியையுடையதும், நல்லமுத்துக்
களும் நானாவித ரத்தினங்களும் பதிக்கப்பட்டு அவற்றால்
பிரகாசிக்கின்றதும், வெண்பட்டால் ஆக்கப்பட்டதும்,
நல்ல முத்துச்சரங்கள் சுற்றிலும் தொங்கவிடப்பட்டதும்,
மேல் பாகத்தில் கலசத்துடன் கூடினதும், நானாவித புஷ
்பங்களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டதுமான குடையையும், சந்திரி
கையைப்போன்று வெண்மையாய் விளங்கும் சாமரங்களை
யும், ஸ்ரீ நகரத்து உமது தோழிகள் உமக்குப்பிடிக்கின்றனர்.

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் பரதேவதை ஆவரண
தேவதைகளோடு ஸ்ரீ சக்கிரேஸ்வரியாய்த் துதிக்கப்படு
கின்றனள்.

विद्यामन्त्ररहस्यविन्मुनिगणैः कृषोपचारार्चनां
वेदादिस्तुतिगीयमानचरितां वेदान्ततत्त्वात्मिकाम् ।
सर्वास्ताः खलु तुर्यतामुपगतास्त्वद्राशिमदेव्यः परा-
स्त्वां नित्यं समुपासते स्वविभवैः श्रीचक्रनाथे शिवे ॥४४॥

(தா-ம்) ஸ்ரீ சக்கிரத்திற்கு நாயிகையாய் விளங்கும் ஓ
சிவையே! ஸ்ரீ வித்தையின் ரஹஸ்யங்களை நன்கறிந்த உபா
ஸக ஸங்கங்களால் சாஸ்திரோக்தமாய்ச் செய்யப்பட்ட
ஆராதனைகளோடும், உபசாரங்களோடும் கூடினவளும்,
வேதங்கள், புராணங்கள், தந்திரங்கள், வேதாந்தம் முத
லியவற்றால் புகழப்பட்ட மஹிமையுடையவளும், வேதாந்
தத்தின் பரமதத்துவமாயிருப்பவளும், ஸ்ரீ சக்கிரத்திற்கு
அதிஷ்டாத்ரியாயிருப்பவளுமாகிய உம்மை, உமது கிரணங்
களாய் விளங்கும் சிறந்த ஆவரண தேவதைகளெல்லாம்
தூரியபாவத்தோடு உம்மை ஸ்வகீய விபவங்களோடு ஸதா
உபாலிக்கின்றனர்.

(வி-ரை) ஸ்ரீ சக்கிரமானது பிந்து, திரிகோணம்,
அஷ்டகோணம், அந்தர்த்தசாரம், பவிர்த்தசாரம் மந்
வஸ்ரம், (திரிவலயங்கள்) அஷ்டதளம், ஷோடசதளம்,
பூபுரத்திரயம் என்பவற்றோடு விளங்குவதாகும். இந்த
சக்கிரத்தில் பிந்துஸ்தானத்தில் பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபினியா
கும் பரதேவதை அதிஷ்டித்து விளங்குகின்றனள். இந்த
பரதேவதையின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் மந்த்ரத்
திற்கு ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாஷுரீ வித்தையென்று பெயர்.

இந்த வித்தையை ஸத்குரு மூலமாய்ப் பெற்று அதன் ரஹஸ்யார்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரே ஸ்ரீ சக்கிரத்தைப் பூஜித்தல் வேண்டும்.

திரிகோணம் முதல் பூபுரம் வரையில், பரதேவதையின் சரணாவிந்தப் பிரகாசத்தின் கிரணங்களெனச் சாஸ்திரங்கள் கூறும் ஆவரண தேவதைகள் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு சக்கிரத்திலும், அதாவது பூபுரம், ஷோடசதள அஷ்டதள கமலங்கள், மந்வஸ்ரம் (14 கோணங்கள்), பஹிர்த்தசாரம், அந்தர்த்தசாரம், அஷ்டகோணம், திரிகோணம் என்னும் ஒன்பது சக்கிரங்களிலும் விளங்கும் கிரணவடிவ ஆவரண தேவதைகளையும் பூஜித்து, அக்கிரணங்களுக்கு மூலபூதமான மஹாப்பிரகாச விம்ஸ்ர ஸாமரஸ்ய துர்ய தத்துவமான பரதேவதையை அபேத பாவனையோடு அர்ச்சித்தல் வேண்டுமென்பது பரமரஹஸ்யமாகும். இந்த ரஹஸ்யத்தையறிந்தவர்களே உபாஸக சிரேஷ்டர்கள். இவர்கள் ஸதாகாலமும் இடைவிடாது பக்தி சிரத்தைகளோடு அம்பாளை ஆந்தர (மானவிக)மாகவோ, பாஹ்யமாகவோ பூஜோபசாரங்களைச் செய்து உபாஸித்து வருவார்கள். அம்பாளுக்குச் செய்யும் உபசாரங்கள் அறுபத்தினன்கெனச் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இவற்றுள் பஞ்சோபசாரங்கள் சிறந்தவையாகும்.

சமுபாஸதே ச்விமவீ: = ஸ்வஸ்வரூபமாகும் ஆதம் பிரஹ்மைக்கியாதுஸந்தான அகண்டாகாரவ்ருத்தியால் உபாஸிப்பதே மேலான உபாஸனையாகுமென்பது ரஹஸ்யமாகும். (44)

(அ-கை) ஸ்ரீ பரதேவதோபாஸ்தியின் மஹிமை கூறப்படுகின்றது.

एवं यः स्मरति प्रबुद्धसुमतिः श्रीमत्स्वरूपं परं

बृद्धोऽप्याशु युवा भवत्यनुपमः स्त्रीणामनङ्गायते ।

सोऽष्टैश्वर्यतिरस्कृताखिलसुरश्रीजम्भणैकालयः

पृथ्वीपालकिरीटकोटिवलभीपुष्पाचिताङ्गिर्भवेत् ॥ ४५ ॥

(தா-ம்) இங்ஙனம் முற்கூறியபடி ஞானமயமான பரதேவதையின் ஸ்வரூபத்தை, உபாஸனா பலத்தால் துர்யாவஸ்தையில் விழிப்படைந்த அகண்ட ஞானத்தோடு கூடிய எந்த சிறந்த உபாஸகன் தியானம் செய்கின்றானோ அவன், வார்த்தக்கிய அவஸ்தையோடு அதாவது முதுமைப் பருவத்தோடு கூடியவனாயிருந்தாலும் சீக்கிரத்தில் யௌவனாவஸ்தையோடு விளங்குபவனாகின்றான். யௌவனத்தினால் ஏற்படும் ஒப்பற்ற சோபை அவனிடம் விளங்குகின்றது. அதனால் அவன் யௌவனத்தினால் கர்வமடைந்த யுவதிகளுக்கு அதிஸௌந்தரியமுள்ள மன்மதஸ்வரூபமாகக் காணப்படுகின்றான்; அன்றியும் ஸ்ரீ தேவியின் ஆதுக்கிரஹத்தால் ஏற்பட்ட அஷ்டைஸ்வரியங்களால் ஸகல தேவர்களையும் வென்று, மகிமை பொருந்திய ஸ்ரீயின் அபிவ்ருத்திக்கு ஒரு வாஸஸ்தானமாகவும் விளங்குவான்; அரசர்களின் கிரீடங்களின் அக்ரபாகத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஷ்பங்களால் பூஜிக்கப்படும் பாதங்களையுடையவனாகவும் ஆகிவிடுகின்றான். என்றால், அரசர்கள் அவனை வணங்குகின்றனர் என்பது பொருள்.

(வி-ரை) பரதேவதையின் உபாஸ்தியால், மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் உபாஸகனுக்கு ஸ்வாதீனமாகின்றன. இதனால் தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்னும் திரிவர்க்கங்களின் அடைவும், அபவர்க்கமாகும் மோக்ஷத்தின் அடை

வும் ஸித்திக்கின்றனவென்று ஏற்பட்டது. அம்பாளை நன்கு உபாஸிப்பவர்களுக்கு போக மோகூதங்கள் இரண்டும் கரஸ்தமாயிருக்கின்றன வென்பது,

यत्रास्ति भोगो न च तत्र मोक्षो यत्रास्ति मोक्षो न च तत्र भोगः ।

श्रीसुन्दरीसाधकपुंगवानां भोगश्च मोक्षश्च करम्य एव ॥

என்னும் பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பது அறியத்தக்கது (45)

(அ-கை) ஸ்ரீமத் பரதேவதையின் ஆயுதங்களில் ஒன்றான கோதண்டத்தின் தியானமானது இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றது.

• अथ तव धनुः पुण्ड्रक्षुत्वात्प्रसिद्धमतिद्युति
त्रिभुवनवधूमुद्यज्ज्योत्स्नाकलानिधिमण्डलम् ।

सकलजननि सारं सारं गतः सरतां नर-

स्त्रिभुवनवधूमोहाम्भोधेः प्रपूर्णविधुर्भवेत् ॥ ४६ ॥

(தா-ம்) ஸகல புவனங்களுக்கும் தாயே! முவ்வுலகங்களிலுமுள்ள ஸ்திரீகளின் விரஹத்தின் உத்பாதகமாகும் மிக்க பிரகாசத்தையுடைய காந்தியோடு கூடிய சந்திரமண்டலம் போன்றதும், நாமக்கரும்பினால் அமைக்கப்பட்டதுமான உமது கையில் விளங்கும் கோதண்டத்தை (வில்லை) இடைவிடாமல் தியானம் செய்த காரணத்தால் மனமதனாகவே விளங்கும் உபாஸகன், முவ்வுலகத்தின் யுவதிகளின் மோகக் கடலுக்குப் பூர்ண சந்திரனாகவும் விளங்குகின்றனன்; என்றால் சந்திரனைக் கண்ட கடல் அலைகளின் பெருக்கால் கொந்தளிப்பது போல், பரதேவதையின் ஆயுதமான

கரும்பு வில்லைத் தியானம் செய்து பேரழகைப் பெற்று விளங்கும் உபாஸகனைக் கண்டமாத்நிரதில் முவ்வுலகங்களிலுமுள்ள யௌவனஸ்திரீகள் மோஹமடைகின்றனர்.

(வி-ரை) முவ்வுலகம்—தெய்வ லோகம், மதுஷ்ய லோகம், நாகலோகம்.

मन इक्षुधनुः இக்ஷு கோதண்டமே மனமாம். அதன் தியானமாவது மனத்தின் இயல்பை நன்கு ஆலோசிப்பதாகும். இவ்வித ஆலோசனையாகும் விசாரத்தினால் மனத்தின் உண்மையான ஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டு அது வசப்படுகின்றது. மனம் வசப்பட்டால் அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட ஸகலவுலகங்களும் அவற்றால் ஏற்படும் போகங்களும் துச்சமாய்ப் புலப்பட்டு காரணத்தால் அவையாவும் ஸ்வாதீன மனத்தனுக்கு அடங்கி தாஸபாவ மெய்துகின்றன. (46)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் புஷ்பபாணங்களின் தியானத்தின் பயன் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

प्रसूनशरपञ्चकप्रकटजृम्भणागुम्भितं

त्रिलोकमवलोकयत्यमलचेतसाऽचञ्चलम् ।

अशेषतरुणीजनसरविजृम्भणे यः सदा

पटुर्भवति ते शिवे त्रिजगदङ्गनाक्षोभणे ॥ ४७ ॥

(தா-ம்) ஹே சிவே! எந்த உபாஸகன் சுத்தமான அந்தக்கரணத்தால் மூன்று உலகங்களையும் உமது பஞ்ச புஷ்பாணங்களின் வியக்தமான விகாஸங்களால் நிறைந்தாய்த் திடமாய்ப் பார்க்கின்றானோ, அந்த உபாஸக தூரந்தான் எல்லா யுவதிகளின் காமத்தை விருத்தி செய்வதில்

மாத்திரமேயன்றி முஸ்ஸலகமாகிய நாயகியின் மனத்தைக் கலக்கிக் கவறுவதில் எப்பொழுதும் ஸாமர்த்திய முடைய வனாகின்றான்.

(வி-ரை) பञ्चतन्மாஸாயகா = தன்மாத்திரைகளே பஞ்ச புஷ்பாணங்களாகும். தன்மாத்திரைகளே பஞ்ச பூதங்களின் அதிஸூக்தமரூபமாம். இவற்றின் விரிவே ஸர்வப் பிரபஞ்சமாகும். இவ்விஷயம்தான்

प्रसूनशरपञ्चकप्रकटजृम्भणागुम्फितं त्रिलोकम् ।

என்பதில் கூறப்பட்டுள்ளதாகும். ஸர்வப் பிரபஞ்சமும் பாஞ்சபௌதிகமேயென்று திடமாய் அறிந்தவனுக்கு ஸர்வலோகங்களும் வஸ்யமாகும். ஈண்டு உலகத்தை ஒரு ஸ்திரீயாக உருவகப்படுத்திருப்பது அறியத்தக்கது.

பஞ்சபுஷ்பங்களாவன :—

कमलं कैरवं रक्तकल्हारेन्दीवरे तथा ।

सहकारमिति प्रोक्तं पुष्पपञ्चकमीश्वरि ॥

என்று தந்தர ராஜமும்,

अरविन्दमशोकं च चूतं च नवमल्लिका ।

इन्दीवरं च पञ्चैते पञ्चबाणस्य सायकाः ॥

என்று நிகண்டுவும் கூறுகின்றன. தாமரை, அல்லி, செங்கழுநீர், கருங்குவளை, மா வென்றும் தாமரை, அசோகம், மா, மல்லிகை, கருங்குவளை யென்றும் மேற்கூறிய பிரமாணங்களால் ஏற்படுகின்றன. (47)

(அ-கை) பரதேவதையின் ஆயுதங்களிலொன்றான பாசத்தைச் சிந்திப்பதனாலேற்படும் பயன் இதில் கூறப்படுகின்றது.

पाशं प्रपूरितमहासुमतिप्रकाशो

यो वा तव त्रिपुरसुन्दरि सुन्दरीणाम् ।

आकर्षणेऽखिलवशीकरणे प्रवीणं

चित्ते दधाति स जगत्रयवश्यकृत्स्यात् ॥ ४८ ॥

(தா-ம்) ஓ திரிபுரசுந்தரீ தேவியே! எந்த உபாஸகன் தனது உபாஸனாபலத்தினால் மிகுந்த புத்தி விகாஸத்தை யடைந்தவனாகி ஸகல ஸுந்தராயுதங்களை ஆகர்ஷிப்பதிலும், எல்லோரையும் வசமாக்குவதிலும் ஸாமர்த்தியமுள்ள உமது பாசாயுதத்தை மனத்தில் தியானம் செய்கின்றனனோ, அந்த உபாஸக தூந்தரன் முஸ்ஸலகங்களையும் தன்வசமாக்கும் திறமையுடையவனாவான்.

(வி-ரை) பரதேவதையின் ஆயுதங்களிலொன்றான பாசத்தின் தத்துவாநுஸந்தானத்தின் பிரயோஜனம் இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது அறியத்தக்கது. ஸர்வலோகவச்யமே பயனாகும். ஸகலத்தையும் தன் ஸ்வரூபத்தில் ஆகர்ஷித்துக் கொள்ளுதலே “வஸ்ய” பதத்தின் பொருளாகுமென்பது சாஸ்திரப் பிரஸித்தமாகும்.

அவித்யாபாசமானது ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கற்பிதமாய்க் காணப்படுவனவற்றால் ஜீவனைப் பாஹ்யமாய் இழுத்து அஞ்ஞான வசமாக்குகின்றது; வித்தியா பாசமோ வெனின், பின்ன பின்னமாய்த் தோன்றுவனவற்றைப் பாஹ்யத்தினின்றும் அந்தர்முகப்படுத்தி ஆத்மஸ்வரூப அவசேஷமாக்குகின்றது. பரதேவதையின் கையில் விளங்குவது வித்தியாபாசமேயாகும். (48)

(அ-கை) இதில் பரதேவதையின் அங்குசத் தியானத்தின் மகிமை வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

यः स्वान्ते कलयति कोविदस्त्रिलोकी-
स्तम्भारम्भणचणमत्युदारवीर्यम् ।
मातस्ते विजयनिजाङ्कुशं स योषा
देवान्स्तम्भयति च भूभुजोऽन्यसैन्यम् ॥ ४९ ॥

(தா-ம்) ஓ மாதாவே! எந்த உபாஸகன் மூன்று லோகங்களையும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்வதில் மிக்க ஸாமர்த்திய முடையதும், மிக்க பராக்கிரமமான விஜயத்தைத் தருவதுமான உமது ஆயுதமாகும் அங்குசத்தை மனதில் நன்கு தியானம் செய்கின்றானே, அந்த பண்டிதன் தேவ லோகத்து ஸ்திரீகளையும் தேவர்களையும் ஸ்தம்பிக்கும்படி செய்வதோடு, ராஜாக்களையும் சத்ருஸையங்களையுங்கூட ஸ்தம்பிக்கச் செய்கின்றனன்.

(வி-ரை) அங்குசத் தியானத்தின் பயன் ஸர்வஸ்தம் பனமாமென்பது இதன் திரண்டபொருளாகும். (49)

(அ-கை) இதில் வில், அம்பு, பாசம், அங்குசம் என்னும் பரதேவதையின் நான்கு ஆயுதங்களின் தியானத்தின் விசேஷ பலம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

चापध्यानवशाद्भवोद्भवमहामोहं महाभ्रमणं
प्रख्यातं प्रसवेषुचिन्तनवशात्तत्तच्छरव्यं सुधीः ।
पाशध्यानवशात्समस्तजगतां मृत्योर्विश्रवं महा-
दुर्गस्तम्भमहाङ्कुशस्य मननान्मायाममेयां तरेत् ॥ ५० ॥

(தா-ம்) ஹே பரதேவதே! சுத்த ஸத்துவப்பிரதான அந்தக்கரணத்தையுடைய உமது உபாஸகன் உமது கோ

தண்டத்தைத் தியானம் செய்வதனால் ஜன்ன மரணமாகின்ற ஸம்ஸாரத்தை மிகவும் விருத்தி செய்யும் (கற்பனையால் தோன்றும்) மஹா மோஹத்தையும் பஞ்ச புஷ்ப பாணங்களின் சிந்தனையால் அந்த அந்த பாணத்திற்கு லக்ஷ்யமான (பூத) தன் மாத்திரைகளையும், பாசாயுதத்தைத் தியானம் செய்வதனால் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸாதாரணமாய் ஏற்படக் கூடிய மிருத்யுவுக்கு வசமாகுந் தன்மையையும், பெரிய பெரிய இடையூறுகளை யெல்லாம் போக்கும் மஹத்தாகிய அங்குசத்தின் மனனத்தினால் அமேயமான மஹா மாயையையும் தாண்டி விடுகின்றனன்.

(ர) பரதேவதையின் ஆயுதங்களின் தத்துவ விசா உனால் அநர்த்த நிவர்த்தி கூறப்பட்டுள்ளது கூர் உணரத்தக்கது. ஜீவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அநர்த்தமான நான்கு வகையாயுள்ளது; அவை மஹா மாயையாகு முலாக்ஞானம்; அதனால் ஏற்பட்ட மோஹம்; அதனால் ஏற்பட்ட அநித்திய சப்தாதி விஷயங்களில் நித்தியஸுக அந்நியாஸம்; அதனால் ஏற்படும் மரணமும் மறுபடி பிறத்தலும் என்பனவாம். இவையாவும் பரதேவதையின் ஆயுதங்களின் பாரமார்த்திக தத்துவத்தை யுணர்தலால் நாசமாகின்றன; அநர்த்தங்கள் ஒழிந்ததக்ஷணமே நித்தியாநந்த வடிவ மோக்ஷம் ஸ்வயம் பிரகாசமாய் விளங்குமென்பது சாஸ்திர வித்தாந்தமாம். (50)

(அ-கை) அநர்த்த நிவர்த்திக்குப் பரமஸாதனமாகும் சரீராத்நியாஸ நிவர்த்தியைச் செய்யும் பரதேவதாதாதாத்தியவடிவ நியாஸங்கள் இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றன.

न्यासं कृत्वा गणेशग्रहभगणमहायोगिनीराशिपीठैः

षड्भिः श्रीमातृकाणैः सहितबहुकलैरष्टवाग्देवताभिः ।

सश्रीकण्ठादियुग्मैर्विमलनिजतनौ केशवाद्यैश्च तत्त्वैः

षट्त्रिंशद्भिश्च तत्त्वैर्भगवति भवतीं यः स्मरेत्स त्वमेवा॥५१॥

(தா-ம்) ஹே பகவதி! எந்த உபாஸகன் கணேச, சிரஹ, நக்ஷத்திர, யோகினி, ராசி, பீடங்களென்னும் ஆறு நியாஸங்களையும், பாஹ்யம் ஆந்தர மென்னும் இரண்டு மாத்ருகாநியாஸங்களையும், மாத்ருகைகளோடு கூடிய வாக்தேவதாநியாஸ கலா நியாஸங்களையும், ஸ்ரீகண்டாதி நியாஸம், கேசவாதி நியாஸம், பூமியாதி தத்துவ நியாஸம், முதலியவற்றைச் செய்து கொண்டு உனது ஸ்வ ரூபத்தைத் தனக்கேதமாய்த்தியானம் செய்கின்றனனோ அவன் நீயாகவே யாகின்றான். அதாவது, உனது ஸாயுஜ்ய பதவியாகிய மோக்ஷத்தை யடைகின்றான்.

(வி-ரை) நியாஸம் என்னும் பதத்திற்கு விடுதல் ஆல் லது பொருத்துதல் என்று அர்த்தமாகின்றது. மயக்க வுணர்வை விட்டு மெய்யுணர்வைப் பெறுதலே நியாஸ மாகும். பரதேவதா பூஜாபத்ததிகளில் பலவித நியாஸங் கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமானவை யும் சிறந்தவையுமான நியாஸங்கள் இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. கணேசாதி ஆறு நியாஸங்களுக்கு ஷோடாநியாஸ மென்று பெயர். பஹிர்மாத்ருகை அந்தர் மாத்ருகை பென்னும் இரண்டு நியாஸங்கள் மிகப்பிரஸித் தமானவை. அக்கினி மண்டலம், ஸூர்ய மண்டலம், சந்திர மண்டலம் ஆகிய மும்மண்டலங்களின் கலைகள்

முப்பெத்தெட்டு. இம்முப்பத்தெட்டு கலைகளோடு ஐம் பது மாத்ருகைகளைக் சேர்த்துச் செய்யும் நியாஸத்திற்குக் கலாநியாஸ மென்று பெயர்.

இவற்றோடு பிரிதிநியாதி சிவாந்தமான முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும், கூறப்பட்டுள்ள ஸ்தானங்களில், நியமிப் பது தத்துவநியாஸ மெனப்படும்.

நிஜவிமலதனौ என்று கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தால் பாபமற்ற தன்னுடைய சாம்பவ சரீரத்தில் என்றேற் படுகின்றது. இதனால் பாபபுருஷ தாஹாதி பாவனுக்கிரி யைகளை யுடைய பூத சுத்தி, ஆத்மப்பிராணப் பிரதிஷ்டை களைச் செய்து விமலமாக்கிக் கொண்ட சரீரத்தில் நியாஸா திகள் செய்தல் வேண்டுமென்பது விரித்திக்கின்றது.

நியாஸங்களின் விரிவானக்கிரமம் பூஜா பத்ததி நூல் களில் கண்டு தெளியவும். (51)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீ தூர்வாஸ முநீந்தி ரர் ஸ்ரீ வித்யோபாஸனையால் உபாஸகர்களுக்கு ஐஹிகத் தில் ஏற்படக் கூடிய பலன்களை வர்ணிக்கின்றனர்.

सुरपतिपुरलक्ष्मीजृम्भणातीतलक्ष्मीः

प्रभवति निजगोहे यस्य दैवं त्वमार्ये ।

तव विविधकलानां पात्रभूतस्य तस्य

त्रिभुवनविदिता सा जृम्भते कीर्तिरच्छा ॥ ५२ ॥

(தா-ம்) யாவராலும் பூஜிக்கப்படத்தக்க ஆர்யே! எந்த உபாஸகனுக்கு உபாஸ்யதைவமாய் நீ இருக்கின்றனையோ அவனுடைய கிருஹத்தில் ஸ்வர்க்க லோகத்தின் ஐஸ்வரி

யத்தை யவமதிக்கத்தக்க அசஞ்சல மஹதைஸ்வரியத்தை யருளக்கூடிய மஹாலக்ஷ்மியானவள் வாஸம் செய்வாள்; அன்றியும், உனது ஸ்வரூபமாகிய பற்பல கலைகளுக்கும் வாஸயோக்கியஸ்தானமாகிய அந்த உபாஸகனுக்கு லோகத்திரயங்களிலும் உன்னுடைய உபாஸனா பலத்தால் பிரவித்தமும் நிர்மலமுமான கீர்த்தியானது நன்கு விளங்குகின்றது.

(வி-ரை) பரதேவதையின் உபாஸ்தியால் புத்தியும் முத்தியும் ஏற்படுகின்றனவென்பது சாஸ்திரப் பிரவித்த மாதலின், இங்கே புத்தி வடிவ ஐஹிகபலன் கூறப்பட்டது. தேவராஜனாகிய இந்திரனது ஐஸ்வரியம் எல்லா ஐஸ்வரியங்களிலும் மேன்மையான தென்பது சாஸ்திரப் பிரவித்தமாம். அவனது செல்வங்கூட ஒரு காலத்தில் தேய்ந்தொழிவதாகப் புராணதிகளில் கேட்கப்படுகின்றது. ஆதலின், இந்திரலோகத்திய ஐஸ்வரியம் நிலையான தன்று என்று ஏற்படுகின்றது. ஸ்ரீ வித்யோபாஸகனது ஐஸ்வரியமோ இந்திர லோகத்தின் செல்வத்தினும் சிறந்ததாகும்; நாசமின்றி அசஞ்சலமாயிருத்தலின். ஐஹிக சுகத்திற்குச் செல்வமொன்றே போதாது; செல்வத்தோடு கல்வியும் வேண்டும். பரதேவதையின் ஸாரஸ்வத ஸ்வரூப மே ஸகலகலைகளாகும். ஆதலின் ஸகலவித்தைகளும், அதிமதூரகவித்துவ வல்லமையும் தானாகவே அவனிடத்தில் உண்டாகின்றன. அதனால் அந்த உபாஸகனது கீர்த்தோஷமான கீர்த்தியானது மூன்று லோகங்களிலும் பரவி விளங்குகின்றது. (52)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்தில் மானஸிக பூஜை வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

मातस्त्वं भूर्भुवःस्वर्गहरसि नृपःसत्यलोकैश्च सूर्य-
न्दारज्ञाचार्यशुक्रार्किभिरपि निगमब्रह्मभिः प्रोतशक्तिः ।
प्राणायामादियज्ञैः कलयसि सकलं मानसं ध्यानयोगं
येषां तेषां सपर्या भवति सुरकृता ब्रह्मते ज्ञानते च ॥५३॥

(தா-ம்) ஹே ஜனனீ ! நீ ஸூ:, ஸுவ:, சுவ: என்னும் வியா ஹ்ருதிகளாகவும், பூலோக புவரலோகாதி ஸப்த லோகங் களாகவும் விளங்குகின்றன; அன்றியும் ஸூர்யன் முதலிய ஸப்த கிரஹங்களாகவும் விளங்கி அவற்றிற்கும், பிரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும், ருகாதி சதுர் வேதங்களுக்கும் அந்தர் யாமியாகவும் இருக்கின்றன. பிராணாயாமம் முதலிய யோகாங்க ஸாதனங்களால் எந்த உபாஸகர்களுடைய மன தைச் சம்பூர்ண நிதித்தியாஸத்தில் நிலைக்கும்படி நீ அநுக் கிரஹிக்கின்றனையோ அந்த உபாஸகர்கள், நிதித்தியாஸத் தின் முதிர்ச்சியினால் ஸமாதிவித்தியை யடைந்து பிரஹ்ம வித்தியாஸ்வரூபமாகவும் அதனால் பிரஹ்மமாகவும் விளங்குகின்றனர்.

(வி-ரை) இதில் பரதேவதையின் ஸர்வ வியாபகத்து வம் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸப்த வியாஹ்ருதிகள், ஸப்த லோகங்கள், சூரியனாதி கிரஹங்கள், பிரஹ்மாதி தேவதைகள், ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணதிகள் யாவும் சித் சக்தியின் வடிவமேயாமென்னும் விஷயம் இதில் பிரதி பாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயமாகும். இந்த சித்தசக்தி ஆத்மா பின்ன பிரஹ்மஸ்வரூபமாகும். இதையறிந்து அதுவாய் விளங்குதற்குச் சாதனங்கள் பிராணாயாமாதி யோகாங்கங் கள், மானஸிக பூஜை, அகண்டாகாவிருத்தி வடிவ பரா பூஜை முதலியனவாகும். இத்தகைய அந்தர்யாகத்தைப்

பற்றி அதிகம் அறிய விரும்புவோர்கள் சென்னை ஸ்ரீகுஹா நந்த பிரஹ்மவித்யா விமர்சினி மண்டலியில் பிரசுரிக் கப்பட்டுள்ள “ஸ்ரீ வித்யா ஸபர்பா வாஸனை” யென்னும் நூலைப்பார்க்கவும். (53)

(அ-கை) இதில் தூர்வாஸமுனிவர் பரதேவதையின் மஹிமையை ஸ்தோத்திரம் செய்தல் தன்னால் இயலாத காரியமென்று தனது தாமதமையையும் விரயத்தையும் தெரிவிக்கின்றனர்.

क मे बुद्धिर्वाचा परमविदुषो मन्दसरणिः
क ते मातर्ब्रह्मप्रमुखविदुषामाप्तवचसाम् ।
अभून्मे विस्फूर्तिः परतरमहिम्नस्तव नुतिः
प्रसिद्धं क्षन्तव्यं बहुलतरचापल्यमिह मे ॥ ५४ ॥

(தா-ம்) ஓ மாதாவே! பரத்தையறியாத என்னுடைய ஜடபுத்தி யெங்கே? அதிமந்தமான வாக்குகள் எங்கே? பிரஹ்மா முதலிய தேவர்களின் அறிவோடு கூடிய வாக்கு களுக்கும் எட்டாத உன்னுடைய மஹிமை பொருந்திய ஸ்துதி யெங்கே? அப்படியிருந்தும், எதனாலேயோ என் மனதில் ஸ்தோத்திரம் செய்யவேண்டு மென்று ஸ்புரித் தது; மிகவும் சிரேஷ்டமும் பிரஸித்தமுமான உனது மஹிமநஸ்தோத்திரத்தை யான் செய்வதாகத் துணிந்தது எனது சாபல்யத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. செய்யமுடியாத காரியத்தைச் சபல சித்தத்தோடு தொடங்கின என்னைக் குழந்தையாக நினைத்து மன்னிக்க வேண்டுகின்றேன்.

(வி-ரை) ஆத்மஸ்வரூபமே பரதேவதா ரூபமாதலின் பரதேவதையின் மஹிமை மனோ வாக்குகளுக்கு எட்டாத

தாகும். பர அவிதூஷ: என்று தன்னைக் கூறியதனால்நைச்சி யாதுஸந்தானம் தொனிக்கின்றது.

மஹிமை = பெருமை; நிரபேக்ஷிகமான மஹிமை ஆத்மரபின்ன சித்தசக்திக்கே யுள்ளது. அஹோரணியாந் மஹத் மஹியாந் என்பது ஆத்மலக்ஷணமாகும்.

சாபல்யம்: தன்னால் ஆகாத காரியம் என்று நன்றாய் அறிந்திருந்தும் அக்காரியத்தில் பிரவ்ருத்தித்தலுக்கு சாபல்யமென்று பெயர், (54)

(அ-கை) ஸாதகர்கள் பரதேவதையைப் பிரார்த்தித் தும் முறை (பிரகாரம்) கூறப்படுகின்றது.

प्रसीद परदेवते मम हृदि प्रभूतं भयं
विदारय दरिद्रतां दलय देहि सर्वज्ञताम् ।
निधेहि करुणानिधे चरणपद्मयुग्मं स्वकं
निवारय जरामृती त्रिपुरसुन्दरि श्रीशिवे ॥ ५५ ॥

(தா-ம்) ஹே பரப்பிரஹ்மமஹிஷியான ஸ்ரீ திரிபுர ஸுந்தரி தேவியே! என்னை அதுக்கிரஹிக்க வேண்டும். நான் மனதில் மஹத்தாகிய பயம் தோன்றுகின்றது. அதை நிவர்த்தி செய்வாயாக; தாரித்திரியத்தை ஒழிப்பாயாக; ஸர்வக்ஞத்துவத்தை யருள்வாயாக. ஹே கருணை ஸமுத் திரமே!! உனது இரண்டு சாணகமலங்களையும் எனது தியானத்துக்கு விஷயமாகச் செய்வாயாக; இவற்றோடு எனது ஜராமரணங்களையும் ஒழிப்பாயாக.

(வி-ரை) ஆத்மஞானத்தையடைய முயலும் ஒவ் வொரு முமுக்ஷுவும் அநர்த்த நிவர்த்தியிலும் ஆநந்தப்

பிராப்தியிலும் பிரவர்த்தித்தல் வேண்டும். ஜராமரணங்கள் கூறப்பட்டமையின், உபலக்ஷணமாய் ஜன்னமும் கொள்ளத்தக்கதா யிருக்கின்றது. ஜன்னமரணங்களே மஹத்தாகிய பயமாகும். ஒருவனுக்குப் பயமிருக்குமே யாயின் அவனிடத்தில் உண்மை அறிவு விளங்காது. பொய்யுணர்வுக்குக் கிஞ்சிக்குத்துவமென்று பெயர். இந்த கிஞ்சிக்குத்துவத்திற்குத்தான் தாரித்திரிய மென்று பெயர். இந்த ஏழ்மைத்தனத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள ஸர்வக்ருத்துவம் வேண்டும். இது தான் மெய்யுணர்வு அல்லது தத்துவ ஞானமாகும். இது ஏற்பட்டால், பரதேவதையின் சரணகமலத் தியானம் சித்திக்கும். இது தான் நிதித்தியாஸனமும் ஸமாதியாகுமென்பது மிகவும் ரஹஸ்யமாம். ஆதலின் ஒவ்வொரு உபாஸகனும் பரதேவதையை அவசியமாய்ப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ள வேண்டிய அம்சங்கள் இதன் மூலமாய் அறிந்து, அங்ஙனம் ஒழுக வேண்டுமென்பது மஹர்ஷியினது கருத்தாகுமென்பது அறியத் தக்கது. (55)

(அ-கை) இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் பாராயணத்தினால் ஏற்படும் பயன் இதில் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது.

इति त्रिपुरसुन्दरीस्तुतिमिमां पठेद्यः सुधीः
स सर्वदुरिताटवीपटलचण्डदावानलः ।
भवेन्मनसि वाञ्छितप्रथितसिद्धिवृद्धिर्भवे-
दनेकविधसंपदां पदमनन्यतुल्यो भवेत् ॥ ५६ ॥

(தா-ம்) எந்த வித்தியோபாஸகன் பரதேவதா தியானத்தோடும், சிரத்தையோடும், இதுவரையில் கூறப்பட்

ள்ள ஸ்ரீ திரிபுரஸுந்தரீ மஹிம்நஸ்தோத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்கின்றனனோ, அவன், ஸகலமான பாபங்களாகிற அடர்ந்த காட்டிற்கு அதியுக்கிரமான காட்டுத் தீப்போல் ஆகின்றனன். அவன் மனத்தில் நினைத்த வாஞ்சைகளெல்லாம் யாதொரு தடையுமின்றி நிறைவேறுகின்றன; அவன் அநேக விதமான ஐஸ்வர்யங்களுக்கு இருப்பிடமாகின்றனன்; அவனுக்கு ஒப்பும் உயர்வும் இவ்வுலகத்திலும் எவ்வுலகத்திலுமில்லை.

(வி-ரை) இந்த சக்திமஹிம்நஸ்தோத்திர பாராயணத்தின் பயன் ஜீவன்முக்தியே யாகும். ஸகல துரிதங்களாகும் அநர்த்தங்களின் நிவர்த்தியும், ஸர்வ காமங்களின் ஆப்தியும் ஜீவன்முக்தனுக்கே உரியனவாமென்பது ஸகல வேதாந்தங்களின் ஸித்தாந்தமாகும். அபயஸ்வரூபமே ஸம்பத்தாகும். (56)

(அ-கை) இந்த மஹிம்நஸ்தோத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு ஏற்படும் ஐஹிக பலன்கள் இதில் கூறப்படுகின்றன.

पृथ्वीपालप्रकटसुकुटस्रजोराजिताङ्घ्रि-

विद्वत्पुञ्जानतिनुतिसमाराधितो बाधितारिः ।

विद्याः सर्वाः कलयति हृदा व्याकरोति प्रवाचा

लोकाश्चर्यैर्नवनवपदैरिन्दुबिम्बप्रकाशैः ॥ ५७ ॥

(தா-ம்) இந்த ஸ்தோத்திரத்தைச் சிரத்தையோடு பாராயணம் செய்யும் உபாஸகன் அரசர்களின் மகுடங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஷ்பமாலைகளின் மகரந்தங்கள் படிந்த பாதங்களுடையவனாகவும், வித்வான்களின் ஸ்ரீ ஹத்தின் ஸ்தோத்திர நமஸ்காரங்களால் ஆரதிக்கப்பட்

டவனாகவும், சத்துருக்களின் பயம் நீங்கப் பெற்றவனாகவும் விளங்குவான்; அன்றியும், ஸகலவித வித்தைகளும் அவன் மனதில் ஸ்புரித்து உலகத்தார் ஆச்சரியப்படும்படியான புதிய புதிய சிறந்த பதங்களால் ஆய கவிதாப்பிரவாஹம் அவன் முகத்திலிருந்து பிரவஹிக்கும். அக்கவிதைகள் சந்திரிகையைப் போல் யாவருக்கும் ஸந்தோஷந்தரத்தக் கணவாயும் இருக்கும். (57)

(அ-கை) இந்த ஸ்லோகத்திலும் மஹிம்நஸ்தோத்ர பாராயணத்தின் பலனே கூறப்படுகின்றது.

संगीतं गिरिजे कवित्वसरणिं चाम्नायवाक्यस्मृतेः

व्याख्यानं हृदि तावकीनचरणद्वन्द्वं च सर्वज्ञताम् ।

श्रद्धां कर्मणि कालिकेऽतिविपुलश्रीजृम्भणं मन्दिरं

सौन्दर्यं वपुषि प्रकाशमतुलं प्राप्नोति विद्वान्कविः ॥५८॥

(தா-ம்) ஹே கிரிஜே! இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்யும் உபாஸகனுக்கு உனது அநுக்கிரஹத்தால் ஸங்கீத சாஸ்திரத்தில் பாண்டித்தியமும், கவித்துவ சக்தியும், வேதங்கள் தர்ம சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றிற்கு வியாக்கியானம் செய்யும் மேதையும், உனது சரணங்களில் பிறழாத பக்தியும், ஸர்வக்ருத்துவமும், காலங்களில் செய்யவேண்டிய நித்திய நைமித்திக கர்மாகங்களில் சிரத்தையும், தனது கிருஹத்தில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மியின் விலாஸமும், தனது சரீரத்தில் ஸௌந்தர்யமும் தேஜஸ்ஸும் ஏற்பட்டு மஹாசிரேஷ்டமான ஆத்ம ஞானியாகவும் அவன் ஆய் விடுகின்றனன். (58)

(அ-கை) இதில் ஸ்ரீவித்தியோபாஸகனது மஹிமை கூறப்படுகின்றது.

भूष्यं वैदुष्यमुद्यद्दिनकरकिरणाकारमाकारतेजः

सुव्यक्तं भक्तिमार्गं निगमनिगदितं दुर्गमं योगमार्गम् ।

आयुष्यं ब्रह्मपोष्यं हरगिरिविशदां कीर्तिमभ्येत्य भूमौ

देहान्ते ब्रह्मपारं परशिवचरणाकारमभ्येति विद्वान् ॥५९॥

(தா-ம்) வித்துவானெனத்தகும் ஸ்ரீவித்தியோபாஸகன் யாவராலும் போற்றத்தகுந்த பாண்டித்தியத்தையும், ஸூர்யனைப்போல் பிரகாசிக்கும் தேஹகாந்தியையும், வேதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள வியக்தமான பக்தி மார்க்கத்தையும், கூடமும் ரஹஸ்யமுமான யோக மார்க்கத்தையும், சதுர்முகப் பிரஹ்மாவுக்குத் துல்யமான ஆயுளையும், கைலாஸ பர்வதத்தைப்போற் பிரகாசிக்கும் கீர்த்தியையும் இவ்வுலகில் அடைந்து அநுபவித்து சரீரத்தியாகத்தின் முடிவில் பரதேவதையின் சரணகமல ஸ்வரூபமான பரப் பிரஹ்ம ஸ்வரூப நிர்வாணத்தையடைகின்றனன். (59)

(அ-கை) இந்த மஹிம்நஸ்தோத்திரத்திற்குக் கர்த்தா தாமேயென்று ஸ்ரீ தூர்வாஸ மஹர்ஷி இந்த ஸ்லோகத்தில் கூறிக் கொள்ளுகின்றனர்.

दुर्वाससा महितदिव्यमुनीश्वरेण

विद्याकलायुवातिमन्मथमूर्तिनैतत् ।

स्तोत्रं व्यधायि रुचिरं त्रिपुराम्बिकाया

वेदागमैकपटलीविदितैकमूर्तेः ॥ ६० ॥

(தா-ம்) வேத வேதாந்த நிகமாகமஸார லக்ஷ்யார்த்த மாய் விளங்கும் ஸ்ரீமஹாத் திரிபுர ஸுந்தரீ பரா பட்டாரி கையின் மஹிமையை விளக்குவதும், அம்பாளுக்கு மிகவும் பிரீதிகரமானதுமான இந்த ஸ்தோத்திரமானது, ஆத்ம ஞானிகளாய் விளங்கும் பரமயோகிகளுக்குத் தலைமையான வரும், வித்தியாருபமாயும் கலாஸ்வரூபமாயுமுள்ள யுவதி களுக்கு மன்மதஸ்வரூபராய்த் தோற்றுபவரும் ஆன ஸ்ரீ தூர்வாஸ மஹர்ஷியால் நன்கு இயற்றப்பட்டது.

(வி-ரை) கிரந்த கர்த்தா தன்னைத்தானே பிரசம்ஸித் துக் கொள்ளுதல் சாஸ்திரீயமானதேயாகும்; தற்புகழ்ச் சியில் சேராது. ஸகலமான வித்தைகளையும், அத்தியாத்ம ஞான சாஸ்திரங்களையும் ஸ்திரீகளுக்கு ஒப்பிடப்பட்டு அந்த ஸ்திரீகளுக்குத் தன்னை மன்மதனாகக் கூறிக்கொண் டிருப்பதனால், ஸகல சாஸ்திரங்களும் தாமே தன்னை வந்து அடைந்தனவென்று கூறுவது தொனிக்கின்றது.

वेदागमैकपटलीविदिता एका मूर्तिः त्रिपुराश्रिका வேதாகமமா கும் சாப்தப்பிரமாணமொன்றினால் மாத்திரம் அறியக் கூடியது ஸஜாதீய, விஜாதீய, ஸ்வகத்பேத ரஹித அத்விதீய ஸ்வரூபமாகும் திரிபுர ஸுந்தரீ. சப்தப் பிரமாணமும் வாச்சியார்த்தத்தினால் அல்லாமல் லக்ஷ்யார்த்தத்தினால் மாத்திரமே பிரஹ்மபின்ன சித்சக்தியாகும் திரிபுர ஸுந்தரீ ஸ்வரூபத்தை யுணர்த்துகின்றது. இத்தகைய பரதேவதையின் ஸ்வரூபத்தை இந்த ஸ்தோத்திரம் நன்கு பிரதிபாதிப்பதால் இது வேதாகம துல்யமேயாகும். ஸதா ஜீவப்பிரஹ்மைக்கியாதுஸந்தானம் செய்யும் ராஜ யோகிகளுக்கெல்லாம் முதன்மையாய் விளங்குவதால் மஹர்ஷி தூர்வாஸரது வாக்குகள் ஸக்தியமானதே யாகும். (60)

(அ-கை) இதில் இந்த ஸ்தோத்திர கர்த்தாவாகும் ஸ்ரீ தூர்வாஸ முனிவர் பரமேஸ்வர ஸ்வரூபராக ஸ்துதிக் கப்படுகின்றனர்.

सदसदनुग्रहनिग्रहगृहीतमुनिविग्रहो भगवान् ।
सर्वासामुपनिषदां दुर्वासा जयति देशिकः प्रथमः ॥६१॥

इति श्रीदुर्वाससा मुनीन्द्रेण विरचितं

शक्तिमहिम्नःस्तोत्रं संपूर्णम् ॥

(தா-ம்) ஸர்வோபநிஷத்துக்களின் ஸாரபூதமான அத்வைத தாத்பரியத்தை மஹா வாக்கியங்களின் மூலமாய் உபதேசித்த ஆதி குருவாய் விளங்கும் பகவான் பரமேஸ் வரன் ஸத் ஜனங்களை யதுக்கிரஹிக்கவும், அஸத்துக்களை திஷ்டிக்கவும் ஸ்ரீ குரோதபட்டாரகரென்னும் தூர்வாஸ முனியின் ரூபத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு அவதரித் தனர். அத்தகைய பகவான் கைலாஸபதி ஸர்வோத் கிருஷ்டமாய் விளங்குகின்றனர்.

இது கிரந்தாந்த மங்களம். ஸ்ரீ தூர்வாஸர் பரசிவா வதாரம்; ஆதலின் அபரசிவம். இது புராணப் பிரலித்த மான விஷயம். குருபரம்பரையில் பரமேஸ்வரனே ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தியாகவும் ஸ்ரீ மஹா காமேஸ்வரராக வும் விளங்கி ஆதி தேசிகத்தன்மையை வஹித்துள்ளன னென்பது நிர்விவாதமாம். (61)

छत्रं चामरयोर्युगं व्यजनमादर्शस्तथा मर्दलो
 भेरीशङ्खमृदङ्गकाहलकलागीतं च नृत्यं तथा ।
 साष्टाङ्गं प्रणतिः स्तुतिर्बहुविधा चैतत्समस्तं मया
 संकल्पेन समर्पितं तव शिवे संतुष्टये कल्पताम् ॥

उच्चेषु नीचेष्वपि दर्शनेषु प्रकाशते देवि तव स्वरूपम् ।
 समुज्ज्वलयेव हि यज्ञवाटे मातङ्गवेदमन्यपि जातवेदाः ॥

इति त्रैपुरं श्रीमहिम्नं मनोज्ञं
 मया व्याकृतं प्रीतये सिद्धये च ।
 सतां साधकानां सुविद्यैः सुधीरै-
 श्चिरं लोकनीयं हृदा निश्चलेन ॥

यत्रैव यत्रैव मनो मदीयं तत्रैव तत्रैव तव स्वरूपम् ।
 यत्रैव यत्रैव शिरो मदीयं तत्रैव तत्रैव पदद्वयं ते ॥

इति श्रीदुर्वाससा मुनीन्द्रेण विरचितस्य श्रीमत्त्रिपुरसुन्दरीमहिम्नस्तोत्रस्य
 रहस्यार्थविमर्शिन्याख्यद्राविडव्याख्या समाप्ता ॥